

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 130

Dimarts, 27 de juliol de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 85, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de vegueries (tram. 200-00085/08) p. 3

Projecte de llei

de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 200-00084/08) p. 22

Projecte de llei

de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (tram. 200-00077/08) p. 37

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 85.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de vegueries (tram. 200-00085/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. (Dictamen: BOPC 730, 29; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 776, 6)

2. Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 200-00084/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 730, 3).

3. Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (tram. 200-00077/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 738, 3).

4. Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/08). Comissió de Medi Ambient i Habitatge. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 731, 3).

5. Projecte de llei de polítiques de joventut (tram. 200-00089/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 778, 3).

6. Projecte de llei de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 200-00070/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 777, 3).

7. Proposició de llei d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00078/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 777, 19).

8. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 261-00002/08). Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la comissió.

9. Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2008 i el 15 de juliol de 2010 (tram. 264-00002/08). Comissió de Peticions. Presentació de la memòria.

10. Procediment per a elegir els membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00044/08). Candidatures presentades d'acord amb l'article 77 de la Llei 24/2009, del 23 de desembre, del Síndic de Greuges. Designació (Candidats: BOPC 780).

11. Interpellació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 300-00306/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre les mesures per a lluitar contra la crisi econòmica (tram. 300-00303/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre el soterrament de la línia elèctrica de molt alta tensió (tram. 300-00305/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Govern sobre la retallada d'inversions en infraestructures estratègiques (tram. 300-00304/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme (tram. 302-00251/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional (tram. 302-00252/08). Grup Mixt. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària (tram. 302-00253/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades demà a les quatre de la tarda.

Projecte de llei

de vegueries (tram. 200-00085/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de vegueries.

Els faig avinent que, de conformitat amb el que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'aprovació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació, en votació final, de la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen, i no abans de dos quarts de sis d'aquesta tarda.

D'acord amb l'article 112.1 presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants del món local que ens acompanyen avui aquí, en aquesta sessió plenària, presidents de les diputacions, presidents de la Federació de Municipis de Catalunya, de l'Associació Catalana de Municipis, representants institucionals, senyores i senyors, és inqüestionable que el desplegament de l'Estatut està sent una constant en l'activitat legislativa d'aquest Govern i conseqüentment d'aquest Parlament. I el Departament de Governació i Administracions Públiques no ha estat aliè a aquest repte d'intensificar el desplegament de l'Estatut i d'aprofundir en l'autogovern malgrat tots els obstacles que dificulten el camí.

Avui concretament es donarà llum verda a una d'aquestes orientacions estatutàries de pes: la configuració d'una organització territorial pròpia; una qüestió que és, com saben, una fita històrica, que representa alhora un repte de futur. Avui, senyores i senyors diputats, s'aprovarà la Llei de vegueries.

L'organització territorial és i ha estat un dels reptes del país vinculat històricament a la voluntat de major autogovern. L'autoorganització i l'autogovern sempre han anat de bracet. De fet, la confrontació del catalanisme polític amb la imposició del model centralitzador provincial té un llarg recorregut per tots sabut. I l'exemple més proper va ser la dissolució de les diputacions en l'època republicana i la constitució d'una ponència, encapçalada pel geògraf Pau Vila, que va proposar una divisió del territori en trenta-vuit comarques i nou vegueries.

També en l'actual etapa democràtica, els successius governs de la Generalitat han intentat superar dos-cents anys d'uniformisme i de centralisme local. La Constitució de 1978 i l'Estatut del 79 establien un model obert; es configurava un sistema que permetia una possible lectura heterogènia i asimètrica en matèria de règim local i d'organització territorial. Res, res feia pensar en la interpretació tancada, en la interpretació homogènia que se n'ha fet posteriorment. L'esperança era poder ordenar definitivament l'estructura de poders públics que actuen en el nostre territori, atès el caràcter essencialment organitzatiu de l'autonomia política. Però aquesta esperança finalment s'ha demostrat més aparent que no pas real.

El Govern de la Generalitat ho va intentar inicialment amb la Llei 6/1980, de transferència urgent i plena de les diputacions catalanes a la Generalitat; una llei amb algunes llacunes jurídiques que malauradament va contribuir a iniciar una doctrina provincialista per part del Tribunal Constitucional en declarar-la inconstitucional. Aquesta doctrina, «de garantia d'existència de les institucions locals», cita literalment, va ser l'inici del tancament del sistema i està resultant precisament un llast per als legisladors d'enguany.

Davant d'aquesta constant aspiració recentralitzadora per part de l'Estat, semblava lògic plantejar com a so-

lució per blindar l'autonomia catalana la reforma estatutària. Tots vostès saben, senyor diputats, senyores diputades, que el nou Estatut estableix que Catalunya estructura la seua organització territorial bàsica en municipis i vegueries –article 83–, i defineix la vegueria com l'àmbit territorial específic per a l'exercici del govern intermunicipal de cooperació local, així com la divisió territorial adoptada per la Generalitat per a l'organització territorial dels seus serveis –article 90. Així mateix, indica que els consells de vegueria substitueixen les diputacions provincials –article 91.

Vistos els antecedents, vistes les pugnes del catalanisme polític en contra de les imposicions territorials centralitzadores, l'aprovació de la llei que avui portem a votació aquí a la cambra catalana és, doncs, una fita històrica. És un avenç del catalanisme; l'avenç d'un model propi basat en divisions geogràfiques més properes a la realitat nacional. La llei que aprovem avui és un canvi de model progressiu, en el temps, que significarà no un simple canvi de nom sinó una nova redistribució i una nova reorganització del sistema de poders públics a Catalunya, amb l'objectiu d'assolir un país més equilibrat, un país més cohesionat.

Miquel Roca i Junyent ja avalava, en l'informe Roca, que el model havia de ser «gradual»; ho deia textualment, i afegia: «No és necessari que tot es faci de cop, però tot el que es faci ha de ser en la línia del model.» I això precisament és el que reflecteix aquesta llei: no es fa tot de cop, però el que es fa es fa en la línia d'assolir el model final que hem projectat, un model que no és un simple canvi de nom sinó una reestructuració i reorganització absoluta del sistema de poders públics a Catalunya.

Hem superat les reticències al canvi i les postures, si em permeten, immobilitistes i rígides, que resten al marge de l'evolució territorial, per crear un model propi, un model més proper, un model més eficient. Les divisions administratives han de ser adaptables a la canviant realitat social.

Facilitar una millor administració, aconseguir una organització pròpia hauria de ser un objectiu de totes les forces polítiques catalanes. En aquest sentit, cap partit, cap partit de tradició catalanista, hauria d'oposar-se, en un moment cabdal com el que ens toca viure, a un exercici de sobirania per convèncer l'Estat que Catalunya té el dret d'organitzar el seu propi territori com li sembli més convenient, com li sembli més adient, d'acord amb la nostra manera d'entendre'l, d'acord amb la nostra manera de voler transformar-lo.

Mirin, em sap greu, però els he de dir –els he de dir– que em sento decebut; els he de dir que em sento decebut, i no voldria deixar d'esmentar la profunda tristesa que em suposa l'actitud del primer grup de l'oposició en aquest sentit, l'actitud del primer grup de l'oposició, de Convergència i Unió, que se suposa que és un partit catalanista, en tot aquest procés de recuperació d'un model territorial i d'un sistema institucional propi. Especialment em sap greu per aquest afany de buscar la inconstitucionalitat de la Llei de vegueries; motiu pel qual, òbviament, conjuntament amb el Partit Popular, van sol·licitar el dictamen al Consell de Garanties.

No s'entén aquesta actitud, no s'entén aquesta actitud de Convergència i Unió: que, per una banda, s'alcin defensors de la legitimitat de l'Estatut, i, per l'altra, es desfermi i se'ls desfermi una ànsia implacable de combatre les iniciatives del Govern, encara que sigui apellant al màxim òrgan judicial, tan qüestionat per la societat catalana.

Però malgrat aquesta posició, aquesta manca de..., poc coratge, senyores i senyors diputats, senyors diputats de Convergència i Unió, avui aquest Parlament farà un acte de sobirania i aprovarà la Llei de vegueries.

Senyores i senyors diputats, el nostre model d'organització territorial té un correcte encaix jurídic, malgrat que mai hem negat l'evidència de la necessària col·laboració de l'Estat, que ha de modificar la legislació corresponent.

Hem optat per una línia pragmàtica, ho repeteixo, hem optat per una línia pragmàtica, possibilista, avalada pel professor Miquel Roca i Junyent, per poder dur a terme, de forma, de manera satisfactòria, una nova organització territorial per a Catalunya.

És evident, però, que aquesta modificació de l'organització territorial ha de ser plausible i ha de ser eficaç. Per això, durant la confecció jurídica del text, hem estat molt atents, molt respectuosos amb el marc constitucional i amb la normativa estatal d'aplicació.

I em plau constatar com el Consell de Garanties, en el seu dictamen del passat 5 de juliol, amb excepció d'una qüestió a què tot seguit me referiré, ratifica amb rotunditat l'ajustament del projecte de llei al marc competencial. Concretament, sobre tots els apartats qüestionats fa explícit que no són contraris a la Constitució ni a l'Estatut d'autonomia.

Certament que el Consell de Garanties sí que ha manifestat el seu desacord en l'ajustament a la legalitat pel que fa a un apartat de la disposició transitòria primera. I per satisfer aquesta objecció em consta que s'ha procedit a modificar de manera puntual l'articulat per tal que el text s'ajusti íntegrament al marc legal.

En qualsevol cas, en tot moment hem tingut molt present que per fer néixer aquest nou sistema d'organització territorial cal la necessària col·laboració de l'Estat. Així ho hem manifestat obertament i així consta al mateix text de la llei. I desitgem que malgrat la sentència del Constitucional, aquest desig de col·laboració sigui respost afirmativament per part de l'Estat.

A partir de demà mateix, un cop la Llei de vegueries sigui llei, reprendrem les converses amb el president del Govern espanyol, amb el vicepresident Chaves, per tal de modificar la legislació perquè l'Ebre, perquè les Terres de l'Ebre puguin ser vegueria després de les properes eleccions municipals.

Per nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, per nosaltres, no quedarà. Per nosaltres, no quedarà. Ho puc dir més alt, però no ho puc dir més clar: per nosaltres, no quedarà. Si no fos així –si no fos així–, no ens quedaria, molt probablement, altre remei que constatar una vegada més que potser també probablement en aquesta qüestió, en la qüestió de la nova organització territorial,

Catalunya no podria tenir un altre horitzó que no fos el de la plena sobirania.

En tot cas, senyores diputades, senyors diputats, vostès es preguntaran si l'organització en vegueries és només una fita històrica i un afer identitari. Els he de dir que certament no; hi ha molta més ambició darrere d'aquest projecte.

El primer d'aquests objectius és l'equilibri territorial, pilar del catalanisme polític. Un territori sense administració és un territori sense veu, sense defensa dels seus interessos, és un territori que s'empobreix, és un territori que a la llarga claudica davant d'aquells que caminen de bracet d'una administració de proximitat, d'una administració propera, d'una administració eficient en la defensa de les seues necessitats socials, econòmiques i territorials.

El segon objectiu d'aquesta reforma territorial és també, senyors diputats senyores diputades, la simplificació. El legislador estatutari ja era conscient de la necessària simplificació administrativa i, en conseqüència, va optar per vincular, per lligar territorialment l'organització perifèrica de la Generalitat amb l'ens supramunicipal de cooperació local. No cal oblidar, per altra banda, que els consells de vegueria substitueixen les diputacions provincials. Per tant, no hi ha cap mena de superposició de noves instàncies en termes administratius, com algú –com alguns– s'ha –s'han– entestat a fer creure de manera insistent, de manera perseverant.

La vegueria, en definitiva, senyores diputades, senyors diputats, recupera una realitat històrica, una realitat geogràfica, que permet, que ens permet superar la visió provincial de Catalunya i que suposa al mateix temps apostar per una dinàmica i per una evolució del territori d'acord amb les modernes necessitats d'un país que es vol actiu, que es vol equilibrat, que es vol ben travat, que es vol cohesionat; un país competitiu i arrelat al territori, un país on tothom –tothom–, visqui on visqui, tingui els mateixos drets, les mateixes possibilitats d'accés als serveis públics com a garantia de benestar, com a garantia de desenvolupament del conjunt dels nostres pobles, de les nostres viles i de les nostres ciutats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'illustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé, que en fou designat relator.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorables consellers, i permetin-me també saludar la nombrosa concurrència que ens acompanya avui a la tribuna, doncs, formada per diferents presidents de les diputacions, per representants de les associacions de municipis, per diferents representants del món local i per una nodrida representació de ciutadans de la futura vegueria del Penedès, del Pirineu, de la Vall d'Aran i d'altres territoris que segueixen amb molt

interès el debat i l'aprovació d'aquesta llei, perquè saben que avui iniciem un pas ferm i fonamental per tal de dotar-nos, tal com ha dit el conseller, de l'organització territorial que sempre hem ambicionat, de l'organització territorial que sempre hem desitjat, de l'organització territorial que correspon a les necessitats i als interessos del país.

Quan reclamem la sobirania, quan reclamem la capacitat de decidir, quan reclamem institucions pròpies, és per prendre aquelles decisions que com a país ens enforteixin. Per tant, no tindria cap sentit que després de més de trenta anys d'autogovern encara no ens atrevíssem a dotar-nos d'una organització territorial pròpia, perquè, si no, ens poden acusar del mateix de què ens han acusat quan no hem sabut com a país, no hem sabut com a parlament, ni hem sabut també com a moviment majoritari –em refereixo al catalanisme–, que és dotar-nos d'una llei electoral pròpia, perquè la sobirania es demostra prenent decisions i es demostra assumint responsabilitats. Per tant, no podíem permetre que ens retraguessin, que ens retraguessin més que, malgrat tenir-ne les competències, malgrat tenir-ne la capacitat, aquest país no tenia la valentia de, finalment, constituir la seua pròpia organització territorial. I avui esmenem aquest dèficit i esmenem aquesta mancança.

En els treballs de comissió, l'ambient ha estat cordial, respectuós, si bé ja sabíem, els tres partits que hem impulsat aquesta llei i que donem suport al Govern, que no tindríem ni la complicitat ni la col·laboració per a tirar-ho endavant dels partits de l'oposició. Un partit no s'ha presentat als treballs de la ponència; suposo que l'escàs nombre de diputats dificulta que puguin ser a tot arreu, però, en tot cas, no hi han estat; per tant, no ha sigut possible dialogar-hi. I els dos partits que sí que hi han estat presents, Convergència i el Partit Popular, d'entrada ja van deixar clar que no tenien cap intenció de pactar res, perquè la seva oposició a la Llei de vegueries era una oposició frontal, era una posició irrenunciable, era una oposició ja decidida prèviament.

En el cas del Partit Popular ho podem entendre, perquè defensen el provincialisme, forma part del seu ADN ideològic. En el cas de Convergència, la veritat és que això, tal com ha dit també el conseller, està en contradicció amb tota la seva trajectòria, està en contradicció amb els seus postulats ideològics i està en contradicció, en definitiva, amb els seus antecedents polítics. Però bé, és una decisió que han pres i que, en tot cas, ha provocat que les sessions de la ponència hagin estat curtes, hagin estat, en aquest sentit, si entenem una ponència com el lloc adient on es negocia, on es transacciona i on es matisa, hagin estat estèrils, perquè realment ja no hi havia cap punt de trobada ni hi havia cap possibilitat d'encontre.

En tot cas, tenim una llei amb trenta-dos articles, amb quatre disposicions addicionals, amb dos disposicions transitòries, una disposició derogatòria i quatre disposicions finals, a la qual el Partit Popular va presentar vint-i-cinc esmenes, algunes que eren de caràcter més aviat tècnic, i per això les hi hem acceptat, i d'altres que el que pretenien era la supressió d'articles sencers de la llei, que, per tant, el que pretenien, en tot cas, a la llei

era desfigurar-la, mutilar-la i desvirtuar-la, i per això, evidentment, no les podíem acceptar, i ells ho sabien perfectament, però suposo que per coherència amb els seus postulats les han presentat. Convergència i Unió només en va presentar sis, jo diria, doncs, que perquè ningú digués que no n'havien presentat cap, però això ja demostrava que havien renunciat a qualsevol possibilitat d'entesa. I els tres partits que donem suport al Govern n'hem presentat catorze per tal de millorar-la i confeccionar-la.

Després de tot aquest tràmit de ponència, avui podem afirmar que Catalunya ha emprès el camí irreversible, el camí que no té tornada, que no té marxa enrere, per tal de tenir com a mínim set vegueries. I dic «com a mínim» perquè la mateixa llei deixa oberta la porta i estableix un mecanisme fàcil perquè aquells territoris amb una personalitat marcada, amb una identitat perfectament identificable, puguin constituir-se en vegueria, com és el cas del Penedès, que tots sabem que ho acabarà sent, perquè té les raons i els arguments per a ser-ho, perquè té la complicitat de totes aquelles forces polítiques que creiem que aquest país s'ha de dotar de la seua pròpia organització i perquè en aquest moment ja disposa d'un mecanisme perfectament establert que li permetrà, atès el consens que hi ha entre la seua ciutadania i les seues entitats locals, arribar a constituir-se en vegueria.

Respecte a l'Aran, doncs, el que fa clarament la llei és reconèixer la seva personalitat nacional diferenciada i, per tant, deixa clar que no és una comarca més de Catalunya, perquè no formarà part de la vegueria de l'Alt Pirineu; és més, quan la llei defineix les comarques que integraran cada una de les vegueries, exclou expressament la Vall d'Aran de la vegueria de l'Alt Pirineu, per a deixar clar que tindran el seu propi règim jurídic, i consagra aquesta relació bilateral entre la Vall d'Aran i la Generalitat, que només es pot establir entre els pobles i els homes lliures, sense cap mena de subordinació ni sense cap mena de prelatió. I estem parlant d'això, estem parlant que la Vall d'Aran, lliurement, negociarà totes aquelles qüestions que afecten els seus interessos de tu a tu amb la Generalitat, perquè no és la dimensió el que importa, no és el nombre d'habitants el que condiciona els drets d'un poble, sinó que el que importa és la voluntat de ser d'aquest poble i el fet que tingui una consciència clara de la seua sobirania. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, potser si aturéssim un segon..., més que re, perquè la remor és constant i francament desagradable.

El Sr. Estradé i Palau

Bé, potser és que... (*Veus de fons.*)

El president

Perdó? (*Veus de fons.*) Sí, sí, però el que estic dient és que hi ha molt de soroll, i per tant... Té la paraula el senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Bé, potser és que hi ha relats que no agraden als que voldrien perpetuar l'actual situació... (*Forta remor de veus.*)

El president

Senyor Estradé, senyor Estradé, acabi, si us plau.

El Sr. Estradé i Palau

Podria ser...

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

O bé potser hi ha relats que no agraden...

El president

Senyor Estradé, acabi, si us plau. (*Pausa.*) Senyor Estradé, acabi –acabi.

El Sr. Estradé i Palau

Sí. Dic que hi ha relats que potser no agraden als que voldrien perpetuar i petrificar la situació actual, o potser hi ha relats que no agraden a aquells que avui constaten com estem fent allò que havien i podien haver fet perfectament i no ho van fer quan tocava i quan disposaven de la legitimitat i el poder per fer-ho.

Però bé, aquest relat sí que agrada, estic convençut, i satisfà a tots aquells territoris amb una personalitat definida, amb una personalitat que respon a criteris històrics, a criteris geogràfics, a criteris econòmics, i que volen disposar dels seus propis centres de decisió, polítics i administratius, per a desenvolupar aquelles estratègies que més els convenen i que més els interessen. Perquè, d'una banda, aquests territoris, com són les Terres de l'Ebre, com és el Pirineu, com és la Catalunya Central, per exemple, són conscients que la creació de les vegueries el que farà és reforçar la seua capacitat per a decidir el seu futur i per a, ho repeteixo, tirar endavant aquelles estratègies que consideren més convenients per a aconseguir la seva plenitud econòmica i per a aconseguir aquelles fites que s'han proposat.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

(*El Sr. Corominas i Díaz demana per parlar.*)

El president

Senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Sí, senyor president, per una qüestió d'ordre i també per al·lusions...

El president

Té un minut.

El Sr. Corominas i Díaz

...abans de pujar a l'estrada.

Bé, lamento molt la intervenció que acaba de fer el relator de la ponència. Això era el relat de la ponència, no era una intervenció política d'Esquerra Republicana de Catalunya, i crec que el relator s'ha confós.

El president

Passem al debat de la defensa de les esmenes reservades. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per posicionar-se respecte a les esmenes presentades pels altres grups parlamentaris, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Volia, en primer lloc, en nom del nostre grup parlamentari, saludar tots els membres de la Plataforma per la Vegueria del Penedès que ens acompanyen i la resta de persones que estan a l'hemicycle acompanyant els diputats en aquest debat important respecte a les polítiques d'autoorganització a Catalunya.

Però permeti'm, abans de centrar el posicionament del nostre grup, que, d'igual manera que ha fet el senyor Corominas, manifesti que el senyor Estradé avui ha confós els papers. Vostè havia de sortir a aquest faristol per fer de relator de com han anat els treballs. No ha tingut ni tan sols quatre paraules pels diferents ponents de la llei, que han treballat en aquesta llei. Vostè s'ha limitat a criticar-los, s'ha limitat a pensar i, d'algun manera, a actuar de manera sectària, sense fer esment de quins han estat els treballs, les vies de negociació, i, per tant, ha desestimat el treball de parlamentaris que estan en aquesta cambra perquè els ha votat el poble de Catalunya. Això no ho oblidí mai, senyor Estradé.

També, senyor conseller, lamento també haver de fer referència a vostè, perquè vostè ens ha sortit a defensar la llei..., comprenem que vostè pertany a un grup parlamentari; com no podia ser d'una altra manera, ha de defensar el contingut d'aquesta. Però, miri, per començar, no es pot sortir a aquest faristol a fer un discurs antisistema, perquè, clar, si tots comencem amb aquesta via, doncs, aniríem malament. Això és el Parlament de Catalunya, i, en tot cas, la política es fa unint consensos, i per tant el seu tret de sortida no ha estat precisament el més adequat.

Però sobretot el que no podem consentir des del nostre grup parlamentari és que ens diguin i que ens pretinguin donar lliçons de defensa de Catalunya. Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, som un partit que defensa Catalunya, estem aquí perquè ens ha votat gent de Catalunya, i per tant no admetrem que ningú ens doni cap tipus de lliçó de com s'han de defensar els nostres criteris i la nostra manera d'entendre la política.

I vostè podria haver presentat la llei, però del que no es tracta és que vostè utilitzés el seu temps de presentació de la llei per atacar l'oposició. Això mai s'havia vist en aquest Parlament. I no només l'oposició, sinó també tot l'ordenament jurídic, inclosa la Constitució.

La veritat, avui, naturalment..., en aquest faristol, en aquest Parlament, sempre diem que no ens deixem de sorprendre. Nosaltres voldríem que fos per l'efectivitat dels treballs i de les lleis que s'aproven. Lamentablement, en aquesta legislatura no podem concloure que hagi estat d'aquesta manera.

Nosaltres, malgrat el que ha dit el relator, vam presentar esmenes a aquesta llei, un bon grapat. És veritat, les tècniques sempre s'aproven, per part del Partit Popular, la qual cosa no vol dir que siguin vostès generosos, sinó que les lleis arriben al Parlament moltes vegades amb mancances jurídiques i tècniques importants. I aquí estem sempre nosaltres per defensar l'adequació d'aquestes esmenes, que sí que és veritat: sempre el tripartit ha estat sensible a la incorporació.

És veritat que el nostre posicionament respecte a com s'ha de defensar l'estructura interna d'autogovern de Catalunya pot tenir diferents matisos o línies de confrontació. Però la veritat és que el nostre grup parlamentari va afrontar el debat de la llei des d'un punt de vista constructiu. I ja en el debat de l'esmena a la totalitat vam dir que hi havia certs articles que nosaltres havíem portat al Tribunal Constitucional. I ara ens trobem amb aquest debat, que ja no hi ha cap tipus d'esmena o cap tipus de recurs que sigui objecte de consideració, no, no; ara ja el Consell de Garanties Estatutàries ha fet el seu informe, i el Tribunal Constitucional també ens ha dit de quina manera es pot encarar aquesta nova etapa.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que aquests dos dictàmens, el del Consell de Garanties Estatutàries i també la sentència del Tribunal Constitucional, són una realitat jurídica. I el que pretenem amb les nostres polítiques és donar realitats jurídiques, és a dir, poder visualitzar polítiques de futur i de present. No pretenem vendre a la ciutadania de Catalunya qüestions en què segurament estaríem d'acord però que no tindran una eficàcia jurídica immediata. Nosaltres lluitem per polítiques, perquè ara som diputats de Catalunya, i, per tant, si nosaltres tinguéssim responsabilitats de govern, hauríem d'acatar i per tant executar el nostre autogovern dintre del marc jurídic que ens és donat per la legislació vigent.

Com deia, el Consell de Garanties Estatutàries, en les seves conclusions, en la primera i en la segona, ha plantejat que la disposició transitòria primera, en la seva part, i l'article 9 i la disposició també transitòria primera, en la segona part..., una no és declarada de conformitat amb la Constitució, i la segona ha de ser interpretada de conformitat amb el fonament jurídic que marca el Consell de Garanties Estatutàries.

Senyor Estradé, s'ha llegit el que diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries?, perquè és que encaixa literalment amb una esmena presentada pel Partit Popular que vostès, si no veig el contrari, votaran en contra avui, d'aquest dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

La veritat és que dintre de l'autogovern el Partit Popular el que els presenta, com els deia, són possibilitats. I dintre d'aquest autogovern nosaltres plantegem la vegueria com la possibilitat de portar a terme l'optimització d'interessos econòmics, socials, empresarials, és

a dir, de fer polítiques des d'una perspectiva, des d'una estructura que sigui diferent i que permeti optimitzar els recursos de Catalunya.

No ens interessa una divisió absurda, burocràtica, administrativa, que es diu que va cap a una administració única que simplifica però el que fa és posar més funcionaris, més càrrecs, i per tant fer un tipus de polítiques que el que fan és anar en contra dels interessos de Catalunya i sobretot dels seus ciutadans, perquè pensem que després tota aquesta burocràcia l'acaben pagant els ciutadans de Catalunya; no la paga el Govern, la paguen els ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, nosaltres considerem que la possibilitat de fer autogovern dintre de la divisió en vegueries és una possibilitat que ja no ens és donada pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries; són el mateix Estatut d'autonomia i la mateixa Constitució que ens diuen que l'exercici de l'autogovern, naturalment, com no podia ser d'una altra manera, és lligat a la manera amb la qual es pot estructurar, i per tant això no és incompatible, per nosaltres, amb el Govern de l'Estat. Per altres, que volen excloure l'Estat a Catalunya, sí que és incompatible. I això també s'ha de dir.

Quan s'ha pretès posar en relleu el tema de si continuen les províncies o no, perquè, com he dit, a alguns els feia nosa la representació a la província..., és només després del dictamen, de la resolució, del *fallo* del Tribunal Constitucional quan alguns han plantejat, han aixecat la bandera que els consells de vegueries coincidissin amb la delimitació territorial de les províncies. Tot depèn de a què es vol jugar: si es vol jugar que la vegueria coincideixi, el consell de vegueria, amb les províncies, o si realment, com ens plantejava el relator, el que es vol és tornar a fer el mapa de Catalunya, amb una divisió que avui comença amb set però que no sabem a on arriba, amb una divisió que comença sobre un plànol però que no té cap tipus de memòria econòmica ni cap tipus de recurs econòmic o sociològic que pugui justificar la divisió que ens plantegen.

I en aquest sentit el nostre grup parlamentari vol reconèixer l'esforç que des del territori s'està fent perquè alguns territoris que han reivindicat amb caràcter..., des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista de molts esforços i de moltes necessitats, que justifiquen, que argumenten i que lluiten a través del temps..., és com es fa, i com hauria de respondre-hi aquesta divisió que el Grup Popular plantejaria si tingués responsabilitats de govern.

I, per tant, nosaltres, el nostre grup vol reconèixer el treball, l'esforç d'aquestes entitats que per si mateixes, a través d'ajuntaments, de consells comarcals, d'empreses, associacions de veïns i societat civil, han sabut reivindicar la seva individualitat, i per tant han sabut potenciar el seu àmbit més enllà dels termes municipals, dels seus municipis, i per tant han sabut que aquesta estructura administrativa s'adapti als seus interessos i no ells, absurdament, hagin d'adaptar-se a una estructura burocràtica que no aporta cap valor afegit als seus ciutadans.

En aquest sentit, nosaltres volem fer un reconeixement especial de l'esforç que es porta des de ja fa molts anys

a la vegueria del Penedès, al territori del Penedès, que és fruit del que hauria de ser exemple a la resta de Catalunya, moltes vegades, fruit de posar en comú esforços, territori i sobretot defensa de la identitat pròpia, que és la suma de tots i que és precisament un dels exemples de què sempre hem gaudit els catalans, no?, de ser capaçs de transportar la nostra manera de ser arreu d'Espanya i d'Europa. I, per tant, això podria ser la cèl·lula, l'origen o el model proper, amb les polítiques properes, que el nostre grup plantejaria..., i que, per tant, ha volgut fer un reconeixement especial.

Com els deia, nosaltres arribem a aquest debat amb unes esmenes vives, unes esmenes que el que fan és delimitar què és el que es pot fer i què és el que en tot cas es pot abordar en una segona etapa. En la primera etapa el que veiem és que les províncies, com a divisió territorial de l'Estat, pertanyen al moviment de descentralització i desconcentració de polítiques de l'Estat, i per tant no poden ser suprimides. El fet de dir-ne «vegueries» respondria exclusivament a la denominació, però no aportaríem cap valor afegit a la manera d'auto-governar els interessos del territori.

I una altra afecció que ja la mateixa sentència del Tribunal Constitucional ens planteja és el fet de si la vegueria, com a entitat local, pot afegir i pot considerar-se com una manera d'autoorganització del govern local de Catalunya.

És en aquest sentit que volem manifestar, perquè quedi molt clar, que aquest autogovern serà autogovern local de Catalunya però mai serà autogovern local de l'Estat, tal com està plantejada l'estructura legal. Aquest Estatut, amb l'article 90, permetia, com he dit, l'organització territorial dels serveis de Catalunya, i per tant el govern local hi té molt a dir.

En aquest sentit, les dues dimensions definidores de la vegueria, primer com a divisió territorial a efectes intraautonòmics, i com a govern local per a la cooperació municipal, tenen tota l'autonomia per a la gestió d'interessos, però això té uns límits, des del punt de vista de l'Estat, que són la circumscripció electoral i també la divisió mateixa, que correspon al territori de l'Estat.

De fet, la previsió estatutària de l'existència de vegueries es troba amb els límits geogràfics, que no poden ser suprimides les províncies de Catalunya ni cap de les seves funcions constitucionals, perquè això no pot ser objecte d'una llei del Parlament de Catalunya; això ha de ser objecte d'una modificació de les Corts Generals, i, en concret, és una matèria reservada a llei orgànica. Per tant, tant se val el que es digui en un argumentari, tant se val el que es digui pel territori: no podrà ser una llei del Parlament de Catalunya la que modifiqui aquesta estructura organitzativa de les vegueries.

En aquest sentit, l'entitat local pròpia de la Generalitat, i per tant distinta de la província, concretada en els consells de vegueries com a òrgans de govern i administració autònoma de les vegueries..., poden arribar a substituir les diputacions, res s'oposa a això, amb els efectes estrictament autonòmics; les províncies catalanes poden arribar a denominar-se «vegueries» en el si del territori català.

Però els consells de vegueries, com a substitució de les diputacions provincials, tal com preveu l'article 141.2..., determina que als consells de vegueries, a les diputacions..., correspon també a la legislació de l'Estat determinar la seva composició, la manera d'elegir els seus membres, i també a la normativa bàsica estatal, regular les competències en l'ordre local.

Negar això és negar l'evidència jurídica i per tant negar polítiques de futur i sobretot de possibles. Tot el contrari seria reivindicar un temps passat, per alguns massa passat. Perquè nosaltres estem fent política avui, l'any 2010; nosaltres el que volem és construir aquestes polítiques de futur.

Per tant, els termes que ens marquen tant la sentència com el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries són que la creació i la modificació de les vegueries no es poden regular per llei del Parlament, perquè hi ha una previsió que s'oposa a l'article 149; per tant, la modificació seria per llei orgànica, l'alteració dels límits possibles.

Però sobretot hem de pensar a què es deu aquesta simplificació pretesa, però per nosaltres burocratització de l'Administració pública. Nosaltres advoquem, com hem dit, per una administració que sigui propera al ciutadà, per una administració que el que faci sigui simplificar i optimitzar els recursos que tenim a Catalunya. Ens parlen d'autogovern, però ens parlen d'un autogovern limitat, un autogovern..., que s'ha titllat per algun portaveu que nosaltres érem el grup que castrava la llei. Nosaltres pensem que els que castren són vostès, les possibilitats de futur dels catalans, amb un tipus de govern que limita les possibilitats de creixement de Catalunya, amb una mentalitat de passat.

Nosaltres advoquem per postures i per polítiques de futur, i no pensem comprar discursos basats en una història que respectem..., però el nostre compromís amb els ciutadans de Catalunya és plantejar polítiques de futur, polítiques d'optimització de recursos i sobretot vendre'ls realitat i confiança...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Olano i García

...cosa que –ja acabo, senyor president– les polítiques del tripartit no han aconseguit en aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, seguidament, per defensar les esmenes del seu grup parlamentari i posicionar-se respecte a les altres, l'il·lustre senyor Lluís Corominas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Corominas i Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., saludar també la presència de representants de gairebé tot el territori –Penedès, Aran,

Lleida, Pirineu, Baix Camp— i evidentment agrair-los la seva presència avui aquí.

Bé, avui assistim a la crònica d'un fracàs anunciat, un greu fracàs del tripartit, un dels més greus d'aquests darrers set anys; un fracàs polític, un fracàs jurídic i també un fracàs de cara a la ciutadania. També creiem, a més, que és una agressió al mateix autogovern si avui acabem aprovant aquesta llei —i al final de la meua intervenció m'hi referiré.

Primer de tot, un fracàs polític. Això era la nova arquitectura institucional de què ens dotàvem els catalans després de l'Estatut del 2006. Era un moment, és un moment important per al país. Ha de ser compartit, ha de ser estimat, ha de ser una decisió transcendent per al país, i ho hem convertit en una cosa molt diferent. Només hi havia un camí per arribar a aquest consens polític, per arribar a aquest no-fracàs polític.

D'una banda, el consens territorial i institucional. Evidentment, ja es va veure que no a les compareixences: la majoria de compareixents estaven en contra del contingut d'aquesta llei; i evidentment els que no van deixar venir els del tripartit, els representants del territori que no van poder venir a expressar la seva opinió tampoc hi estaven d'acord.

Tampoc hi ha hagut consens polític. Bé, ara acabem d'assistir, primer, que el senyor conseller ens renyés en la seva intervenció, i després, que el relator també ens renyés. No hi ha hagut cap diàleg, en cap moment: ni abans de l'aprovació de la llei, ni mentre estava aquesta llei tramitant-se aquí en ponència, ni en cap moment. L'únic moment en què va durar una miqueta la ponència va ser perquè vam fer una interrupció perquè els serveis jurídics de la cambra van qüestionar l'estatutarietat de la Llei de vegueries; per això va durar una mica; si no, ni això hauria durat. No hem tingut en cap moment diàleg, no hi ha hagut en cap moment voluntat de consens, no només amb nosaltres, sinó que també respecte al Govern central no hi ha hagut tampoc com a mínim cap gestió reeixida per tot allò que els catalans volem que sigui la nostra organització territorial.

I, finalment, la ciutadania no se sent com a seva aquesta llei, ni se sent com a seves avui les vegueries. Em diran: «El Penedès ho vol.» Sí, perquè és que els hem deixat fora. Diran: «L'Ebre ho vol.» Sí, però és que a l'Ebre vostès els van vendre una cosa que no existia: que de seguida podrien ser vegueria, i no poden ser vegueria, que de seguida tindrien competències, i no podien tenir competències, que de seguida tindrien finançament per a la vegueria de l'Ebre, i tampoc el poden tenir —després m'hi referiré.

Ha estat també un fracàs jurídic. Només hi havia un camí jurídic, només un, i vostès no l'han volgut fer. Els vam avisar. Els vam avisar nosaltres, i segurament com a oposició no tenim massa credibilitat. També els vam avisar altres administracions que van compareixen aquí al Parlament, que els deien que estaven fent les coses al revés, que estaven posant el carro davant dels bous. Els ho va dir la mateixa Diputació de Barcelona. Els ho va dir el Departament d'Interior i Relacions Institucionals en un document que no té preu. Els ho van dir també

els serveis jurídics d'aquesta cambra. I vostès van fer cas omís de tots els avisos que jurídicament s'estaven fent malament les coses. Tothom estava d'acord que estaven fent un bunyol jurídic, i vostès al final l'han volgut tirar endavant.

Aquest itinerari jurídic era molt clar. Aquí a Catalunya, primer, el que vostès, començant pel senyor Puigcerdós, van voler, que era la llei de governs locals, que és el marc que ens donava competències, finançament i quina administració havia de fer cada competència i amb quin finançament; aquesta llei de governs locals, que la teníem, vostès la van menysprear, perquè van tenir molta pressa a tenir una llei de vegueries que no té contingut i que no té cap resultat. Després, la llei de finançament local de Catalunya, que a hores d'ara no sabem on és; s'acaba la legislatura i no tenim ni tan sols un esborrany de la llei de finançament local de Catalunya, que l'Estatut ens dona, evidentment, potestat per fer-la i per tenir-la. I a les Corts Generals, amb l'Estat, negociar quatre lleis, sí; no n'hi ha prou a fer una visita. No s'han negociat les competències en una llei de bases de règim local. No s'ha negociat tampoc la llei orgànica que ha de modificar els límits territorials, no en sabem res. No s'ha negociat tampoc la nova llei d'hisendes locals que donés cabuda precisament al que l'Estatut preveu: que tots els diners que vinguin per a l'àmbit local a Catalunya es gestionin amb una llei del Parlament de Catalunya. I tampoc s'ha negociat la LOREG, la Llei orgànica de règim electoral general, que hauria també de dir de quina manera s'escullen els veguers. De tot això, no en sabem res. Aquest itinerari jurídic, que només n'hi ha un i només es podia fer d'aquesta manera, vostès no l'han volgut fer. Evidentment, això paral·lelament a la negociació política.

A nosaltres no ens han fet cas, i ha estat el Consell de Garanties Estatutàries qui ha hagut de posar llum a tot això. Què ens ha dit el Consell de Garanties Estatutàries en el fonament jurídic tercer, que és on analitza el compliment o no de l'Estatut, no de la Constitució? Ens diu, primer —referit a les Terres de l'Ebre—: «La constitució del Consell de Vegueria de les Terres de l'Ebre, en la mesura que preveu l'alteració d'aquests límits sense comptar amb la prèvia aprovació de la llei orgànica, vulnera la Constitució i l'Estatut de Catalunya.» Nosaltres ja els ho vam dir, això.

Què més diu el Consell de Garanties Estatutàries? «En efecte, d'un dia per l'altre, les respectives diputacions provincials passaran a denominar-se “consells de vegueria” sense cap modificació en el seu territori, seu, capitalitat, béns, drets i personal, ni tampoc en la composició i estructura administrativa i de govern d'aquestes diputacions provincials, que continuaran essent les mateixes, amb el mateix president i els mateixos diputats provincials.» Diu després: «Entenem que aquest mer canvi de nom pot plantejar problemes de seguretat jurídica.» Vostès s'han dedicat a l'Ebre a atacar-nos i atacar-nos fort, tant Esquerra Republicana com els representants del Govern a l'Ebre. El senyor Lluís Salvador feia unes declaracions curioses, com a mínim. «Si les vegueries només són un canvi de nom, ja se les poden confitar.» Bé, doncs, ens les haurem de confitar,

perquè el Consell de Garanties Estatutàries ens diu que estem fent un canvi de nom i prou.

Què més ens diu el Consell de Garanties Estatutàries? –i que per això vam presentar les esmenes que vam presentar, tan criticades pel Grup d'Esquerra Republicana. «Aquests problemes es podrien resoldre mitjançant la introducció d'alguna de les esmenes que encara es mantenen per al debat en el Ple del Parlament, que posposen la constitució dels consells de vegueria fins al moment en què les Corts Generals tramitin la llei orgànica necessària per a realitzar les modificacions dels límits territorials que procedeixin.» Aquesta és l'esmena que vam presentar nosaltres perquè puguin fer-se les vegueries, bàsicament. Vostès, evidentment, no en van fer ni cas.

Hi ha un tercer aspecte, que és el de la temeritat, l'agressió pròpia de Catalunya al propi autogovern, que m'hi referiré al final.

Quines esmenes ens hem reservat? Un primer bloc d'esmenes territorials. Vostès avui volen aprovar aquesta llei tant sí com no, malgrat tot el que els acabo d'explicar ara, malgrat el Consell de Garanties Estatutàries, malgrat saber que l'endemà no hi ha cap més efecte que un canvi de nom: allà on posem «diputació» posarem «consell de vegueria». Vostès la volen aprovar tant sí com no. Vostès, Esquerra Republicana, perquè volen tenir en el full de ruta, ja tenir una llei de vegueries, encara que no tingui contingut; i els senyors del PSC i d'Iniciativa per Catalunya, per no trencar el tripartit, deixem-ho clar. No sé si era moneda de canvi de l'àrea metropolitana o no. En tot cas, els ha sortit tot al revés. I també per una altra raó molt important: el Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya saben que aquesta llei, a més, no té cap conseqüència; per això hi votaran a favor.

Ja que s'aprovaran, jo els demanaria, els demanem com a grup parlamentari que incorporin les esmenes territorials que els vam plantejar en el seu moment, la 4 i la 13, que es refereixen a l'Aran. L'Aran vol decidir per ells què vol ser l'Aran; el dret a decidir de l'Aran també l'hem de respectar; tant que aquesta cambra reclama el dret a decidir, nosaltres també els l'hem de respectar. Vostès han presentat unes esmenes «apretats» per la mateixa gent d'Aran i per les esmenes que vam presentar Convergència i Unió –que, per cert, tampoc van respectar el tràmit d'intervenció en la llei per part de les institucions d'Aran–, van presentar unes esmenes que l'únic que fan és un règim transitori. Nosaltres el que els diem és que respectin el que digui l'Aran a través de la Llei d'Aran.

I la segona part de les esmenes territorials, l'esmena número 16 i l'esmena número 39, que es refereixen al Penedès. Totes les institucions que conformen les comarques de la vegueria del Penedès, també la societat civil, s'han manifestat a favor de la vegueria del Penedès. Ha estat un procés exemplar, un procés participatiu, d'implicació, de compromís de moltíssima gent, que majoritàriament, si no unànime, volen la vegueria del Penedès. Nosaltres vam presentar l'esmena número 16 amb una voluntat clara de parlar del model. Vostès aprovaran tant sí com no aquesta llei; no necessiten els nostres vots per aprovar aquesta llei, perquè tenen ga-

rantit l'aprovació de la llei per part del tripartit. El que els demanem –com a mínim a Esquerra Republicana; sembla que potser que algun altre grup s'hi afegeixi–, que ens votin aquesta esmena, perquè el nostre model, el nostre model d'organització territorial de Catalunya, és amb la vegueria del Penedès. Si el seu no és amb la vegueria del Penedès, avui és l'oportunitat clara perquè ho manifestin. Tenen l'oportunitat de votar a favor d'aquesta esmena, i els demanem que, per respecte a tota la gent del Penedès, la votin, com ho farà Convergència i Unió.

La resta d'esmenes que vam presentar es referien a l'aprovació de la llei de governs locals i de la de finances locals, a la paralització per a la modificació de lleis estatals, etcètera.

I vaig a la part final de la intervenció. Els deia que amb la llei que aprovem avui ens fem un gol a l'autogovern, fem una agressió al propi autogovern. I els ho deia amb coneixement de causa. A part que no tindrem cap efecte positiu per l'aprovació de la Llei de vegueries, n'hi haurà un de molt negatiu. I els llegeixo una part del dictamen del Consell de Garanties. Diu: «Conseqüentment, atès que el territori de la vegueria és únic, ha de coincidir necessàriament tant en la seva dimensió d'ens local com en la seva demarcació espacial per a l'organització dels serveis de la Generalitat.» I segueix: «La dissociació prohibida per l'article 90.1 de l'Estatut es produiria si en algun moment d'aquest procés d'implementació hi hagués un decalatge entre aquesta organització territorial i les vegueries existents, quan aquestes només siguin les quatre a què es refereix l'apartat 1 de la llei. No obstant això, hem d'interpretar ambdós preceptes, juntament amb la disposició final tercera, en el sentit que el Govern respectarà la necessària coincidència entre els àmbits territorials afectats, tot ajustant sempre el procés de constitució de les seves demarcacions veguerials als consells de vegueria existents en cada moment, i això en el marc de la preceptiva decisió estatal mitjançant llei orgànica.»

Què vol dir, això? Que, si en algun moment, a partir del 22 de maig de l'any que ve, quan es constitueixin els consells de vegueries després de les eleccions municipals, els quatre consells de vegueries no coincideixen amb l'organització de la Generalitat, l'organització de la Generalitat estarà en fals. És a dir, han fet tot aquest procés de la Llei de vegueries i la gran conclusió és que l'organització del Govern de la Generalitat en el territori no la podrem fer, perquè estarà condicionada perquè tindrem consells de vegueria que només seran quatre. I no crec que en set mesos aprovem una llei orgànica a les Corts espanyoles –potser ni en set anys– que alteri els límits provincials, tal com diu el Consell de Garanties Estatutàries.

Per tant, si aquesta és la conclusió de la llei, jo els demano que avui aturin aquest procés, que no fem l'aprovació de la llei o, en tot cas, que, tal com diu el Consell de Garanties Estatutàries, vostès votin una de les esmenes que va presentar Convergència i Unió, que evidentment diu que la llei es posposi fins que no s'aprovi la rectificació, la modificació d'aquestes lleis estatals i que ens afecten.

Vaig acabant. Vostès ens van interpellar –i especialment vostè, honorable conseller– en el debat a la totalitat, i ens deia que en nom del catalanisme –i avui ho ha tornat a dir– i del nacionalisme català estava decebut –avui ho ha dit–, perquè avui el que estem fent és un model propi d'organització territorial. Miri, jo, primer, senyor conseller..., dues coses, però la primera: no falti a la veritat, nosaltres no hem anat al Constitucional. S'ha referit al Constitucional. Tot això que li he llegit del Consell de Garanties Estatutàries està votat per unanimitat del Consell de Garanties Estatutàries –també dels consellers que vostès van proposar–, però sobretot està en un apartat, que és el tercer, senyor conseller, que és l'apartat que es refereix al compliment o no de l'Estatut; només de l'Estatut, no de la Constitució. Per tant, a mi m'ha «frapat» que durant aquests dies vostè i altres membres del seu partit faltessin al respecte a la màxima institució interpretativa del nostre país, de Catalunya, que és el Consell de Garanties Estatutàries. Poden no compartir-ho, però vostès no poden anar contra el Consell de Garanties Estatutàries, ni com a govern ni com a grup parlamentari, de la manera que hi han anat. I el que no poden fer és enganyar la gent. Convergència i Unió no ho portat al Tribunal Constitucional, i, per tant, els demanem respecte, respecte a les paraules que ha dit vostè.

I ara sí que acabo. Compartim l'objectiu d'una organització territorial pròpia per al país. Som Convergència i Unió, partit nacionalista català, que el que vol és que Catalunya tingui una organització pròpia que superi les províncies espanyoles. Però per arribar a aquest objectiu s'ha d'encertar el camí; no n'hi ha prou a compartir l'objectiu. Si aquest camí no s'encerta, hem de fer una aturada i rectificar. Si no fem aquesta rectificació, ens equivocarem i arrossegarem tot el poble de Catalunya darrere nostre. El que els demano és que fem un pas enere, que l'objectiu és compartit i que, si vostès s'erren i avui segueixen volent tirar endavant aquesta llei, en tot cas que ho facin sols, que no hi portin el poble de Catalunya i, si es volen estimbar, facin-ho sols.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i posicionar-se respecte a les esmenes presentades pels altres grups, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé. *(Pausa.)* Senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, sentint les intervencions dels representants del Partit Popular i de Convergència i Unió, em sembla que tots tenim ben clar que no hi havia cap mena de possibilitat d'entesa ni hi havia cap possibilitat de negociar res ni d'arribar a cap acord, perquè, ho hem de dir clar i ho hem de dir ben fort: des que el Departament de Governació, en representació del Govern de la Generalitat, va començar a impulsar la Llei

de vegueries, la campanya contra aquesta llei ha estat demolidora, ha estat una campanya farcida d'arguments falsos, d'arguments demagògics i d'arguments sense cap fonament.

Per exemple, estem tips de sentir com amb aquesta llei..., i això ho han propagat càrrecs al territori, de Convergència i Unió i del Partit Popular, que aquesta llei crearà una nova administració. I això encara ho van dient ara, malgrat que hem reiterat i hem insistit que les vegueries substituïran les diputacions; per tant, hi haurà una substitució i no es crearà cap nova administració, per tant no complicarem l'entramat administratiu. Però tot i així això es va repetint. I tot i que des d'aquí al faristol ho deixarem clar, que no és així, demà encara hi haurà càrrecs, ho repeteixo, d'aquests partits que torneran a dir això al territori.

També insisteixen que això generarà més despeses, que això suposarà un cost més gran per al ciutadà. En què es basen per dir això? No tenen cap fonament per dir això, perquè tot dependrà de com es faci el procés de substitució. I en tot cas el compromís del Departament de Governació i el del nostre partit, i crec que en això coincidim amb els altres dos partits que donen suport al Govern, és que la redistribució de recursos financers materials i humans per tal de crear les set o les vuit noves vegueries es faci sense que això suposi un increment, sense que això suposi incrementar plantilles, ni generar més despesa. I es pot fer, hi ha la possibilitat de fer-ho, simplement es tracta de fer aquest procés amb racionalitat, amb eficiència i traient profit dels recursos existents.

També l'altre argument que s'ha anat utilitzant, que s'ha utilitzat, i avui també l'hem sentit aquí, de boca del senyor Lluís Corominas, és que no hi ha hagut consens al territori, quan tots sabem que el conseller i altres membres del seu departament han estat explicant la llei, negociant-la, pactant-la, exposant-la a les diputacions, a les associacions municipalistes, als alcaldes. Però aquest procés d'explicació de la llei no ha permès establir majors consensos perquè hi havia la consigna clara i rotunda de no arribar a cap acord. Aquesta era la consigna. I davant d'aquesta consigna partidista era totalment impossible poder consensuar la llei.

Doncs, bé, malgrat aquesta actitud obstruccionista, malgrat aquestes campanyes demolidores en contra de la llei, aquesta llei seguirà endavant i s'aprovarà. I no és, no és cap fracàs polític, perquè per primera vegada –per primera vegada– el Parlament de Catalunya fixarà amb un text legal dues qüestions molt importants. Una és que Catalunya tindrà vegueries, perquè, és clar, d'això n'havíem parlat, ho havíem exposat, era un desiderat, però que no s'havia concretat mai, i avui ho concretarem. I a més a més per primera vegada també establim que com a mínim n'hi haurà set. I això és molt important, això és un fonament sòlid i robust per després poder anar a negociar a Madrid. Per poder anar a negociar a Madrid no amb una declaració d'intencions, amb un desig més o menys manifestat, amb una proclama feta en algun consell nacional; això ofereix la possibilitat d'anar a negociar a Madrid amb un text legal, aprovat pel Parlament, que representa la voluntat sobirana del poble de Catalunya.

I avui Convergència i Unió perd una oportunitat històrica per sumar-se a aquest consens i perquè, si mai tornen a ser al Govern, que en un sistema d'alternança política és normal que un dia o altre hi tornin a ser, puguin anar a Madrid –puguin anar a Madrid– no representant la seua opinió, sinó emparant-se amb un text legal que a més comptaria amb el suport de quatre forces polítiques d'aquí, a la cambra, que totes sumades representem la immensa majoria del poble de Catalunya. Perquè, si no, ens arisquem a tornar a repetir les baralles dels anys noranta i vuitanta, que tots les recordem, sobre l'organització territorial de Catalunya, que van provocar una pugna molt forta entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, que va derivar en la dissolució de l'àrea metropolitana, i altres polèmiques semblants, que han estat estèrils i que no han conduït enlloc. I avui ens blindaríem davant d'aquestes batalles de campanar, d'aquestes pugnes partidistes, perquè això ja quedaria fixat, que Catalunya ha de tenir vegueries i que com a mínim n'ha de tenir set. I, per tant, qui governi aquesta propera legislatura podria anar a Madrid en representació del Govern, però també del Parlament, a negociar efectivament la modificació dels límits provincials, que serà necessària per constituir les vegueries.

És curiós, també, que el Partit Popular digui que vol la vegueria del Penedès. Però és clar, on la incrustarem la vegueria del Penedès?, dins de les quatre províncies existents? Perquè per una banda s'oposa a la llei, a peu i a cavall, a tot arreu; a Lleida fa un discurs contra la vegueria del Pirineu, a Tarragona fa un discurs contra la vegueria de l'Ebre, a tot arreu fa un discurs contra les vegueries, però en canvi vol crear la vegueria del Penedès; sobre el no-res suposo que la vol crear.

I aquesta llei –aquesta llei– és l'únic instrument vàlid, l'únic instrument que tenim per poder crear la vegueria del Penedès. Sense aquesta llei és impossible que es pugui crear la vegueria del Penedès. Sense aquesta llei la vegueria del Penedès no té absolutament cap oportunitat. Amb aquesta llei té totes les oportunitats, se li obren totes les portes, i té el camí expedit perquè, si segueix el mecanisme que parla de la necessitat de reunir la voluntat de dues terceres parts dels municipis o que agrupin les dues terceres parts de la població, que avui això és fàcil d'aconseguir al Penedès, pugui tenir també una vegueria pròpia.

Es parlava també de fracàs jurídic. No hi estem d'acord. No és veritat que sigui un fracàs jurídic. Perquè el Consell de Garanties Estatutàries el que ha fet és validar la immensa majoria de la llei; ha criticat o ha obligat a modificar aspectes puntuals i molt limitats, i és veritat que insisteix que cal modificar els límits provincials, fins i tot per crear la vegueria de les Terres de l'Ebre, però amb la resta de la llei la ratifica, la reforça i per tant li dona tota l'entitat que nosaltres volíem.

És un fracàs ciutadà; també s'ha repetit. Clar, si fem aquestes campanyes demolidores, i anem propagant arguments falsos, i anem dient que suposarà una superposició d'administracions, i que generarà més costos, i que no hi ha hagut capacitat de diàleg per part de la conselleria, si anem propagant totes aquestes falsedats, és normal que hi hagi sectors de la ciutadania que estiguin perplexos.

Però –però– la ciutadania sap perfectament que disposar de centres de decisió polítics i administratius propers, que és el que permetrà les vegueries, suposa decidir des del propi territori quin model econòmic volem, com volem organitzar la nostra agricultura, la nostra economia, com volem evitar que un urbanisme depredador ho ocupi tot, com seria el cas del Penedès; és a dir, quines estratègies de desenvolupament posem en marxa, perquè la vegueria és fonamentalment això: reconèixer unes personalitats territorials que estan perfectament establertes i dotar aquestes realitats de centres de decisió propis, de capacitat per decidir el seu propi destí.

Amb la Vall d'Aran és trist, senyor Corominas, que no reconegui que per primera vegada –per primera vegada– en un text del Parlament de Catalunya es deixa clar, amb tota evidència i rotunditat, que l'Aran no és una comarca de Catalunya, que té la seua pròpia personalitat i que té el dret a negociar bilateralment amb la Generalitat.

Van ser vostès que li van donar el tractament de comarca, el caràcter de comarca. Nosaltres, en canvi, li hem donat tot el reconeixement i tota la rellevància que es mereix, i, per tant, doncs, hem permès que la Vall d'Aran, un cop estigui aprovada la llei i es modifiquin els límits provincials, no estigui integrada dintre de la vegueria de l'Alt Pirineu. I això ens ha costat també, hem hagut de fer pedagogia, s'ha hagut de negociar, s'ha hagut de consensuar, és clar que sí, perquè trencàvem esquemes, perquè avançàvem en una direcció en què ningú més fins ara s'havia atrevit a avançar.

Per tant, ningú pot negar que, malgrat que tenim un camí per endavant difícil, malgrat que a Madrid evidentment no serà fàcil negociar l'alteració dels límits provincials, malgrat tot això, avui fem la primera passa ferma per poder dotar-nos d'aquesta nova organització ajustada a la realitat del territori. I ho deixem fixat amb una llei; per tant, ho deixem al marge del debat polític, ho deixem al marge de les tàctiques partidistes, ho deixem al marge dels acords conjunturals: ho fixem de forma definitiva.

Jo llavors els pregunto, als dirigents de Convergència i Unió, quina altra alternativa ofereixen? Quina altra alternativa ofereixen per crear les vegueries? Quants anys més volen estar a proposar-se la creació, la constitució d'un model territorial propi? Com ho pensem fer si avui que tenien l'oportunitat de sumar-se a tres partits l'han desaprofitat? Perquè, ho repeteixo, si després vostès un dia o altre han de gestionar aquesta llei, es trobaran –es trobaran– que molts dels partits que avui l'hem creat els puguem acusar de falta de valentia i de manca de responsabilitat.

Per últim, jo voldria acabar només recordant que darrere d'aquesta llei hi ha moltes il·lusions dipositades, que hi ha tota una reivindicació històrica que arranca des de les Bases de Manresa i que fins ara no havia trobat ningú que la concretés i que la fixés. I, per tant, estem materialitzant allò que moltes generacions de catalanistes havien somiat i que vostès, malgrat tenir un gran poder institucional, malgrat tenir un gran poder territorial, malgrat disposar de majories absolutes, mai no han gosat plantejar de forma seriosa.

I això ho fem d'acord amb la voluntat dels tres partits del Govern, perquè tenim clar quin és el model territorial que necessita aquest país, creiem en la descentralització política, sabem que atansar els centres de decisió polítics i administratius als ciutadans repercuteix en un major creixement econòmic, i perquè sabem que aquest era un deure que teníem pendent tots els catalanistes d'aquest país.

Per tant, si exhibim la força i la unitat necessària a Madrid per aconseguir la modificació dels límits provincials, tindrem set vegueries, i si el Penedès ho vol, que estic, que estem convençuts que ho voldrà, perquè els seus ajuntaments ja s'han manifestat i ho tornaran a fer, en tindrem vuit. I amb això aconseguirem tenir un país equilibrat, un país molt més descentralitzat i on cadascun dels territoris prendrà aquelles decisions que li escauen i que li convenen.

Senyores i senyors diputats, senyor president...

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi per fixar posició sobre les esmenes i el text del dictamen l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Pujo a la tribuna per defensar el posicionament del meu grup, del grup parlamentari, però voldria fer un aclariment. La nostra portaveu en tot el procés d'aquesta llei, la portaveu designada, és la diputada Carme Figueras, la companya Carme Figueras; en virtut que ha estat elegida membre del CAC, ha preferit, ella, cedir avui en la confrontació política del debat final d'aquesta llei el seu lloc i, per tant, jo pujo en el seu nom, en tant que he treballat conjuntament, doncs, en els treballs del grup en aquesta matèria. Pujo a la tribuna per defensar, per tant, el posicionament del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi davant del tràmit final de la Llei d'organització veguerial de Catalunya. El nostre posicionament és favorable a l'aprovació d'aquesta llei, un projecte que no ha passat inadvertit, que ha generat debat al si de la nostra societat, però que ha obtingut el consens majoritari per convertir-se, avui, si així ho fa la votació, en norma bàsica. També és cert que aquesta llei ha aixecat des del primer moment l'oposició dura, fèrria, diguéssim, de l'oposició en aquest Parlament.

Estem també davant d'un exercici de desenvolupament estatutari dels articles 90 i 91 de la nostra carta magna i de la posada en marxa d'un compromís de govern, fruit alhora d'un compromís programàtic i polític de les forces que li donem suport. La norma que avui hem portat a debat i que es posarà a votació d'aquí a poca estona, ha estat reivindicada llargament pel catalanisme polític, que sempre va defensar la superació de la divisió provincial de 1833. Queda enrere l'únic intent d'una divisió pròpia a Catalunya, el mapa de les comarques i vegueries del 36, convalidant la proposta del Pau Vila, com se citava per part del conseller, a l'Administració per organitzar l'Administració perifèrica de la Generalitat. Setanta-quatre anys després –ho subratllo: setanta-

quatre anys després–, el Parlament de Catalunya té la possibilitat de cristallitzar aquesta vella aspiració.

Resten, a partir d'ara, el seu desenvolupament reglamentari i la posada en marxa d'una nova arquitectura d'organització del territori, que serà obligació desenvolupar i completar en les properes legislatures, amb el concurs de les administracions locals bàsiques, de les majories parlamentàries i de la negociació política amb les Corts Generals en aquells aspectes que fan referència a la creació de les tres vegueries restants que marca el text.

L'Estatut ens dota com a país d'un model propi d'organització territorial. L'article 90 de l'Estatut defineix les dues peces bàsiques de l'organització local catalana: els ajuntaments i les vegueries. Les vegueries substitueixen les diputacions; i això és un element que hauríem de subratllar, perquè també s'ha citat abans per part del ponent relator, del ponent d'Esquerra Republicana, aquesta confusió que alguns grups parlamentaris van deixant pel territori de la multiplicació d'administracions. No, les vegueries substitueixen les diputacions, com ho mana l'Estatut, però són quelcom més que una mera substitució de les diputacions.

En aquest sentit, els seus objectius i les funcions que marca la llei constitueixen un altre model que suma, a la funció de cooperació i assistència tècnica als municipis, el fet de convertir-les en l'àmbit d'organització dels serveis de l'Administració de la Generalitat en el conjunt del territori. Aquest és un fet remarcable, diríem que és el fet remarcable. Estem davant d'un nou model d'organització territorial a Catalunya. Les vegueries signifiquen l'aproximació dels nivells intermedis de direcció i de gestió dels serveis de la Generalitat atenent tant al principi de proximitat i de qualitat de la gestió pública com el principi de subsidiarietat, que implica que aquelles decisions que afecten els ciutadans es puguin prendre al costat dels ciutadans.

A l'hora actual, en què estem interrogats a constituir administracions més eficaçes i més àgils, el procés ha d'estar carregat d'eficàcia i de prudència. Ajuntaments i vegueries, tal com assenyala l'Estatut, com a institucions estructuradores del territori, han de conduir a una nova etapa d'enfortiment del sistema de govern local, en el qual els socialistes ens sentim profundament implicats.

L'alcalde de Reus ens recordava –i aprofito per saludar-lo, que aquí ens acompanya– això en el tràmit de compareixences, en què deia: «Des del punt de vista del rol de les vegueries, no s'ha d'oblidar que les vegueries, com a govern de cooperació intermunicipal, són ens instrumentals que han d'enfortir fonamentalment la peça bàsica de l'Administració local, que són els ajuntaments.» La Llei de vegueries ha de representar, per tant, com diem, un enfortiment de l'autonomia local.

Però em permetreu que citi també les paraules del president de la Diputació de Barcelona, quan ens deia: «Aquesta llei ens ha de servir» –ens deia en el tràmit de compareixences– «per racionalitzar el nostre sistema de govern local, d'acord amb el principi de la geometria variable, i, per tant, cal que la mateixa enforteixi l'autonomia local, atribueixi competències clares i un marc

de finançament just i suficient als consells de vegueries.» Des del punt de vista de l'organització dels serveis públics de la Generalitat –ho hem dit abans, principi elemental i bàsic d'aquesta llei–, el que pretenem és que es garanteixi la màxima igualtat d'oportunitats en l'accés als serveis dels ciutadans, l'equitat en la distribució dels recursos i el foment del reequilibri territorial, independentment del lloc on visquin els ciutadans, i que permetin la màxima eficàcia de gestió, tant en la seva vessant de cooperació local com de divisió administrativa del Govern de la Generalitat.

Em permetreu que em refereixi al mapa de vegueries. En el mapa de vegueries, que evidentment hem d'admetre, el nostre grup, que és de constitució complexa, però no per això menys necessari, tenim alguns elements que hauríem de destacar. Pel nostre grup, en el mapa de vegueries hi haurien d'haver –i creiem que el projecte de llei ho recull de forma suficient– tres elements importants. Primer, obtenir l'articulació d'un mapa coherent i racional de l'organització política. Dos: mantenir el foment dels processos ja consolidats de l'autonomia local, als quals feia referència anteriorment. I l'encaix, sobretot, d'aquelles peces que tenien una major complexitat; el dels territoris de l'Ebre, de l'Alt Pirineu, les comarques centrals i la Val d'Aran han estat els quatre elements de preocupació del nostre grup al llarg de la gestió d'aquest projecte legislatiu.

La situació de l'Ebre. La vegueria de l'Ebre ha estat llargament reivindicada pels socialistes, en justa consonància amb la demanda històrica de la gent de les Terres de l'Ebre. I per això vull compartir avui la satisfacció que ells tenen en una conquesta política que consideren de caràcter històric. La futura vegueria de l'Ebre veu la llum a partir d'això que disposa la disposició transitòria primera de la llei, que conté el disseny per al desplegament en fases del futur mapa de vegueries. Sobre aquest punt s'ha fet referència en el debat també al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que..., i per això també hi ha una esmena subsegüent presentada pels grups que donem suport al Govern, de forma tal que tingui cabuda estatutària i constitucional en el text la redacció definitiva d'aquest apartat 2. I és per això que el nostre grup dóna suport a aquesta esmena, evidentment, aquesta esmena subsegüent, perquè faci possible que es pugui aprovar abans la vegueria de l'Ebre –pugui ser realitat– que la resta de les que queden pendents –l'Alt Pirineu i les comarques centrals–, tots ho sabem, subjectes a modificacions de lleis orgàniques.

Em permetreu també que faci referència específica a la situació de la Val d'Aran, un altre tema de vital importància en el debat i un altre tema de vital importància per als socialistes. La demanda de l'Aran s'ha resolt amb les següents previsions legislatives: l'article 10, la disposició addicional quarta i la disposició transitòria primera bis. La llei, aquesta llei que aprovarem d'aquí a una estona, posa tots els mecanismes per garantir la seva autonomia, l'autonomia de l'Aran, i la seva singularitat, en espera que l'evolució competencial i la futura llei de l'Aran, que és una de les peces de l'estructura legislativa territorial que encara ens queda per redactar, fer i aprovar, en espera que aquesta llei acabi de completar la seva pròpia arquitectura competencial i

d'organització. I és per això que manifestem la nostra satisfacció en aquest sentit, des del punt de vista de com ha quedat la situació de l'Aran reflectida en la futura –en el futur proper– Llei de vegueries.

Amb relació a les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, nosaltres, evidentment, estem d'acord amb les dues..., hem sigut signants i estem d'acord amb aquestes dues esmenes subsegüents, que vénen justament, com deia abans, pel que fa a l'apartat 2 de la transitòria primera, a donar cabuda a la situació que generava la creació del Consell de Vegueria de les Terres de l'Ebre, amb un redactat que, com vosaltres teniu i podeu constatar, diu: «El Consell de Vegueria de les Terres de l'Ebre, amb la seu institucional a la ciutat de Tortosa, s'ha de constituir tan bon punt s'hagi produït la modificació de la legislació estatal corresponent. El Consell de Vegueria de Tarragona adopta, en aquell moment, la denominació del Consell de Vegueria del Camp de Tarragona.» Amb aquesta substitució que fem i amb aquesta expressió de la modificació de la legislació estatal corresponent, donem compliment al mandat que ens feia el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

La segona esmena fa referència a un factor important, que és el moment de la constitució dels consells de vegueria de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, després de la celebració de les properes eleccions municipals previstes per al 22 de maig del 2011. És absolutament de lògica que nosaltres fem aquesta esmena, de forma tal que el procés d'elaboració dels elements bàsics per a la constitució dels consells i la seva constitució coincideixi –i, a més a més, quan estem a nou mesos, deu mesos pràcticament d'aquestes eleccions– amb les eleccions del 22 de maig del 2011.

Com a valoració d'aquest procés, jo voldria també fer referència a la valoració política que els socialistes fem d'aquest procés de la Llei de vegueries i del procés de les lleis territorials. Les lleis territorials no són una sola, no és la Llei de vegueries. D'aquí a poca estona discutirem també l'àrea metropolitana de Barcelona. També és cert que la llei de governs locals vindrà, és una llei que ens fa falta continuar-ne el procés d'elaboració. També tenim la Llei de l'Aran i hem aprovat la Llei del Consell de Governos Locals. Per tant, d'aquests cinc elements, d'aquesta estructura basada en cinc elements, tres han vist la llum en aquesta legislatura, de dos ens queden els deures per fer en properes legislatures, però el procés està encetat i, per tant, el procés pot acabar, si hi ha voluntat de consens entre les forces polítiques perquè així sigui.

Pels socialistes, nosaltres entenem que aquesta llei permet impulsar, per primera vegada en la història d'aquest país, del nostre país, i després de setanta-quatre anys d'espera, torno a repetir-ho, una organització territorial pròpia vinculada a les aspiracions legítimes de l'autogovern que assenyala l'Estatut de Catalunya. Els socialistes votem aquesta llei amb el convenciment que el seu desplegament ha de constituir la primera pedra d'una organització territorial pròpia, més eficaç i eficient en la funció pública de defensar i garantir drets de ciutadania. Les vegueries substituiran completament les

diputacions; és una nova administració que absorbeix les actuals estructures provincials.

Els socialistes som conscients de la complexitat del sistema d'organització territorial de què avui dotem el país. «Complexitat» no vol dir que sigui paralitzant; la complexitat ve donada per la complexa realitat del nostre país i la història de l'organització territorial i de la seva organització administrativa, però no per això defallirem en la tasca de desenvolupar-lo de manera immediata i de consolidar-lo a mitjà termini. Aquest és el nostre compromís amb l'organització territorial de Catalunya.

L'arquitectura territorial que avui posarem en marxa ha de continuar tenint com a màxima el reforçament de la vida local i la millor organització dels serveis públics de la Generalitat. Aquesta doble essència que té la Llei de vegueries, que té la vegueria, ha de tenir com a nord l'aprofundiment i l'extensió de les capacitats municipals per governar els seus territoris, així com per treballar per l'accés dels ciutadans als serveis públics de la Generalitat de Catalunya, aplicant els criteris de la màxima proximitat i qualitat.

Som conscients, els socialistes som conscients que la tramitació ha comptat –i ho deia en començar la meua intervenció– amb l'oposició de les forces polítiques que estan a l'oposició a Catalunya. I som conscients que segurament a aquest projecte li hauria mancat un debat reflexiu per part d'aquestes forces polítiques, i no la voluntat de dir: «Amb aquesta llei...», i algú ho havia definit, fins i tot un dirigent de Convergència i Unió diu: «Aquesta llei no toca», i va desenterrar la famosa expressió que havia fet famosa un expresident de la Generalitat. El «no toca» segurament que obeeix més a tacticisme electoral que a voluntat de construcció nacional. Nosaltres creiem que és un error polític de Convergència i Unió, és un error polític també del Partit Popular, el qual nosaltres considerem que s'ha de sumar al debat de l'organització territorial de Catalunya, i, per tant, els convidem que en el proper procés, el que no estigui contaminat per la pluja electoral, tinguem la possibilitat de debatre totes les forces polítiques les noves lleis territorials i treballar pel desenvolupament de la Llei de l'organització veguerial.

Voldria acabar agraint de nou personalment a la diputada Carme Figueras i a la direcció del meu grup l'oportunitat de poder intervenir en aquesta ocasió i en aquest debat i, en nom del grup, agrair als compareixents, agrair al lletrat, als ponents d'aquesta llei, el treball, la dedicació, als representants del Departament de Governació. I actualment també vull agrair la presència dels consellers, agrair la presència d'alcaldes, regidors, representants de les institucions municipalistes del país, de les diputacions provincials i membres de la societat civil organitzada que ens han volgut acompanyar.

Gràcies, president; gràcies, diputades; gràcies, diputats, consellera, consellers.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Conseller, consellera, representants del món local i del territori, el meu grup votarà afirmativament la Llei de vegueries per deixar constància de la nostra voluntat ferma de fer possible l'organització de Catalunya en vegueries, tal com preveu l'Estatut.

Volem que les Terres de l'Ebre, el Pirineu i la Catalunya Central disposin d'institucions pròpies per fer sentir millor la seva veu a tot el país. Les Terres de l'Ebre, un territori amb una molt forta personalitat diferenciada, perquè varen patir un abandonament permanent que va culminar amb l'agressió que es volia perpetrar amb el transvasament de l'Ebre i que va provocar una mobilització social que anava més enllà de la qüestió concreta de l'aigua.

El Pirineu, perquè ja des del Congrés de Cultura Catalana dels anys setanta, els sectors més dinàmics d'aquelles comarques, encapçalats pels grups de l'Alt Pirineu, plantejaren que les característiques específiques d'aquella zona, ben diferents de les de les Terres de Ponent, feien necessària una organització pròpia adaptada a les seves necessitats, sense que això hagi d'implicar cap ruptura de les actuals relacions de col·laboració amb Lleida.

I la Catalunya Central, amb comarques també diverses entre si, però amb una dinàmica social i econòmica indiscutible, que massa sovint han tingut la sensació de ser tractades tan sols com el pati de darrere de la regió metropolitana; una regió metropolitana, per cert, que ha de disposar també dels instruments institucionals per continuar sent la punta de llança de l'activitat econòmica i cultural del país.

Volem, doncs, les vegueries. No són una divisió anacrònica basada en somnis del passat, sinó una necessitat del present i el futur per aconseguir un autèntic equilibri territorial, que superi la que va ser en el seu moment una divisió artificial en províncies. Però sobretot les volem perquè Catalunya, a través d'aquest Parlament, exerceixi el dret a organitzar-se d'acord amb la seva voluntat, tal com ho va fer el Govern del president Maragall en desconcentrar l'activitat de la Generalitat en set vegueries.

Però avui el Parlament farà poc més que expressar aquesta voluntat d'organitzar el país en vegueries, tal com preveu l'Estatut. El Consell de Garanties Estatutàries, en el seu dictamen de 6 de juliol, fa un seguit de precisions que obliguen aquest Parlament –Govern i oposició– a una seriosa reflexió. El projecte de llei parteix d'una filosofia que ha estat qüestionada, no pel Tribunal Constitucional, sinó pel Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya i per unanimitat.

La idea que d'una província puguin néixer dos consells de vegueria xoca amb la interpretació que el consell fa de l'Estatut. No és cap sorpresa. El Consell Consultiu, l'any 2005, en el seu dictamen sobre el projecte d'Estatut, ja va afirmar que a Catalunya les vegueries substitueixen les províncies en tant que entitats locals. I el Consell de Garanties conclou ara que la vegueria és un nou tipus de província, de règim especial, i que s'identifica amb la província constitucional.

Això s'afirma o s'afirmava abans de conèixer les interpretacions del Tribunal Constitucional en la sentència sobre l'Estatut i no constitueix en cap cas una versió restrictiva de l'autogovern; és una interpretació que es correspon amb el que en la meua opinió fou la voluntat del legislador, si se'm permet expressar-ho així, en tant que ponent de l'Estatut.

I repeteixo que no és cap novetat. No sé si coneixen l'obra de Ricard Gracia Retortillo titulada *La vegueria com a govern local intermedi a Catalunya: Encaix constitucional de la seva regulació estatutària*, publicada l'any 2008 per l'Institut d'Estudis Autonòmics. En la presentació, l'institut afirma que el principal problema substantiu a resoldre és la relació que s'estableix en el text de l'Estatut entre la província constitucional i la vegueria estatutària. Tot contraposant la configuració d'una i l'altra, l'estudi conclou, a mode d'interpretació, que ambdues institucions s'identifiquen a l'Estatut quant a la seva naturalesa d'entitat local. En altres paraules, la vegueria és la província a Catalunya, amb una denominació i una instància de govern diferents de les que tenia fins ara. Fins aquí la cita de l'Institut d'Estudis Autonòmics.

És per això que ens semblen imprescindibles les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties presentades pels grups que donen suport al Govern.

La primera deixa clar que la vegueria de les Terres de l'Ebre, igual que les del Pirineu i la Catalunya Central, resta pendent de la modificació de les lleis estatals corresponents, és a dir, no tan sols de la Llei orgànica de règim electoral general.

La segona fa referència a una preocupació que ja vaig expressar en el debat de totalitat del mes de març. Deia llavors: «El principal perill que té aquest projecte de llei és que sembli que ens conformem a canviar el nom de les quatre diputacions pel de consells de vegueria.» Doncs, bé, som aquí. El Consell de Garanties adverteix dels possibles problemes de seguretat jurídica que es podrien derivar que d'un dia per l'altre, diu el consell, les diputacions provincials passessin a denominar-se «consells de vegueria». D'aquí, l'esmena que posposa aquest canvi a les properes eleccions municipals de maig del 2011; guanyen temps les diputacions per adaptar-se i guanyem tots plegats temps per reflexionar.

Voldria fer referència també a dos aspectes polèmics. Primer, al tractament de la Vall d'Aran. El projecte inclou un article, el 10, destinat al règim especial de l'Aran, i també una disposició transitòria que incorpora l'Aran a la vegueria de l'Alt Pirineu mentre estigui integrat per l'ordenament jurídic de l'Estat en una institució provincial.

Més enllà de la possibilitat que l'Aran deixi d'estar integrat en una província, la Llei especial de l'Aran haurà de regular les seves relacions amb la vegueria, que no poden ser, repetint errors del passat, els d'una comarca més.

Per això, el meu grup proposarà que els representants de l'Aran a la vegueria siguin designats pel *conselh generau* i mantinguin una relació quasi federal amb la

vegueria, compatible amb la necessària planificació territorial i de serveis a tot l'Alt Pirineu.

La segona, la reivindicació del vegueria del Penedès. El fulletó que ens ha fet arribar la Plataforma per una Vegueria Pròpia diu en portada que el 29 de juliol, demà, tots els àmbits tindran vegueria i el Penedès no. La realitat és que demà ningú no tindrà vegueria.

I jo voldria recordar allò que va manifestar el meu grup el dia de la compareixença de la plataforma en les compareixences de la llei: el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té un compromís de govern en aquesta legislatura amb Esquerra Republicana i amb el PSC que implica la proposta de crear set-set vegueries.

Nosaltres complirem aquest compromís en aquesta legislatura i en la votació d'aquesta llei, però alhora el meu grup parlamentari està molt obert a mirar què passa en el futur, i estem disposats a escoltar, estem disposats a aprendre i a deixar-nos convèncer.

I també voldria recordar, alhora, que l'única fórmula de sistema electoral que permet adoptar la vegueria com a àmbit electoral català i que permet ampliar el seu nombre sense alterar la proporcionalitat del vot és la que va presentar el meu grup a la ponència de la frustrada llei electoral.

Finalment, la qüestió principal. El dia del debat de totalitat, el 10 de març, vaig afirmar: «El meu grup planteja una negociació immediata amb el Govern central.» Han passat més de quatre mesos i ho tornem a afirmar. El Consell de Garanties Estatutàries ha deixat ben clar que, si volem més de quatre vegueries, hem de negociar amb el Govern central la seva creació. El president del Govern central, el senyor Rodríguez Zapatero, ha expressat, diuen, la seva intenció de donar compliment a l'Estatut i a la voluntat d'aquest Parlament.

El lògic seria una reforma constitucional que eliminés per sempre l'existència obligatòria de les províncies a totes les comunitats autònomes. No demanem tant. Tan sols es tracta de pactar que Catalunya tingui més províncies que les quatre actuals. L'Estat espanyol no s'enfonsarà per això. I tal com proposava l'informe Roca, es podria establir que les quatre províncies actuals podrien continuar sent circumscripció electoral per a les eleccions generals, per no alterar l'actual nombre de diputats i senadors que corresponen a Catalunya. Si volem vegueria, hem d'exigir i arribar a un acord amb l'Estat.

Ricard Gracia, en l'obra que abans esmentava, escriu: «L'exigència de llei orgànica comporta la necessitat d'entaular una negociació política entre la Generalitat i el legislador estatal orgànic.» I més endavant comenta: «Es podria arribar a proposar la modificació dels límits provincials únicament a l'efecte de la dimensió local, sense afectar el règim electoral, o podrien buscar-se fins i tot fórmules intermèdies on les quatre províncies vegueries actuals siguin objecte d'una subdivisió que operés, en la pràctica, com les set o vuit vegueries preteses, evitant així el recurs a la llei orgànica. Però, en tot cas, del que no hi ha dubte és del fet que totes les instàncies implicades han d'anar a l'una en l'elaboració del model.» I conclou: «La solució al vell problema de

la divisió provincial no pot tornar a estancar-se en la falta d'acord polític, perquè allò que acaba ressentint-se'n finalment és la racionalitat del sistema i, en última instància, el servei als ciutadans.» Crec que no calen comentaris.

El meu grup avui vota aquesta llei amb voluntat de pacte. Anirem a les eleccions amb el nostre programa sobre organització territorial, amb voluntat també d'arribar a un acord parlamentari, després de les eleccions, el més ampli possible que eviti que al maig de 2011 fem tan sols un canvi de nom de les diputacions, menys justificat que mai, si tenim present les circumstàncies econòmiques actuals, i per tal d'avançar de debò cap a l'autèntica creació de les vegueries; un avenç que hauria de basar-se alhora en l'aprovació de la Llei de governs locals de Catalunya, en una modificació en profunditat de l'actual configuració dels consells comarcals, tal com són definits a l'Estatut, i en una llei de finançament local. Tant de bo que el camí que avui tan sols anunciem es faci realitat a la propera legislatura.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, persones que ens acompanyen des de la tribuna, des de Ciutadans, com deia algun diputat, ara, quan baixava les escales, no hem fet ni esmenes, efectivament. No hem fet ni esmenes, perquè diem allò de «no en mi nombre»; no en el nostre nom, aquesta llei. I ara explicarem el perquè.

Aquesta llei és el símbol –és el símbol– d'una forma de fer política de set anys; és el símbol de la barreja dels deliris i els xocs amb la realitat; és el símbol de tres discursos dins un govern; és el símbol de no fer les coses per als ciutadans sinó per als partits polítics; és el símbol de la feina mal feta; és el símbol de les qüestions innecessàries; és el símbol de la confrontació territorial; és el símbol de la despesa innecessària; és el símbol de la incompetència; és el símbol d'un govern que s'esgota i s'acaba i ens porta avui, en l'últim Ple, possiblement, de la legislatura, el símbol, el resum de la seva forma de fer política.

Per tant, nosaltres hi votem en contra. No hem fet esmenes, perquè pensàvem que aquesta llei no era necessària ni la necessitàvem.

Era innecessària per moltíssimes qüestions. La primera, perquè els ciutadans de Catalunya –que jo vull recordar que és per a qui treballem i qui ens paga els sous– no ens han demanat ni estan clamant avui al carrer per tenir una nova distribució administrativa, una nova distribució territorial. No ho estan fent. I vostès ho saben. I ho saben. Per això no està aquí el president Montilla, perquè ho saben, perquè saben que aquesta llei no és amable i saben que aquesta llei l'han de fer perquè és el caprici d'un partit polític que prepara els quaters d'hivern per a quan surti del Govern. Ho saben. Però no és

la llei dels ciutadans de Catalunya. Ho saben els socialistes, ho saben els d'Iniciativa. Ho sap tothom, menys aquells que preparen els quaters d'hivern, ara, que seran delegacions de govern, quan passin a l'oposició, a les vegueries. És així. Al seu dia, ja va passar amb els consells comarcals, l'àrea metropolitana... Deixem de fer quaters d'hivern i treballem per una nova administració, més moderna, més eficaç, més àgil, menys costosa pels ciutadans. Què estem fent amb aquesta llei? Això és el final d'un tram, d'un camí sense sortida; és el que estem fent avui amb aquesta llei.

Per tant, aquesta llei, a més, com avui deia un altre portaveu, és una «txapussa» jurídica; és una llei que realment fa mal als ulls mirar-la –fa mal als ulls mirar-la–; és una llei que contínuament condiona a qüestions futures que no existeixen, és una virtualitat: «No, quan modifiquin la llei orgànica de l'Estat, llavors, entrarà en vigor aquest article...» Ja han provat, vostès, de fer primer la casa pels fonaments i no per la teulada? Ho han provat? O és que potser la casa que volen posar en marxa no la volen construir?

Per tant, el que passa és que vostès saben que no hi ha una voluntat majoritària dels ciutadans espanyols i de les Corts de canviar ara mateix i posar potes amunt el sistema territorial. I ho saben. Però, com que no ens agrada aquesta realitat, treballem des de la Catalunya virtual i oficial, i nosaltres ens creiem la nostra pròpia mentida, ens enganyem i ens creiem la nostra pròpia mentida. Doncs, no crec que això sigui la millor feina per als ciutadans.

Per tant, és una barbaritat jurídica també aquesta llei; és inacceptable jurídicament, tal com està plantejada. Els ho han dit des del Consell de Garanties. Per cert, no ha volgut dir-ho el conseller, que també ha marxat, però els ho han dit també des del Tribunal Constitucional. Jo no sé si s'han llegit la sentència. La sentència és molt clara. Diu que això que estem fent és la substitució, en tot cas, d'un nom per un altre i que les demarcacions territorials seran les mateixes si no es canvia la llei orgànica de l'Estat. Què estan fent vostès? Canviar el nom, per què? Per posar-se una medalla? Una medalla de què? Una medalla de cartró? De cartró pedra, la medalla? Això no és una medalla, això és un fracàs polític, això és un desastre.

Per tant, nosaltres creiem que de cap manera podem donar suport a aquesta llei. Ni hi hem participat, ni hi hem volgut participar. No per motius de temps, que és veritat, deia el relator..., en altres qüestions, és veritat que per qüestió de temps, aquí perquè no hi volíem participar; no volíem que es fes en el nostre nom, sincerament.

Per tant, no volem que s'aprovi aquesta llei que finalment el president Montilla ha decidit que s'ha d'aprovar –no hi és, aquí; no hi és al Govern, només hi ha una membre del Govern, ha marxat el conseller, no hi és el president–, perquè aquesta llei és un caprici d'uns quants dintre del Govern per acontentar uns quants del seu partit i que perjudica les butxaques dels ciutadans de Catalunya, la complexitat de la distribució territorial i una major burocràcia a Catalunya. I hi entrarem a continuació.

Model territorial. Mirin, aquí anem en direcció contrària, amb el model territorial: el model en contra dels temps. És a dir, resulta que ara totes les administracions públiques europees s'estan plantejant com reduir les seves estructures polítiques, com fer-ho més senzill, com fer més fàcil la vida per als ciutadans i menys costosa. Però a Catalunya som la pera, aquí no..., aquí som la pera. Aquí nosaltres diem: «Nosaltres, una administració més? Cap problema! Una administració més.» Perquè, home, és que al segle XII era..., quan hi havien les distribucions territorials diferents, hem de mirar cap enrere, perquè Catalunya ha de mirar cap enrere per fer el futur. No, el que estem fent és anar en contra dels signes dels temps.

Posaré un exemple. A Catalunya tenim, i ho hem dit moltes vegades: estructura de la Unió Europea, l'Estat, la Generalitat, diputacions, consells comarcals, 948 municipis, i ara, ja, la culminació, les vegueries, senyors! Ara ja, per 100 milions, ja tenim no sé quantes administracions. Només un exemple: a Nova York són nou milions de persones i tenen un ajuntament. Vejam si anem aprenent –vejam si anem aprenent. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., vejam si..., oh, ja sé que a vostès els agrada col·locar la seva gent, dels partits, als consells comarcals, a les diputacions, ara a les vegueries. Ja ho sabem tots que col·loquen la gent dels seus partits a tot arreu. (*Veus de fons.*) Sí, no es posin nerviosos. Ho sap tothom. Lamentablement se'ls ha vist ja massa temps el llautó. És la realitat! Vostès no volen renunciar als consells comarcals perquè hi col·loquen la gent dels seus partits. No volen renunciar a les diputacions perquè treuen profit de les diputacions.

Jo els plantejo: si vostès volen fer una reforma, fem-la –fem-la. Anem al Congrés dels Diputats, vostès que en tenen alguns, fins i tot, que participen de grups que governen, i diguin que suprimim les diputacions i les províncies. Parlem-ne: suprimim els consells comarcals. Fem-ho. Reduïm el nombre d'ajuntaments i fem àrees metropolitanes o àrees funcionals, com parlàvem del Penedès l'altre dia. Fem-ho. Hi estem disposats? Estant vostès disposats a renunciar a certs privilegis? Estant vostès disposats a reduir i simplificar l'Administració en ple segle XXI? O volen seguir creant noves administracions, noves finestretes, duplicitats, triplicitats, més càrrecs de confiança? Volen fer això? Doncs, estem donant l'esquena a la realitat i a la ciutadania i al signe dels temps. És la realitat.

Per tant, si les empreses quan els arriba la crisi han de tancar sucursals i han de simplificar els procediments amb les noves tecnologies, si els ciutadans s'han d'estrenyar el cinturó, si tot això ha de passar, nosaltres quin missatge llancem avui des d'aquí? Aquí la festa és grossa, aquí la casa és gran, aquí podem fer noves administracions. Que tanquin les sucursals, que tanquin els comerços, que les famílies s'estrenyin el cinturó; però la Generalitat de Catalunya posa en marxa una nova administració que són les vegueries, perquè som així, perquè som la pera, com els deia.

Doncs aquest és el missatge que llancem, i no és un bon missatge, creguin-me, no és un bon missatge. I hem de fer autocrítica. I el futur crec que no passa per crear noves administracions i triplicitats de finestretes.

Mirin, des de Ciutadans ho tenim molt clar: estat autònom o federal és estat, autonomia o estat federal, tant és, autonomia a Espanya, i ajuntaments, i en tot cas mancomunitat de serveis en àrees metropolitanes o en àrees funcionals. És molt senzill: Estat, comunitats autònomes, municipis i mancomunitat de serveis per a allò que calgui. Aquest és el model.

I en aquest model hi cap l'àrea funcional del Penedès, en aquest model hi cap un tractament especial a l'Aran, en aquest model hi cap una especificitat per a les Terres de l'Ebre; hi caben en aquest model, perquè és flexible. Ara, si el que creem són noves estructures buides..., no serveixen per a res. L'únic per a què serveixen és per crear divisió, per no posar d'acord la gent i per gastar més diners. Per tant, no té cap sentit obrir aquest nou procés.

Abans es parlava de substitució. Vostès saben que no. Vostès saben que amb la llei actual ha quedat en paper mullat. Aquesta llei és una llei absolutament condicionada. És una llei, senyor conseller, que vostè sap que no es posa en marxa en la majoria dels seus preceptes. No es pot posar en marxa, perquè depèn de la modificació d'una llei orgànica, ni més ni menys, d'una llei que necessita la majoria absoluta a les Corts espanyoles. I vostès comencen la casa per la teulada, i primer fem la llei, segons deien, per anar a Madrid a negociar.

Molt hàbil –molt hàbil–, eh? Primer fem la llei, primer la *liem*, i després anem a fer la llei. I si fem primer la llei orgànica? I si potser no hi ha voluntat política? O si potser plantegem a l'Estat una reforma per suprimir el sistema provincial i anar cap a un sistema federal? Fem les coses amb sentit comú, no fem les coses amb capricis electoralistes o partidistes d'un partit polític de govern. Així no podem avançar, senyor conseller. Això és una barbaritat jurídica i, també, política.

Per altra banda, parlàvem abans de formats de model territorial. Nosaltres ho deixem molt clar: finestretes úniques també. (*Veus de fons.*) Sí, finestretes úniques. Vull dir, als empresaris que ens estiguin veient, als autònoms, a les persones que fan tràmits amb l'Administració, preguntin-los vostè si volen set administracions o una finestra de consorci, única, per fer gestions administratives, empresarials o de tipus fiscal. Què prefereixen els ciutadans? Vostès creuen que prefereixen set nivells administratius, o prefereixen un sistema de consorci, de pacte entre administracions, de col·laboració per reduir?

És cert que en alguns àmbits s'està fent; és cert que hi han consorcis –en l'àmbit tributari i en altres àmbits–, però anem més enllà: ens ho permeten les noves tecnologies, ens ho marca el signe dels temps d'estalvi i d'austeritat en l'Administració. Llegim una mica més la realitat. No s'encaparrin vostès que, com que el catalanisme polític té un model que ha de ser diferent al sistema provincial... «Jo no sé el que vull, però com que ha de ser diferent, fem una altra cosa.» Vostès no saben el que volen, només saben el que no volen, que és el sistema provincial. Molt bé, doncs, parlem-ne; però posar potes enlaire això sense tenir un model... Vostè, conseller, ni tan sols el seu govern es posa d'acord, si són set o si són vuit. Alguns diuen que no...; de moment,

esperem, només quatre fins que canviem la llei orgànica. Ara ens venia el relator i deia: «No, no..., seran set.» Segueixi somiant –segueixi somiant. De moment seran quatre, i serà exactament igual que una diputació o que una província, perquè ho diu la llei, la sentència del Constitucional i, fins i tot, el Consell de Garanties. Poden somiar vostès, i treballar amb aquesta virtualitat, la realitat és que estem canviant de nom una qüestió, i a més estem creant despeses i burocràcia per aquest canvi de nom. Per tant, no comptin amb nosaltres per aprovar aquesta llei.

Mirin, jo crec que més que crear noves administracions i noves estructures polítiques, el que necessita aquest país, Espanya i també Catalunya dins d'Espanya, necessitem reestructurar i reformar l'Estat, el funcionament de l'Administració, racionalitzar, per tenir menys estructures polítiques i més servidors públics, que és el que calen. Els ciutadans el que volen són més policies, i més sanitaris, i més professors, i més infraestructures, i no més estructures i bombolles polítiques, que ja n'estan tips!

Per tant, llegim una mica el missatge –llegim una mica el missatge– del que ens diuen aquells a qui representem. I no donem l'esquena en aquesta realitat, de crisi econòmica i de crisi política i institucional. I si no ho volem veure, seguirem dient que la gent no ens comprèn, que els ciutadans no respecten la política, que no saben o no saben veure el treball que es fa. Però és que el missatge que llancem és aquest, no és un altre. Després podem dir que no ens comprenen, però el missatge que avui llancem és aquest: amb la que està caient, aquí creem noves administracions. Aquest és el missatge demolidor per a la credibilitat política.

Per altra banda, parlant de creació de noves administracions, el president Montilla no el tenim aquí, però a mi m'agradaria saber com mirará el president Montilla a la cara els funcionaris que els ha retallat un 5 per cent amb aquesta darrera retallada. Com ho farà? Com ho farà? «No, a vostè li retallo... Vostè s'ha d'estrenyer el cinturó, eh?, però nosaltres no. Vostè estrenyi'l, però ben fort, eh?» Deia en una entrevista que: «És que falten encara forats, alguns s'han d'estrenyer algun forat més.» Doncs, aquí encara hem de començar a fer el primer forat, perquè és que no només no fem forats, és que anem a comprar altres cinturons. És a dir, què estem fent, aquí?

Aquí estem incrementant... (*Veus de fons.*) Sí, senyor conseller, vostè ho sap. Ja ho sé que quan surtin del Govern els anirà molt bé això de les vegueries, a vostès, a Esquerra Republicana; ara, als ciutadans els va fatal. A vostès els anirà meravellosament. M'hi jugo el que vulgui..., quants delegats del Govern que tenen vostès ara acabaran a les vegueries? M'hi jugo el que vulgui. Ja veurà com n'acaben uns quants del seu partit a les vegueries. Podem fer una travessa aquí o una porra, i segur que n'hi acaben uns quants del seu partit col·locats a les vegueries... Ja veurà com sí. (*Veus de fons.*) Aquesta és la realitat. I el convido, si vol, a fer-ho; no hi ha cap problema. Si vostè es compromet que cap dels seus delegats o membres de partit acabaran a les vegueries, doncs, potser té una mica més de credibilitat; de moment, la realitat no és així.

Per altra banda, una reflexió també respecte al respecte –valgui la redundància– a la sentència del Constitucional. A vostès... L'altre dia deia un portaveu d'un partit del Govern que això és un acte de sobirania. No, un acte de sobirania, no; això és un acte d'irresponsabilitat, una irresponsabilitat de dalt a baix. Perquè fer lleis que no respecten el marc jurídic, o fer lleis que poden ser recorregudes directament, o que poden quedar anul·lades directament, és una irresponsabilitat política i jurídica.

Si volen un acte de sobirania, doncs, escolti'm, a les següents eleccions presentin vostès el programa que vulguin, però no juguin amb les lleis, no juguin amb el marc jurídic, no juguin amb l'estructura de l'estat de dret. No juguin amb això, que ha costat molt d'aconseguir. Vostès ho saben. No posin potes enlaire l'estat de dret, les sentències i el que diuen. Compleixin aquestes sentències, llegeixin-les, llegeixin el que diu el Consell de Garanties, que estaria molt bé també que s'ho llegís, conseller, i miri allò que no poden fer. Vostès han seguit el mateix camí... Vostès, ja pot venir una sentència, un consell de garanties o un terratrèmol, vostès tenen traçada una línia, i encara que sigui inconstitucional, il·legal, més costós per a les butxaques dels ciutadans, tant els és, vostès han de treballar per aquest model propi.

Sap què passa? Que aquí parlem moltes vegades de model propi... Sap què passa? Que de vegades allò propi no és el millor, eh? De vegades allò propi també ho fem malament, i des d'aquest Parlament hauríem de fer aquesta reflexió. «No, és que això és propi.» Bé, és propi..., i miri, el cas Palau també és propi, però, Déu n'hi do! Per tant, jo no trauria massa pit de les coses pròpies. I el cas Pretòria també és propi, i el 3 per cent també és propi, i el cas del Carmel i l'esfondrament del Carmel també és propi, i la mala gestió de moltes administracions de la Generalitat són propis, sí. També ho fem malament, o no? O els catalans som alts, rossos i guapos i la resta ho fa tot malament? Doncs, és la realitat, una miqueta d'autocrítica. «Ara ja tenim un model propi.» Bé, el model propi ja es veu què és: un model buit, un model fracassat jurídicament i un model que no comporta cap millora per a la vida dels ciutadans; en tot cas, empitjora les seves butxaques.

Per tant, nosaltres no només no podem donar suport a aquesta llei, votarem en contra, no hi participem, no creiem que aquest sigui el missatge que hàgim de llançar a la ciutadania. Sí que creiem –sí que ho creiem– que es poden buscar fórmules com les àrees funcionals i altres mecanismes per tenir en compte les sensibilitats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...i les diferències –acabo, president–, per tenir en compte les diferències territorials i les millores que necessiten certs territoris de Catalunya, però no cal posar potes amunt amb una nova administració. Això és molt més senzill: recursos, infraestructures i voluntat política; aquesta realitat.

I acabo, president, només amb una reflexió. Què volem fer una administració al servei dels ciutadans, la política feta pels ciutadans, o els ciutadans al servei de l'Administració? Què volem? Jo crec que aquest és el model que ens hem de plantejar al futur. Nosaltres, lògicament, apostarem per un model perquè sigui al servei dels ciutadans, i no al servei dels partits polítics, que és el que sembla que ha passat amb aquesta llei.

Gràcies, senyor president, honorable conseller, senyors diputats i diputades.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Hi ha hagut demanda de votacions separades. Votaríem, en primer lloc, les esmenes números 4 i 13 —4 i 13.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 82 vots en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 16? Sí?

El Sr. Corominas i Díaz

Sí, senyor president, demanem que sigui llegida l'esmena número 16.

El president

El senyor Luna té la paraula per llegir l'esmena.

El secretari quart

«Esmena d'adició a l'article 9, lletra h. La demarcació veguerial del Penedès comprèn els municipis corresponents a les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf i l'Anoia, llevat en aquest cas dels tres municipis de l'Alta Anoia: Calafat, Calonge de Segarra, Castellfollit de Riubregós, els Prats del Rei, Pujalt, Sant Martí de Sesgueioles i Sant Pere de Sallavinera.»

El president

Votem, doncs, l'esmena número 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 39.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 82 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.

Votem seguidament les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries dels Grups Parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 68 vots a favor i 64 vots en contra.

Com els grups ja saben, s'han presentat dues esmenes tècniques que tot seguit sotmetrem a votació.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 68 vots a favor, 47 en contra i 17 abstencions.

Votem la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de vegueries ha estat aprovat per 68 vots a favor i 64 vots en contra.

De conformitat amb l'article 118 del Reglament del Parlament de Catalunya, passem a fer la votació final, la qual requereix la majoria absoluta.

Comença la votació.

La majoria ha estat assolida per 68 vots a favor i 64 vots en contra. Queda aprovat el Projecte de llei de vegueries.

(Aplaudiments.)

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, proposa a la cambra, atès que hi ha hagut una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia, que ha estat presentada per tres grups parlamentaris, en el sentit que el debat del punt número 8 de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música, es faci dijous, 29 de juliol, en començar la reunió al matí. Podem? Senyor Pujol?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president. Fer avinent a la cambra i a vostè mateix, i als grups que sol·liciten aquest canvi d'ordre del dia, que ha estat tradició d'aquesta casa, en tot cas per l'experiència d'aquest portaveu, que la major part de canvis d'ordre del dia s'han fet sempre per unanimitat, no hi ha hagut mai cap problema. Ens sobta aquest suggeriment i aquesta proposta que fan els tres grups que donen suport al Govern. En aquest sentit sí que li demanàriem primer de tot que atengui la petició que va fer el Grup de Convergència i Unió en junta de porta-

veus on se'ls demanava que aquest no fos no només el darrer punt de l'ordre del dia, sinó que no acabéssim aquesta legislatura, no acabéssim aquesta legislatura amb aquest punt, no tanquéssim aquesta legislatura amb aquest punt. És massa, és més que evident que s'acaba, aquesta legislatura.

I, dit això, senyor president, voldríem preguntar si la proposta que es fa que sigui el primer punt de l'ordre del dia del dia dijous té a veure amb que sigui l'últim punt de l'ordre del dia del ple?

El president

No, senyor Pujol. Hi haurà més punts després.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Tenint en compte que potser no n'hi han.

El president

Senyor Pujol, hi haurà més punts després, no pateixi.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Hi haurà més punts? Bé, en tot cas ja ens explicarà com funcionarem dimecres a la tarda, senyor president. Gràcies.

El president

En qualsevol cas, per tant, intueixo que hem de votar-ho, no?

Senyora Dolors Montserrat, volia parlar?

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Ha estat sempre tradició que quan hi ha hagut un canvi d'ordre del dia, i a vegades l'hem provocat nosaltres, ha estat consensuat amb totes les forces polítiques. Permeti'm, president, que em dirigeixi a vostè, que la primera sorpresa és el nostre grup parlamentari, és vostè qui en suggereix un canvi d'ordre del dia, que vostè el pot fer, a petició... Sí, president, jo que m'hagin demanat els altres grups de la cambra, doncs, un canvi d'ordre del dia, que normalment ho consensuem i ho fem, vostè ho sap, al nostre grup parlamentari no se l'ha consultat. I, per tant, la primera sorpresa, jo mateixa com a portaveu, i evidentment el nostre grup parlamentari. Ho lamento moltíssim, és evident que no em puc mostrar contrària perquè la majoria és la majoria i si li ho ha demanat, vostè, doncs, farà el que ha de fer, però permeti'm també que demostrï les meves discrepàncies.

Moltes gràcies.

El president

No, senyora diputada, a efectes només d'aclariment, senyora portaveu, jo no faré ni deixaré de fer res. Són tres grups parlamentaris que entren un escrit al registre del Parlament pel qual solliciten la modificació de l'ordre del dia, que és competència d'aquest ple, no del president, sinó del ple. Per tant, el ple decideix si vol canviar o no vol canviar l'ordre del dia. Això sempre ho

fem igual. En tot cas amb consens o no consens és una altra història, però no és funció d'aquesta presidència canviar o no canviar l'ordre del dia, és decisió del ple. Per tant... Senyora Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Senyor president, i com una de les portaveus signants d'aquesta sol·licitud, ho hem fet atès que l'ordre del dia previst, doncs, per enviar diversos dictàmens al Consell de Garanties Estatutàries també ha quedat alterat i atenent aquella petició precisament que es va fer a la junta de portaveus que es pogués fer el dijous, però no fos l'últim punt de l'ordre del dia, per tal de garantir que això pogués ser així hem demanat que pogués ser el primer punt de l'ordre del dia de la reunió de dijous.

Moltes gràcies.

El president

En qualsevol cas hi ha el compromís, senyor Pujol, que no sigui l'últim punt del ple. Senyor Pujol, hi ha el compromís. En qualsevol cas, entenc que hem de votar. Senyor Pujol, entenc que hem de votar, doncs.

Vots a favor d'incorporar aquest canvi en l'ordre del dia.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor, 61 en contra.

Per tant, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projecte de llei

de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 200-00084/08)

El següent punt de l'ordre del dia, que és el segon, és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. De conformitat amb el que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'aprovació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació en votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen i no abans de les 7 de la tarda. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i d'Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president Maragall, alcalde de Barcelona, alcaldes, exalcalde de Barcelona, alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores, representants de la Federació de Municipis de Catalunya, de l'Associació Catalana de Municipis, representants de tots els grups polítics representats en la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

En la presentació d'aquest projecte de llei ja vaig expressar que la reflexió a l'entorn de les grans metròpolis urbanes és d'estricta actualitat en un món globalitzat

com és el nostre. Saben vostès que el creixement que experimenten les metròpolis –i Barcelona no n'és l'excepció– superen a bastament el territori municipal, de manera que també l'activitat derivada d'aquest creixement urbà s'entén més enllà del nucli original.

En aquestes circumstàncies es planteja el repte de com administrar una comunitat urbana que ha ultrapassat el límit de la seva organització original, i bona part de la resposta passa per reconèixer la identitat metropolitana i per regular-la, un exercici d'actualització, un exercici de modernització necessari que fem avui aquí al ple del Parlament de Catalunya amb l'aprovació d'aquesta llei. És evident que ja no es pot resoldre la gestió d'aquest conglomerat urbà des d'una perspectiva, si m'ho permeten, localista, sinó que cal afegir un nou horitzó, un horitzó de caràcter metropolità.

Aquest fet podria semblar contradictori amb un dels objectius tradicionals del catalanisme polític, l'equilibri territorial, però, res, res més lluny de la realitat. Entenem que a mesura que millori la gestió pròpia del fet metropolità, i a mesura que es doti de les potestats i que es doti de les competències necessàries per a una gestió de qualitat, es facilitarà que la seua evolució estigui més harmonitzada amb el conjunt del país.

Tal com ja he dit en alguna altra ocasió, Barcelona i la seua àrea d'influència, una metròpoli de gairebé 4 milions d'habitants, tenen la sort de ser la capital de tot un territori, Catalunya, i Catalunya té la sort de tenir una gran capital i la seua àrea d'influència, Barcelona i la seua Àrea Metropolitana. És la conjunció precisament d'aquests dos factors, sense contradicció de cap mena, que enriqueix precisament i fa més competitiu el nostre país. Aquesta forma, aquesta manera d'entendre, de visualitzar el país no projecta una gran metròpolis en detriment del territori, ni el territori en detriment de la metròpoli, sinó que creu en l'equilibri territorial com a principi per reduir desigualtats i per promoure la cohesió.

Efectivament, l'Estatut situa les àrees metropolitanes en un marc compartit amb d'altres, de naturalesa local i d'abast supramunicipal, però entenem que això no vol dir que les futures organitzacions metropolitanes hagin d'eliminar cap identitat, ni siguin alienes a les estructures i a les xarxes complexes o multipolars que ja existeixen. Per això, precisament per això, el tractament institucional que s'ha proposat per a aquesta àrea recull l'existència de municipis, la continuïtat dels quals és avui fora de tota mena de discussió.

De la mateixa forma recull l'experiència d'una administració comarcalitzada, així com el destacat paper del municipi de la ciutat de Barcelona. I per altra banda, la llei també posa de manifest, la llei també palesa quelcom important en aquest sentit, i és que entre l'Estat i les entitats locals existeix, òbviament, una institució essencial d'autogovern: la Generalitat. I per tant la resposta que es dóna al fenomen metropolità s'ha previst que no constitueixi en cap cas un element d'obstaculització, un element de marginació de la seua presència.

Senyores diputades, senyors diputats, la llei que portem avui a l'aprovació del Ple de la cambra legislativa catala-

na consisteix essencialment en aquest exercici necessari de reconeixement institucional de l'Àrea Metropolitana, i, al mateix temps, la llei pretén també racionalitzar, pretén també simplificar les instàncies administratives essencialment perquè es refonen en un sol organisme dues entitats metropolitanes i la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Que ningú per tant no vulgui veure en l'Àrea Metropolitana un contrapoder polític, perquè té una naturalesa funcional en els seus objectius, sota un model flexible, sota un model adaptat a les característiques del territori.

Però el que sí que voldria remarcar avui és que, a diferència del debat produït l'any 1987, amb la supressió de la corporació metropolitana i la càrrega política d'aquella decisió, la llei que portem avui a aprovació ha tingut un ampli consens entre totes les forces polítiques, entre totes les formacions polítiques representades a l'àrea metropolitana de Barcelona; un ampli consens, perquè ningú –ningú– pot discutir avui la tasca en prestació de serveis que estan realitzant les dues entitats metropolitanes i la mancomunitat de municipis de l'àrea, i que aquesta prestació de serveis, per ser més eficient, cal simplificar-la en un sol organisme gestor i decisor, l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

El 27 de juliol del 2004, les tres entitats metropolitanes, i per unanimitat de tots els grups polítics –PSC, Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds, Partit Popular–, van adoptar l'acord de potenciar administrativament l'àrea metropolitana, facilitant la competitivitat exterior, i al mateix temps van acordar-ne els seus límits; els mateixos límits –els mateixos límits– que avui portem a aprovació en el marc d'aquesta llei. Per tant, sens dubte, el consens sobre el caràcter, sobre la forma, sobre les funcions, sobre l'abast d'aquesta nova entitat, és i ha estat molt ampli.

Aquesta llei, senyors diputats, senyores diputades, és un pas més, i m'agrada dir-ho d'aquesta manera, en el que podríem anomenar la nova transició local, una transició que volem sustentar en el respecte a la nostra singularitat institucional, en la capacitat d'autoorganitzar el nostre territori de la millor manera, de la manera que creguem millor, per tant, sobiranament, i en la voluntat de poder regular amb una certa autonomia la hisenda local.

En definitiva, i entre altres qüestions, volem que es respecti la competència sobre el règim jurídic de l'Administració local a Catalunya, en la seva totalitat, perquè no podem de cap de les maneres renunciar a assumir una matèria tan important, tan estructural de qualsevol Estat, com és el seu règim local.

El Departament de Governació hem començat el procés per definir un nou marc legal integral en règim local. Ho hem fet amb la Llei de l'àrea metropolitana, però també amb la Llei de vegueries que acabem d'aprovar ara mateix, en aquesta sessió plenària, així com en els treballs previs de redacció de la Llei de governs locals i de la Llei de finances locals, també.

Som conscients, senyors diputats, senyores diputades que la doctrina del Tribunal Constitucional, ja des de

l'any 1981, ha tingut un tarannà de reserva competencial cap a l'Estat de les qüestions relacionades amb l'organització dels sistemes que afecten els ens locals, reduint absurdament, si em permeten l'expressió, l'espai autonòmic.

L'evolució institucional, fruit de la legislació bàsica estatal, la jurisprudència constitucional, l'apel·lació constant als títols transversals de la Constitució han anat tancant el sistema fins a laminar, si em permeten l'expressió, seriosament l'autogovern i convertir l'Estat espanyol, en contra de les aparences, en un estat fortament centralitzat en matèria de règim local i d'organització territorial.

I ha arribat, per tant, el moment de deixar d'exercir l'autonomia política, engreixant el sistema de poders públics. Es tracta, per tant, de reconfigurar el sistema a través de la simplificació. L'Àrea Metropolitana de Barcelona és un primer pas; és un pas molt important. La creació dels consells de vegueria com a substituïts de les diputacions n'és un altre. I la futura reconfiguració veguerial del país, així com la redacció d'una llei de governs locals que posi en relleu les particularitats del nostre sistema institucional, han de ser inexcusablement les següents passes que es duguin a terme.

Aquest procés, aquesta transició local, aquest procés ja no té marxa enrere. I avui, senyors diputats, senyores diputades, s'aprovarà una part molt substancial d'aquesta transició aprovant la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. I ens hem d'encoratjar tots plegats a continuar treballant per fer possible el desplegament de tot aquest ventall legislatiu que he esmentat, tot aquest ventall que ens permeti a més a més aquest marc legal integral en matèria de règim local.

Avui és un dia important, avui el Ple del Parlament de Catalunya reconeixerà i aprovarà la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable diputada senyora Anna Simó, que va ser designada relatora d'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, deixin-me saludar el molt honorable president Pasqual Maragall, l'alcalde i exalcaldes de Barcelona, l'honorable conseller i tots els càrrecs electes locals, representants del Govern de la Generalitat i persones que avui ens acompanyeu.

Vull utilitzar aquesta primera intervenció, que prometo que serà breu, com a relatora de la ponència, per parlar bàsicament d'acord, que és el que han estat les reunions i el debat de la ponència i tot el que ha vingut després fins a arribar a aquest Ple.

Certament, durant les reunions de la ponència hem introduït millores tècniques al projecte de llei, l'hem millorat, i també aquestes millores s'han fet d'acord amb

bona part de les reflexions que les persones compareixents van fer aquí, al Parlament. Per tant, hem assolit un acord majoritari sobre els continguts i sobre la necessitat de creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Es van presentar més d'un centenar d'esmenes; en queden vives al voltant de les trenta-cinc, després de diverses transaccions acordades, fins com qui diu ahir o avui mateix, i diverses esmenes retirades.

L'honorable conseller de Governació ho ha dit i jo m'hi vull referir, perquè entenc que és clau i és simbòlic d'aquest acord: el que es va fer evident el proppassat 14 de juliol aquí mateix, en el Parlament de Catalunya, en què tots els grups polítics metropolitans i els grups parlamentaris vam signar aquí, al Parlament, una declaració de compromís i suport al projecte de llei que avui aprovarem; una declaració que remarcava la necessitat de millorar l'eficiència i l'eficàcia de les administracions que treballen en el territori metropolità de Barcelona, i de garantir uns serveis públics de qualitat i la participació en aquest continuïm urbà que configura la metròpoli de Barcelona.

Els deia, doncs, que la meua intervenció és per posar en valor això, més que per fer relat d'una ponència que ha estat certament molt plàcida, a diferència de la ponència anterior; per posar en valor l'acord per sumar tothom en la creació de la necessària Àrea Metropolitana de Barcelona, una cosa, un fet que dècades enrere havia estat o hauria estat impossible.

El dictamen del Consell de Garanties Estatutàries ens va suggerir que a més a més féssim una audiència prèvia, i aquest tràmit també ha estat complert en temps i forma, de manera que avui només puc expressar –i com m'hi he compromès, vaig acabant– la meua satisfacció, com a relatora d'aquesta ponència, per aquesta voluntat d'acord, i especialment l'agraïment als companys de ponència –en Lluís Corominas, a la Rocío Martínez-Sampere, al Josep Llobet, al Salvador Milà i a l'Albert Rivera– pel debat en la ponència, pels acords finals assolits.

I no em vull deixar de donar les gràcies al lletrat Antoni Bayona, pel suport durant els treballs de la ponència, i al lletrat Ismael Pitarch, especialment per l'adequació final en les transaccions assolides aquests darrers dies; als gestors i als tècnics, del Govern, del Parlament i de les entitats metropolitanes, que han collaborat en la ponència, abans amb el Govern i ara durant la ponència.

I, per tant, no vull acabar sense donar a tothom una altra vegada les gràcies pel que avui aquí votarem i per la manera com hem arribat a votar-ho.

El president

Passem al debat, amb la defensa de les esmenes reservades. I en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer, una salutació cordial a tots els alcaldes que ens acompanyen, a l'alcalde de la capital de

Catalunya, el senyor Jordi Hereu, al molt honorable president Maragall i a la resta de regidors, alcaldes i presidents de grups municipals també de Barcelona que ens acompanyen avui.

Les primeres paraules, com deia la relatora, per constatar, doncs, que hi ha acord, i per tant agrair als membres de la ponència que hagin pogut treballar conjuntament per assolir aquest acord, i especialment a la relatora, a l'Anna, a la portaveu d'Esquerra Republicana, per la seva tenacitat també de buscar-nos, inclús fins ahir mateix, perquè algunes de les transaccions caiguessin fins aquest moment final.

Bé, avui fem un pas important en l'objectiu de fer més eficaç i de fer més eficient la prestació de serveis locals a l'àrea de Barcelona. L'objectiu de racionalitzar i simplificar els òrgans metropolitans comptarà a partir d'avui amb un instrument millor del que hem tingut fins ara. I això crec que és clau de cara a entendre el vot afirmatiu del nostre grup parlamentari. Aquest instrument és aquesta llei, la creació de l'òrgan de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Amb aquesta finalitat, ara fa més de tres anys la nostra federació, Convergència i Unió, va obrir un diàleg sincer i seriós amb la resta de formacions polítiques per intentar aconseguir el màxim consens en aquest procés. I des de Convergència i Unió volem reconèixer que que avui hi hagi acord és mèrit de tots, no només dels que durant anys han tingut el Govern a l'àrea metropolitana, sinó també dels que han estat a l'oposició també durant anys.

Tot i que ens hauria agradat millorar encara més el text que avui presentem –i després en parlaré–, creiem que la base del text que avui es presenta a votació dona per veure el got mig ple i no mig buit, i per tant per això l'avalarem. I des de Convergència i Unió es votarà a favor de la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Vull recordar ara el perquè de les esmenes que vam presentar, el sentit de les esmenes que va presentar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que ja vam avisar en el tràmit de la votació a la totalitat que, si no canviaven, molt possiblement el vot no seria afirmatiu.

D'una banda, l'abast territorial de l'àrea metropolitana. Després en parlaré, en la part final de la meva intervenció, amb més profunditat, però creiem que és un error que en aquest moment constituent només parlem dels trenta-sis municipis. I ho creiem d'una manera convençuda. Segurament té relació amb el fet que no hem sabut fer, entre tots plegats, entre tots els partits polítics i en aquesta legislatura, un debat de més abast, de país, perquè ha quedat coartat, com s'ha vist en la llei anterior, per la falta de diàleg que hi ha hagut per parlar de debat territorial per a tot Catalunya.

En aquest abast territorial creiem que en aquest moment constituent no té raó de ser només trenta-sis municipis; el que és bo de gestionar conjuntament serveis per als municipis que en aquest moment hi ha a l'àrea, ho deu ser també per a Rubí, per a Sabadell, per a Vallirana i per a tots aquells municipis que així ho vulguin, en aquest primer moment constituent. En tot cas, és un

motiu de discrepància que avui encara, doncs, per part nostra es manté.

L'altre motiu de discrepància eren les competències sobretot en el nou àmbit urbanístic, que queda una mica difús, en tot cas confús –el mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques va fer esmenes en aquest sentit–, i també les relacions no només amb els municipis i l'abast de l'autonomia local respecte a la nova àrea metropolitana, sinó també la relació amb la resta d'organismes i institucions que hi ha dintre d'aquest àmbit, i per tant també la relació, naturalment, amb el Govern de la Generalitat, la Diputació de Barcelona, el Consell Comarcal del Barcelonès i la resta de consells comarcals afectats d'alguna manera per les competències també locals, supramunicipals, de l'àrea metropolitana.

També hi havia una sèrie de reticències, més enllà de les esmenes presentades. D'una banda, el debat global que deia abans. Hi ha una ordenació jurídica mal feta aquí. Hi era abans en la Llei de vegueries i hi és ara també. És a dir, abordar avui, segle XXI, 2010, un debat sobre una part important del nostre país, que hi viuen molts ciutadans, sense parlar del global, ens és molt complicat. I, per tant, nosaltres creiem i creiem avui encara que la Llei de governs locals, la matriu de l'actualització de totes les lleis que fan l'arquitectura local i supramunicipal al nostre país, era necessària abans de la de l'àrea metropolitana i era necessària abans de la Llei de vegueries.

Això no s'ha volgut fer, no per voluntat de Convergència i Unió, sinó per voluntat del tripartit, que, tot i tenir un text elaborat i un text amb què estàvem bàsicament d'acord, no s'ha volgut fer aquesta matriu abans de l'àrea metropolitana i abans de la Llei de vegueries. Després m'hi referiré, en la part final de la meua intervenció.

Fora de les esmenes, també ens preocupa, i així ho vam constatar en les compareixences, la viabilitat econòmica de l'àrea metropolitana. Tots els compareixents van mostrar la seva preocupació per l'estat actual de les finances de les tres entitats i per com evolucionarà de cara al futur aquesta part financera. Avui no està solucionada. I aquí també rau una part dels problemes que dèiem d'aquest decalatge jurídic: si no tenim ni una reforma de la Llei d'hisendes locals de l'Estat, ni la Llei de finançament local de Catalunya, aquella que, recordem-ho, preveu el nou Estatut del 2006, que tots els ingressos que es tinguin a Catalunya i que tinguin caràcter local han de ser gestionats a través d'una llei del Parlament d'aquest país que en reguli totes les característiques i les variables que s'hagin de donar, com que això tampoc ho tenim, avui també és incert el finançament de l'àrea metropolitana.

I, finalment, un bloc també d'esmenes o, en tot cas, també de consideracions al voltant de la ciutat de Barcelona, que dona nom a l'àrea metropolitana, la consideració de la ciutat. En compareixença, l'alcalde Hereu ja ens va dir que estava còmode amb el disseny que s'havia fet de la ciutat de Barcelona dintre de l'àrea, però jo crec que posteriorment, i en parlaré, a través de la negociació també d'aquests mesos ha millorat l'encaix de Barcelona dintre de la seva àrea metropolitana.

Per què hem canviat de parer respecte a la primera impressió inicial que teníem en el debat a la totalitat i avui que fem ja la votació? En primer terme, pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. El Consell de Garanties Estatutàries hi ha una part en la qual no ens dona la raó, als que vam portar-ho al Consell de Garanties Estatutàries, i s'ha de dir així de clar. Nosaltres creiem que l'àrea metropolitana havia de ser un òrgan funcional no territorial; el Consell de Garanties Estatutàries ens ha dit que és el legislador qui manifesta la voluntat de ser territorial i funcional, tot i la dificultat en aquest tipus d'institucions de fer la separació entre el que seria la part territorial i el que seria la part més institucional i funcional. En tot cas, això, evidentment, obre un camí que per a nosaltres era un problema i, per tant, és un dels motius pels quals avui també hi votarem a favor.

El segon, el Consell de Garanties Estatutàries ens dona la raó en una cosa que era cabdal per a nosaltres, ja no jurídica, de sentit comú: aquesta llei es porta aquí i després que molta gent hi hagués treballat a fons i que se la cregués, sense haver passat per audiència dels ajuntaments, ho repeteixo, no era una qüestió jurídica, era de sentit comú, perquè aquesta qüestió de sentit comú hauria portat que la llei, si no haguéssim passat el que hem fet aquestes setmanes o aquests dies de l'audiència a cada municipi, que fos inconstitucional i antiestatutària, cosa que finalment no serà perquè s'ha fet aquest tràmit d'audiència.

Jo només vull, i no per donar un to negatiu a aquesta intervenció, que ja veureu que acabaré d'una manera dolça i amable, però sí que una mica de reflexió al tripartit. A l'anterior llei, la Llei de vegueries, s'ha passat el corró d'una manera desmesurada, i en aquesta vam demanar que tots els alcaldes de l'àrea metropolitana actual, els trenta-sis, vinguessin aquí al Parlament i compareguessin, i el tripartit hi va votar en contra. Bé, doncs, aquest tràmit és el que ara el Consell de Garanties Estatutàries ha obligat a fer aquests dies en els ajuntaments.

La tercera consideració del Consell de Garanties Estatutàries creiem que també dona peu al fet que nosaltres tinguem una posició d'un «sí» reforçat en aquest projecte de llei, que és totes les consideracions que hi ha al voltant de l'autonomia local referida a ajuntaments respecte a àrea metropolitana. Creiem que tot i no trobar cap aspecte antiestatutari, deixa clar que totes aquelles referències a noves competències, a possibilitat de prestar nous serveis sempre es fa des del respecte absolut a l'autonomia local de cadascun dels municipis que integren l'àrea metropolitana. Per tant, aquest és un fet que a nosaltres ens preocupava i ens preocupa i que qualsevol intervenció, qualsevol interpretació que s'hagi de fer de futur serà sempre respecte a aquesta consideració que ha fet el Consell de Garanties Estatutàries.

Bé, nosaltres també, el segon motiu a part del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, el segon motiu, a traç gruixut, que ens porta a votar a favor és perquè durant aquest tràmit hi ha hagut un diàleg intens, hi ha hagut una quantitat important d'articles transaccionats, en concret, amb les esmenes nostres hi ha hagut deu esmenes transaccionades que abasten punts ben dife-

rents: com és la Junta de Govern, la delegació del càrrec del conseller metropolità, la designació dels membres, les atribucions del Consell Metropolità, temes mediambientals i també un tema cabdal per a nosaltres, ens semblava que quedava molt esvaïda la participació dels ajuntaments en els tràmits urbanístics en què l'afectat era el mateix ajuntament, però encara que fos amb caire metropolità. Això ha quedat més clar i, per tant, també és un motiu afegit per tal de votar-hi a favor.

Respecte a les esmenes reservades, una de clara, que la farem votar, a més, a part: el municipi de Vallirana històricament va voler incorporar-s'hi, s'hi van incorporar altres municipis i no s'hi va deixar incorporar Vallirana. Això és d'una ceguesa política important. Que avui no puguem incorporar, en aquest moment constituent, el municipi de Vallirana, que és l'únic que d'una manera clara ha manifestat aquesta voluntat de ser, que hi ha continuïtat territorial, que inclús quan mirem l'àrea metropolitana hi ha un foradet que correspon a Vallirana respecte a la part geogràfica. Bé, no ho entenem. Ja anunciem que a part de fer-ho votar a part, nosaltres, de Vallirana tramitem la incorporació a l'àrea metropolitana i esperem que hi votin a favor tots els grups que en aquest moment, doncs, no volen que en el moment constituent hi hagi un municipi més, que seria el de Vallirana.

Altres esmenes reservades, bàsicament hi ha un bloc gran de la Comissió d'Urbanisme. Fem una comissió d'urbanisme de composició diferent de la resta de comissions d'urbanisme de Catalunya; això és un fet que no sé si l'hauríem de permetre, no hauria de ser diferent. Fem una comissió d'urbanisme que hauria de ser igual que la resta. I, per tant, aquí seguim mantenint aquestes esmenes, tot i que, evidentment, segueix tenint majoria la Generalitat, però la composició és diferent de la resta.

I finalment hi ha també dues esmenes d'encaix, que una d'elles el senyor Salvador Milà m'ha insistit d'una manera insistent, si val el terme redundat, per tal que la incorporéssim, que és l'encaix i el respecte a la resta d'institucions. Però és que precisament les hem conservat per explicar..., li vull explicar aquesta part final. És a dir, nosaltres quan vam començar a negociar ara fa tres anys, juntament amb els nostres companys de l'Ajuntament de Barcelona, la participació de Convergència i Unió en aquesta fase de fer la Llei de l'àrea metropolitana, quan vam parlar amb el senyor Antoni Balmón i la senyora Assumpta Escarp en les primeres reunions, només vam demanar una cosa: que ho miréssim en clau de país, no en clau d'àrea metropolitana. I que, per tant, volíem un encaix..., volíem saber què era l'àrea metropolitana dintre la vegueria de Barcelona, què faríem amb els consells comarcals, quines competències creuades tindríem, com podíem simplificar tot això perquè no anéssim acumulant decisions que després són difícils de tirar enrere.

Hem conservat l'esmena 114, senyor Milà, senzillament per això. Vostè parla de coordinació; nosaltres parlàvem de l'encaix a la vegueria de Barcelona com a tal, de tota l'àrea metropolitana, si cal dintre de la vegueria de Barcelona. I això, que és un concepte que no hem pogut

debatre, perquè no és motiu d'aquesta llei, ja sé que hi ha molta gent, doncs, a aquest cantó de la cambra que hi està d'acord i que alguns d'aquest cantó de la cambra també hi estem d'acord. Per tant, aquest debat un dia o altre l'haurem de fer. No l'hem fet en la Llei de vegueries, no el fem ara. Per tant, aquest debat de quines administracions volem que hi hagi, que era la Llei de governs locals, quina administració, quina competència, quin finançament. Això, aquest debat s'haurà de fer. I, per tant, nosaltres conservem l'esmena 114.

Acabo, president. L'etapa dels agraïments. Primer de tot, a totes les forces polítiques, tant a les que tradicionalment han estat al capdavant de l'àrea metropolitana com als que no hem estat al capdavant de l'àrea metropolitana, perquè és de justícia reconèixer la feina que s'ha fet. I em permeto concretar-ho en una persona que aquests últims tres anys també ens ha perseguit molt, i que ja ho vaig fer en comissió, però avui vull fer-ho, perquè d'aquesta capacitat de diàleg, doncs, ha sortit al final també una bona relació que ha permès superar situacions difícils, i per tant, agrair al senyor Antoni Balmón, alcalde de Cornellà, la seva feina durant aquests tres anys.

I també la votació d'avui pot sorprendre també algú, perquè Convergència i Unió votarà a favor de la Llei de l'àrea metropolitana, i ho torno a dir i ho torno a repetir. Que no sorprengui ningú, hi ha hagut gent dintre de Convergència i Unió, dintre dels òrgans metropolitans, el senyor Joan Puigdollers, el senyor Antoni Vives, el senyor Joan Maresme, que han treballat molt perquè això fos així. Però també des del grup municipal de Barcelona, amb en Xavier Trias al davant, s'ha tingut l'alçada de mires suficient, s'ha també aplanat el camí perquè al final, avui, Convergència i Unió pogués votar a favor de la Llei de l'àrea metropolitana.

Acabo del tot. Aquest vot a favor de Convergència i Unió no és un xec en blanc, evidentment, nosaltres estarem atents tant pel que fa a l'àrea metropolitana com sobretot al que no ha de fer l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputades i diputats, molt honorable president de la Generalitat, alcalde de Barcelona, alcaldes metropolitans, alcalde de Gavà, de la meua ciutat, regidors i regidores..., permeteu-me, que suposo que no desvetllaré cap secret si anuncio a la meua primera part de la intervenció que votaré..., el Grup Parlamentari Popular votarà a favor de la Llei de l'àrea metropolitana, no?

Com molt bé ha explicat la relatora, el dia 14 de juliol, a la sala 4 del Parlament de Catalunya, ja ens vam reunir els diferents grups del Parlament de Catalunya, ens vàrem reunir també amb els diferents grups que tenen representació a l'àrea metropolitana i també amb

les diferents personalitats: amb l'alcalde de Barcelona i els presidents de les diferents entitats, i el que vam fer és comprometre'ns, els diferents grups polítics del Parlament de Catalunya, perquè avui, en el ple d'avui poguéssim votar a favor tots d'una llei fortament reivindicada per totes les formacions polítiques, no?

I quan dic fortament reivindicada, voldria recordar les paraules que en el seu moment va tindre el president del grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona, Alberto Fernández, el qual va dir que el Partit Popular des de feia molts anys, des de l'any 87, quan es va dissoldre l'antiga corporació metropolitana, sempre havia defensat que era necessari que aquest Parlament de Catalunya restituis allò que en el seu moment es va perdre. Perquè enteníem que havia de tindre una representació d'àmbit territorial, havia de ser una institució d'àmbit territorial i no funcional, com ho era fins al moment.

És veritat, i també és així, que el primer tripartit, el primer Govern del tripartit ens va anunciar la possibilitat que això succeís, no va passar, i ara al final serà una realitat, serà una realitat, encara que, sincerament, si és aquest, com sembla ser, el darrer ple, aprovarem la Llei de l'àrea metropolitana una mica amb el toc de campana.

Però també dir que, com va apuntar el senyor Fernández, ens trobem amb una llei de mínims, una llei de mínims perquè, efectivament, nosaltres entenem que podríem haver treballat una mica més sobretot en l'àmbit competencial, haver treballat, doncs, una mica dotar-lo de certes competències: la d'educació, seguretat, infraestructures, etcètera, que jo crec que haurien servit per intentar millorar la llei. I després m'hi referiré en el tràmit de les esmenes que nosaltres vam presentar en el tràmit parlamentari i que, efectivament, no hi ha hagut massa acord en les esmenes, perquè era una llei que venia exactament bastant encotillada. Jo crec que l'equilibri que en aquest cas han fet els diferents membres del tripartit, doncs, bé, era aprovar una llei de mínims, però que, efectivament, en el tràmit parlamentari difícilment podien entrar algunes millores substancials. Però bé, tot i així, més val això que res i esperem que d'aquí al futur puguem introduir entre tots, quan hi hagi un cert consens, aquelles modificacions que donin realment més caire territorial, més competències a la mateixa àrea metropolitana.

Però permetin-me que faci un record, un record al debat que vam tindre en el debat de totalitat. Un record perquè és..., és actualitat, perquè han passat quatre mesos i escaig, des del 10 març quan es va produir el debat de totalitat, el qual també va coincidir amb el debat de la Llei de vegueries, amb el debat de la totalitat. I nosaltres vam voler explicar –i vull tornar a explicar perquè es mantenen els mateixos motius– per què una llei que és d'àmbit territorial, en la creació de les vegueries el Grup Popular va presentar esmena a la totalitat i hi ha votat en contra, i per què en una altra, que també crea divisió territorial, un ens territorial per què no vam presentar esmena a la totalitat i sí hi donarem suport.

Eren quatre motius i els quatre motius són de rabiosa actualitat, han passat els quatre mesos i escaig i encara es poden defensar de la mateixa manera. Un primer

motiu: la Llei de l'àrea metropolitana era una llei amb un principi de consens polític, com s'ha demostrat. Han passat quatre mesos i cap formació política aquí ha presentat esmena a la totalitat, ara hi votarà en contra ni s'abstindrà; totes hi votaran a favor. La Llei de vegueries ja va començar malament, amb la qual tres formacions polítiques de les sis formacions de l'arc parlamentari van presentar-hi esmena a la totalitat. I nosaltres vam dir clarament que no podem intentar aprovar lleis que dibuixin el mapa territorial de Catalunya si no hi ha un màxim consens de totes les formacions polítiques o almenys de la màxima unanimitat de les forces polítiques del Parlament de Catalunya. La Llei de vegueries, com molt bé ha defensat la diputada Olano, només s'ha aprovat amb el vot de la majoria del Govern i no per més grups parlamentaris.

Un segon motiu era l'àmbit de la confrontació territorial; mentre una llei en cap moment ha generat confrontació territorial, com és la Llei de l'àrea metropolitana, l'altra llei, la de vegueries, ha generat, genera i generarà, en el futur, confrontació territorial. Mentre en una llei els trenta-sis alcaldes han dit, amb els seus ajuntaments corresponents, que volen formar part de l'àrea metropolitana, i si de cas tenim el problema que altres ajuntaments volen formar-ne part, i estem convençuts que en el futur..., com molt bé ha dit el senyor Corominas, nosaltres també vam defensar i així vam presentar l'esmena perquè Vallirana s'hi pogués incorporar. No entenem perquè no s'hi pot incorporar, però estem segurs que en futur s'hi incorporarà. Sí que hem obert les portes amb les esmenes següents perquè altres municipis contigus, amb la transaccional a què hem arribat ara amb Convergència, s'hi puguin anar incorporant en el futur. Cosa que amb la Llei de vegueries el que hem vist és la confrontació territorial: les Terres de l'Ebre, la vegueria del Penedès, l'Alt Pirineu, la Vall d'Aran, la doble capitalitat... Jo crec que, sincerament, la diferència és substancial.

Un tercer motiu és la constitucionalitat de la llei. Mentre una llei és plenament constitucional, com la Llei de l'àrea metropolitana, l'altra llei, que és la Llei de les vegueries, no és constitucional, com molt bé ha explicat la diputada Olano en la seva intervenció.

I un quart motiu, també important, que mentre una llei el que fa és racionalitzar l'Administració pública, racionalitzar les institucions, el que fem és reduir, fer un consell metropolità amb el qual englobem tres institucions, la mancomunitat de les dues entitats, reduïm el nombre de càrrecs públics, es reduirà la despesa pública; l'altra llei, la Llei de vegueries, el que fa és crear més administració, crear més burocràcia, crear més càrrecs públics, i, per tant, més despesa pública. Fixin-se vostès, quatre mesos i no hem avançat res en la millora del consens parlamentari: una ja se sabia que no s'aprovaria, i l'altra es veia clar que en un futur s'aprovaria.

Amb relació a les esmenes, nosaltres les vam presentar en tres àmbits bastant concrets. Un primer àmbit era en la millora de la representativitat dels diferents grups polítics, dels partits polítics dintre del consell metropolità; un segon àmbit que era l'àmbit competencial, i un tercer àmbit que seria l'àmbit del finançament. Cap d'elles, he

de dir, que han sigut acceptades. Evidentment, aquelles de gruix, que nosaltres enteníem que anaven amb l'enfocament de millorar –de millorar– el que era la mateixa llei que s'havia presentat, no han sigut acceptades.

Hem aconseguit unes transaccions d'alguna cosa més col·lateral, com les dissolucions de la corporació, o la dissolució del que són els diferents treballadors, en el seu encaix amb el nou organisme; però, per exemple, una cosa tan important per nosaltres, que també es va apuntar amb les diferents intervencions de Ramon Riera, com a portaveu general, en la seva intervenció, era que, efectivament, el que no tenia lògica és que després d'aprovar aquesta nova àrea metropolitana mantinguem consells comarcals com el del Barcelonès i altres consells, amb la seva part, que l'únic que fan és augmentar la despesa pública.

La representativitat. Envers la representativitat nosaltres no compartim, no entenem per què els alcaldes han de ser membres nats. Nosaltres vam demanar..., i així també s'ha transaccionat, amb la creació del comitè d'alcaldes, que ara es diu consell d'alcaldes. Jo crec que és el normal on estiguin presentats i que siguin membres nats, el seu nom ho indica: consell d'alcaldes.

Ara, el que no té cap tipus de lògica, per nosaltres, és, com no succeeix a cap institució –ni al Parlament, ni als ajuntaments, ni a les diputacions ni als consells comarcals– que els alcaldes siguin membres nats del mateix consell metropolità. Però, a més a més, el que nosaltres no compartim és que a sobre fossin els propis alcaldes, el consell d'alcaldes, els que poguessin decidir qui ha de ser el president, en la primera votació, de l'àrea metropolitana. Nosaltres dèiem que l'elecció del president havia de ser feta per tots els consellers metropolitans com succeeix a totes les institucions. No té cap tipus de lògica que siguin els alcaldes els qui decideixin, en nom de no sé qui, perquè en aquell moment el que estan representant allí són consellers metropolitans –ho decideixin–, qui pot ser l'alcalde de l'àrea metropolitana.

Ara és així, si el final s'arriba a la conclusió o s'arriba a aprovar, com ho vam estar debatent a la comissió, que ha de ser un alcalde, no tindria cap tipus de lògica que aquest alcalde, que aquest president no fos l'alcalde de Barcelona. Ho torno a repetir, si al final la conclusió és que el president de l'àrea metropolitana ha de ser un alcalde de l'àrea metropolitana, el lògic és que, pel seu pes, sigui, com ho ha sigut sempre, l'alcalde de Barcelona.

Envers de les competències, nosaltres vam presentar unes esmenes en ares d'augmentar la seva..., valgui la redundància, competències en l'àmbit metropolità, en l'àmbit de l'educació, dels serveis a les persones, de la seguretat... N'hi han algunes que sí que efectivament s'han reflectit, com el tema de l'habitatge, però entenem que podríem haver anat una mica més enllà i al final per això dèiem que estàvem aprovant una llei d'equilibri, una llei de mínims, per poder tirar endavant, esperem i torno a reiterar que en un futur, quan també hi torni a haver un ampli consens a la cambra, puguem ampliar aquest ventall.

I un tercer àmbit important era l'àmbit del finançament, que és realment on ens preocupa més. Neix una àrea

metropolitana amb un dèficit important de finançament. Jo crec que és el gran què, no culpa de la mateixa àrea metropolitana, no culpa de la seva mateixa institució, sinó culpa de les mateixes institucions que són les que han de dotar de finançament aquesta àrea metropolitana. I això em refereixo al mateix Govern de l'Estat, que té paralitzada la nova llei de finançament local, al mateix Govern de la Generalitat, que tampoc ha presentat la Llei de finançament local, o també la llei de transport públic, que tampoc ha sigut presentada en aquest Parlament de Catalunya pel tripartit, i que fa que ara neixi una nova institució com l'àrea metropolitana completament encotillada, amb una dificultat econòmica important; però, bé, esperem que en un futur puguem –puguem– arribar a acords en la millora, i presentar projectes de llei en la propera legislatura, sobretot de finançament en el transport públic, i també de finançament en l'àmbit local.

I ja per acabar, una mica, la defensa d'aquelles esmenes més concretes. Ho torno a repetir, amb la composició del consell metropolità, l'elecció del president, amb les competències, amb la supressió dels consells comarcals..., jo crec que era important i vital, i jo crec que podríem haver avançat una mica en aquesta racionalització de l'Administració; crec que és bo l'atribució de les rondes, ara per part de l'entitat... Resumint, nosaltres, el Grup Popular..., jo crec que és un bon dia, és un dia en el qual ens hem de sentir tots orgullosos, perquè hem arribat a un consens important de totes les formacions polítiques; un dia en el qual es demostra com es poden fer lleis amb consens, com es poden fer lleis perquè el territori es vegi més representat, amb una gestió més eficaç de les competències públiques, una millor gestió de la racionalització de la despesa pública.

I ja, per acabar, agrair la tasca, naturalment, dels lletrats, el senyor Bayona i l'Ismael Pitarch, la relatora Anna Simó, Lluís Corominas, Salvador Milà, Albert Rivera i Rocío Martínez, que, entre tots, jo crec que hem fet una correcta llei, que esperem que es pugui desplegar, sempre sent una ajuda al Govern de la Generalitat i mai un contrapoder al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president..., o, en aquest cas, molt honorable senyor Maragall, alcaldes, regidors, diputats i diputades..., conseller, quina diferència venir a pujar a aquesta tribuna per parlar d'aquesta llei i per parlar de la llei que teníem abans... Sí, conseller, lamentablement és així, quina diferència!

Diferències..., ja només es veuen amb el to, amb el to dels diputats, dels grups i amb les persones que ens acompanyen de diferents colors polítics. Perquè les coses quan tenen sentit surten més fàcils; perquè les coses..., quan són necessàries és més fàcil trobar punts en comú. Ara, quan ens inventem coses que no són necessàries o

que són innecessàries o que generen confrontació, no surten endavant.

Per tant, jo crec que hem d'aprendre una lliçó de la jornada d'avui en aquest Ple, i és que en aquelles coses que tenim coses en comú, posem-les en marxa; en aquelles coses que ens divideixen, aparquem-les, o que legítimament cadascú les defensi des del seu programa electoral i convenci la gent de tenir més força política, però no intentem imposar-les o no intentem ficar-les de qualsevol manera, perquè tindrem, al final, menys consens, que, en definitiva, no és un fi en si mateix, però tindrem menys consens, però, sobretot, aprovarem lleis que no representaran bona part de la ciutadania, sinó només una part.

I, en aquest sentit, nosaltres hem estat favorables, sempre, des del primer moment, no vam presentar esmena a la totalitat, des de Ciutadans, i hem estat favorables que es creï aquesta..., que es posi en marxa aquesta llei i aquesta àrea metropolitana, que creiem que és una reivindicació de sentit comú, com dèiem. És a dir, com pot ser que a Barcelona molta gent..., quan surts fora de Catalunya fins i tot, es pregunta: com pot ser que Barcelona no tingui una estructura, o hagi tingut una estructura però dividida, i no hagi tingut una «gran Barcelona», una àrea metropolitana de Barcelona per ser més forta en tots els camps: en el camp polític, en el camp institucional, en el camp econòmic, en el camp social, en el camp cultural. Com és que no ha estat així? Doncs lamentablement no ha estat així per les picabaralles i per la confrontació política de baixa volada, moltes vegades, o de curta volada, que ha intentat, doncs, dividir i fer veure que Barcelona s'ha d'enfrontar a la resta de Catalunya i Catalunya a Barcelona.

Jo crec que això és una..., si m'ho permet, amb tot el respecte, una «tonteria». És a dir, és absurd que una capital com Barcelona i el seu entorn, doncs, hagi d'anar en contra dels municipis o dels ciutadans que viuen a altres parts de Catalunya. Més aviat al contrari, jo crec que tenim la sort de tenir una ciutat com Barcelona, una àrea metropolitana potent com Barcelona, i el que hem de fer és no veure fantasmes, és simplement fer allò que és de sentit comú, que fan a les capitals europees, o que estan fent a Madrid o que estan fent a altres llocs, no?

Per tant, si volem ser competitius, aquesta llei, no per la llei en si mateixa, sinó pel contingut, era necessària. Per tant, primer motiu, competitivitat. En un moment en què ens omplim la boca de parlar de competitivitat, d'infraestructures..., en moltíssimes qüestions, és de sentit comú tenir una estructura política que permeti treballar «a una» des de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. És més senzill treballar «a una» que no treballar «a trenta-sis»; és més senzill treballar «a una» que no haver de pactar contínuament cada pas que un dona en l'àmbit polític.

Per tant, esperem, tot i la pluralitat que pugui tenir aquesta àrea metropolitana, que és lògica, per la representació social i política que té, però esperem que sigui més senzill avançar i donar passes en aquest camp de la competitivitat.

Per altra banda, també hi ha un camp que creiem que és important en aquesta llei, que és el de... –i ho dèiem abans, també, en el debat–, que és intentar racionalitzar, simplificar i fer administracions al servei dels ciutadans, i no ciutadans al servei de les administracions. Que se'ns oblidia, de vegades, doncs, que aquí hi som..., això, per fer un servei als ciutadans, per facilitar la vida a aquells que paguen els impostos i ens paguen el sou. Jo crec que..., és una obvietat, però, de vegades, sincerament, possiblement, amb el debat polític i amb la dinàmica diària, doncs, pot ser que s'oblidi. No ho sé, doncs, jo crec que és bo recordar-ho quan s'aproven lleis per unanimitat com aquesta. És bo que aprovem lleis que puguin estar o que puguin intentar buscar un millor servei als ciutadans. Jo crec que ens ho agrairan tots els ciutadans de Catalunya, si veuen que intentem treballar per l'eficiència, per l'eficàcia i per aquest millor servei. Després en parlarem de si amb aquesta llei n'hi ha prou o hem de fer més coses, després en parlarem. Però, evidentment, posem els ingredients perquè això sigui així.

L'altre punt que nosaltres volíem valorar també, dintre d'aquesta racionalitat..., home, jo crec que hi ha un punt que necessitem debatre i que tocarà als alcaldes i tocarà als regidors, i aquí veurem la grandesa de la política o no, que és saber si aquesta àrea metropolitana és un primer pas per anar assumint simplificació de l'Administració i la suma d'administracions, o si continuarem en la línia, si em permeten l'expressió, amb tots els respectes, *de Villarriba contra Villabajo*. És a dir, si continuarem en la línia de tirar els plats pel cap entre els ajuntaments limítrofes o serem capaços de ser generosos i donar passes per simplificar també l'estructura política d'aquesta àrea metropolitana.

Perquè ens entenguem, que els ciutadans ens entenguin, ara mateix hi han uns quants alcaldes aquí, no?, i hi han uns quants regidors... Doncs, potser d'aquí a trenta anys ha d'haver-n'hi menys. M'explico? Potser, d'aquí uns anys ha crescut Barcelona, s'ha cohesionat més socialment, políticament i estructuralment, les infraestructures ho han fet i potser resulta que sociològicament i fins i tot, físicament i geogràficament, Barcelona és una, i l'àrea metropolitana és una, i potser no tenim trenta-sis alcaldes, en tenim un o en tenim deu. No ho sé. Jo ho poso sobre la taula, i posem des de Ciutadans aquest debat perquè crec que també és un missatge de possibilitat, eh?, de flexibilitat, de fer les administracions al servei dels ciutadans, i no les administracions com a finalitat en si mateixes, eh?; que se'ns oblidia que les administracions som un invent de les persones, som un invent, som un estri de les persones; som un instrument per donar serveis, no som una religió ni cap dogma, som persones al servei dels ciutadans.

I en aquest sentit sí que volem fer aquesta reflexió. Si aquesta llei serveix per posar aquestes primeres passes –és un inici d'un camí–, serà bona. Si aquesta llei crea una nova estructura política, però som incapaços de ser generosos, de renunciar a determinades qüestions, d'intentar arribar a acords, doncs, potser aquesta llei no ha servit més que per crear una nova entitat política, una nova estructura política i no ha estat capaç de simplificar la vida als ciutadans i, sobretot, també, l'estructura

política que, des del nostre parer, està sobredimensionada moltes vegades en el nostre país.

Per tant, nosaltres també esperem d'aquesta llei... –ho esperem, ja es veurà, el temps ho dirà si serà així o no–, esperem també una simplificació d'aquestes administracions que conviuen i que conjuguen ara mateix aquesta àrea metropolitana.

Per altra banda, també és cert que l'àrea metropolitana no es pot allunyar del que és Catalunya i de l'estructura. Abans en parlàvem amb les vegueries. És a dir, hi ha un debat que va sorgir al seu dia, que vostès ho saben, i coneixen millor que jo, evidentment, per experiència i per anys en aquesta cambra, que és el debat, que avui hem tingut també, que se n'ha parlat, de si podem mantenir l'estructura actual a Catalunya, ara, sumant-hi també l'àrea metropolitana o sumant-hi les vegueries. És a dir, ens plantejarem algun dia si és viable o necessari tenir quaranta-un consells comarcals? És necessari? Donen servei als ciutadans prou com per mantenir-los? És compatible tenir consells comarcals i vegueries? És compatible tenir... –o ara mateix les diputacions–, és compatible tenir 948 municipis amb tenir aquests consells comarcals, i, a més a més, les àrees metropolitanes o àrees funcionals, o àrees particulars, o, com deien abans, una realitat com la de la Vall d'Aran? Potser Catalunya ens hem de mirar el mapa i saber quants som i com som i quina dimensió tenim. Ho dic perquè seria bo, també, adequar la nostra estructura política, social i demogràfica a la nostra estructura.

Jo crec que aquesta és la feina que hem de fer des d'aquest Parlament, en tot cas, en un futur: com adaptar la realitat catalana, de com evoluciona, a la nostra estructura política. No per mites ni per anhels de cap partit polític, sinó per funcionalitat, per com fem millor les coses, per com donem millor servei als ciutadans.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta llei també dóna peu a un debat. Aquesta llei i la llei anterior obren un debat, obren un debat sobre quin futur volem per als diferents nivells d'Administració que tenim a Catalunya. No podem esquivar aquest debat. No podem esquivar el debat dels consells comarcals, no el podem evitar. I no podem evitar el debat d'àrees determinades de Catalunya que potser necessiten àrees funcionals, com és el cas del Penedès. Jo crec que és un debat que s'ha d'obrir i s'ha d'obrir de forma responsable però valenta, sense cap dogma, sense cap posició inflexible, sense cap protecció a cap partit polític en concret.

Lamentablement massa anys... –i aquí hi ha el que va ser alcalde també, i president de la Generalitat, el senyor Maragall, i hi han també els alcaldes i exalcaldes de Barcelona–, lamentablement massa anys la plaça Sant Jaume va ser una guerra freda, o va viure una guerra freda, entre el poder polític convergent i entre el poder polític socialista... Jo crec que això ha de passar, això ho hem de guardar al calaix amb aquesta llei i hem d'intentar passar pàgina, perquè això no va beneficiar gens ni a Barcelona ni a tot Catalunya.

Crec que és un moment de passar aquesta etapa i de no entendre, hi insisteixo, Catalunya com a una mena de *corralitos* de partits, sinó entendre Catalunya com

el millor servei, governi qui governi l'Ajuntament de Barcelona, governi qui governi la Generalitat. Hi han hagut canvis polítics, i s'ha vist, hi ha alternança i possiblement la veurem també en algunes alcaldies, algun dia. Per tant, jo crec que hem d'entendre que no va per colors ni per barris, mai millor dit, sinó que, en definitiva, hem d'acabar amb aquesta guerra freda perquè nosaltres mateixos ens estem disparant al nostre propi vaixell i no té cap sentit, no? Per tant, jo crec que una Barcelona, una gran Barcelona forta en una Catalunya que compregui el lideratge de Barcelona de forma desacomplexada i que entengui que Barcelona sí, Barcelona lidera Catalunya i és una ciutat fonamental a Espanya i a Europa. Si entenem això i no vivim dels complexos d'inferioritat ni de confrontació territorial, i ho entenem així, segurament avançarà Barcelona, avançarà Catalunya i avançarà Espanya. Per tant, nosaltres som partidaris que aquesta llei serveixi com a primer pas de tot aquest debat, i no només com una llei que s'acaba aquí amb una sèrie de nomenaments, amb una sèrie de noves estructures, sinó com un primer pas per desmantellar allò que no serveix o que està obsolet i començar una etapa en què s'adapti més la realitat de Catalunya i de Barcelona al segle XXI.

Finalment, també m'agradaria mencionar el que significa obrir aquest pas de l'àrea metropolitana també en termes de missatge a l'exterior, de missatge a la resta d'Espanya i a la resta d'Europa. Jo crec que hauríem d'aprofitar —és anar molt lluny, ja ho sé, és només un ideal però podríem intentar-ho— llençar el missatge que Barcelona vol ser un motor d'Espanya i d'Europa, en tots els sentits, i que a més es reforça políticament en aquesta àrea metropolitana, que vol competir de tu a tu sense demanar permís, i poso l'exemple de les capitals. Aquí a Catalunya, doncs, amb els mites del nacionalisme i amb la confrontació i el victimisme ens hem oblidat que tenim una gran ciutat que es diu Barcelona i una àrea metropolitana que ens permet i ens permetria competir de tu a tu sense complexos i des d'una cocapitalitat espanyola, és a dir, altres països, a Alemanya hi ha Berlín però també hi ha Frankfurt, o hi ha Milà però també hi ha Roma, o hi ha Nova York i hi ha Washington, i aquí per què no?, perquè potser alguns han volgut renunciar que Barcelona sigui una cocapital d'Espanya i sigui una capital industrial, econòmica d'Espanya. És cert, ja sabem que s'ha de fer pedagogia, ja ho deia algun dels que està aquí presents, s'ha de fer pedagogia, però també s'ha de fer autocrítica, pedagogia i autocrítica, i també és moment de preguntar-se si des de Barcelona, des de Catalunya, hem volgut jugar aquest paper o de vegades no s'ha volgut jugar el paper de lideratge de Barcelona i s'ha volgut jugar el paper de la construcció nacional de Catalunya. Per tant, aquesta és una pregunta que ens hem de fer.

Jo crec que aquí, alguns pensem, almenys, que hauria de ser així, que hauríem d'anar sense demanar permís per liderar, sense complexos i de tu a tu, i, evidentment, amb l'especialització que correspongui, perquè un a la millor no pot competir amb altres ciutats en igualtat de condicions per qüestions geogràfiques, per capitalitat, pel que sigui, però sí en l'especialització en determinats àmbits, no? Per tant, crec que hi ha models euro-

peus que poden servir per al model d'Espanya també en aquestes capitals i aquesta llei i l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha de reforçar el paper de Barcelona no només dins de Catalunya sinó, com deia, també, de cara a Espanya i dintre d'Europa.

Finalment, jo també vull agrair a la relatora i a tots els ponents la seva feina, evidentment, ha sigut molt més fàcil consensuar i treballar en aquesta llei en què, pràcticament, doncs, s'ha arribat a un consens. Jo no sé si hi ha hagut alguna llei de la complexitat d'aquesta políticament que s'hagi fet tan ràpida en els últims anys, jo crec que no, però això també és fruit que hi havia un caldo de cultiu, que hi havia una raó de ser, que hi havia motivació política i que en el fons també és veritat que alguns han reduït la seva bel·ligerància, i això s'ha de reconèixer, davant d'aquesta àrea metropolitana i s'ha aconseguit arribar a aquest consens.

Per tant, nosaltres, des de Ciutadans, creiem que possem una primera pedra, que les llei, ho hem dit moltes vegades en aquesta tribuna, les lleis no solucionen els problemes, els problemes els solucionen els governs, les polítiques i les persones, i les lleis són el marc per treballar, però, evidentment, amb aquesta llei i en aquest marc polític que es crea, que és l'àrea metropolitana, doncs, tenim com a mínim més números per fer les coses a partir d'ara d'una altra manera en aquesta Àrea Metropolitana de Barcelona.

Així que moltíssimes felicitats també a les persones que formaran part i a l'alcalde que encapçalà aquesta gran Barcelona, molta sort perquè també representa tots els barcelonins i tots els catalans, i molts espanyols que segurament veuran també, doncs, que el lideratge de Barcelona també els beneficia. A veure si aconseguim entre tots veure Barcelona dintre de Catalunya i dintre d'Espanya com aquesta gran àrea que de facto ja funciona però que ara mateix ja té una estructura política.

Gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, senyores diputades, senyors diputats; regidors, alcaldes i alcaldesses, alcaldes de Barcelona, president Maragall, alcalde Clos, alcalde Hereu, finalment —finalment— tenim la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Fa molts anys, tants com vint-i-tres —el president Maragall ho sap molt bé perquè ell era alcalde de Barcelona l'any 87— que Catalunya espera aquesta llei, però avui l'important no és tot el que hem esperat sinó que el verdaderament important és el que farem i el que quedarà, i el que farem i el que quedarà és la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que és una bona llei o una molt bona llei, diria jo.

És una bona llei que ha millorat en el tràmit parlamentari, ho ha explicat molt bé la seva relatora, l'Anna Simó, a qui jo aprofito per agrair-li la feina feta, quan resumia

justament de què ha anat aquest tràmit. És un tràmit que ha estat intens i en què s'han presentat moltes esmenes, però és un tràmit també que ha estat un esforç compartit i on hem buscat sempre el consens, per això se n'han pactat la gran majoria, i és un tràmit que té un resultat molt clar, i és que la llei que avui aprovarem és una llei millor de la que va entrar en aquest Parlament. És una llei que té més seguretat jurídica, és una llei plenament estatutària, tal com va dictaminar el Consell de Garanties, i és una llei que amb les esmenes que incorpora millora aspectes que podríem dir que la completen, li afegeixen rigor i també la clarifiquen.

Hi ha un primer bloc d'esmenes que podem considerar com a millores tècniques que no afecten aspectes essencials del projecte però sí que ajuden a millorar la comprensió dels diversos articles afectats, així com a incorporar millor les determinacions d'altres lleis generals o sectorials que regulen aspectes concurrents en el present projecte. Hi ha un segon bloc d'esmenes que milloren aspectes referents a les competències de la institució metropolitana per ajustar-les millor a la terminologia, als procediments i a les actuacions previstes a les diverses lleis sectorials i que també milloren els processos participatius i de col·laboració amb altres administracions, especialment amb els municipis. I hi ha un tercer bloc d'esmenes que aporten solucions a determinats aspectes bàsics de la definició dels òrgans de govern de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, concretament estem parlant de la seva presidència, de la junta de Govern i de la gerència, i aquí és on s'emmarca l'esmena de l'elecció del president, que és l'esmena que va suscitar més debat en totes les compareixences i de la qual avui han parlat els portaveus que han fet ús previ del seu torn de paraula.

Aquesta esmena manté la competència del Consell Metropolità en l'elecció del president per tal de garantir la representació democràtica, bàsica, però també proposa la introducció d'un nou factor, que és la representativitat quantitativa dels candidats a president en el sentit de buscar un equilibri entre vots al Consell i recolzament necessari per accedir a aquesta votació. Aquest recolzament s'instrumenta mitjançant el suport de la representació municipal que signifiqui un determinat percentatge de població metropolitana de manera que així adquireixen major importància en aquest procés d'elecció els municipis amb major població. Si m'ho permeten resumir i simplificar: no Barcelona per imposició, però no sense Barcelona.

En segon lloc, la llei que avui aprovarem és una bona llei perquè s'aprova per unanimitat, i això creguin-me –creguin-me els que estan avui convidats– que no és un fet usual en aquest Parlament i, per tant, crec que convé posar-ho en valor. Tots els partits polítics que tenim representació a la cambra catalana diem avui «sí» a la creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona sense excepció. Ho diem els grups de l'Entesa, que ho hem dit sempre; ho diu el Grup Mixt, ho diu el Grup del Partit Popular i ho diu també Convergència i Unió. I, si m'ho permet, senyor Corominas, sense cap acritud i amb tot l'afecte, és el grup que ha tingut un relat menys consistent, menys precís, o, si vol, menys sostingut. Vostès han fet una mica com de pare carbasser, ni or ni plata,

ni blanc ni negre, no sabíem exactament dilucidar quina era la seva posició en cada moment del procés. Però jo crec que avui el que interessa subratllar no és posar de relleu aquestes diferències, que han existit, sinó, justament, tot el contrari, avui és el dia de subratllar que quan es tracta de fer avançar Catalunya en el seu conjunt, que és el que fa aquesta llei, és molt més el que ens uneix que el que ens separa, encara que és veritat que ho visualitzem massa poc i encara que és veritat que sovint malmetem aquesta unitat per consideracions del que mal anomenem entre tots «política», però jo insisteixo que avui és el dia de subratllar que tots, tots els que representem el poble de Catalunya votarem sí a tenir una àrea metropolitana de Barcelona potent, a l'alçada de les aspiracions i les necessitats del nostre país.

En tercer lloc, i com ja vàrem explicar en el debat de la totalitat, aquesta és una bona llei perquè és una llei necessària i és una llei útil –és una llei útil avui– per al present i és una llei útil per al futur. És útil per als 3 milions de catalans que viuen a l'àrea metropolitana, però útil també per als 7,5 milions de catalans per a tots i totes. La llei ens dota d'un instrument de govern, d'un instrument de gestió, de coordinació i de cooperació entre els trenta-sis municipis que configuren l'Àrea Metropolitana de Barcelona per poder, en definitiva, acostar la ciutat administrativa a la ciutat real, perquè jo crec que no escapa a ningú que avui hem de planificar des d'una òptica més global, més real, des d'una mentalitat més àmplia i de conjunt per poder respondre bé els reptes que tenim davant la taula.

Si volem ser competitius en el mercat global, i ho volem, necessitem massa crítica de capital humà, necessitem una dotació important de capital tecnològic, infraestructures adequades i serveis eficients; necessitem, doncs, un instrument útil i eficaç perquè Catalunya i el seu principal motor econòmic expressin tot el seu potencial, que és molt. Sense aquesta llei deixaríem d'atendre o d'atendre com cal tot el procés de canvi que s'està desenvolupant a les nostres ciutats, sense aquesta llei no estaríem donant als alcaldes i a les alcaldesses del nostre país els instruments que necessiten per atendre les necessitats dels seus ciutadans, dels nostres ciutadans.

Mirin, l'àrea metropolitana és un fet territorial, social, demogràfic, econòmic i cultural que s'ha anat conformant al llarg de tot el passat segle, l'àrea metropolitana ja fa molt de temps que és una realitat i avui, a més a més, l'Àrea Metropolitana de Barcelona és una de les deu primeres àrees metropolitanes d'Europa, i per governar aquest entorn complex, interconnectat cap endins, interconnectat cap enfora, necessitem promoure un model de territori metropolità que tendeixi a fer més equitatiu l'accés als serveis, a promoure formes més igualitàries a les condicions de vida i les oportunitats dels ciutadans, a equilibrar la qualitat de l'espai públic i a fer més competitiu el territori en aquest món global. Aquest instrument de govern del que ens dota la llei és, doncs, una necessitat incontestable tant per raons d'efectivitat com de solidaritat i de recerca de cohesió; a més a més, la llei que avui aprovem millora i simplifica el que ja existeix en l'actualitat.

Amb l'àrea metropolitana ens estem dotant d'una administració més àgil, més eficient, i amb més capacitat de decisió, i això que és important sempre, jo diria que avui, en temps de crisi, és un imperatiu: passem a una única administració metropolitana en comptes de les tres actuals, ben definida, ben delimitada, que reduirà costos i simplificarà la gestió. Un instrument més eficient que estalviarà recursos i que simplificarà el mapa institucional tot creant valor afegit als ciutadans i les ciutadanes. I, per tant, els insisteixo un cop més, aquesta és una bona llei perquè Barcelona i les noves centralitats metropolitanes han de poder competir en la lliga de les grans metròpolis, perquè li convé a Barcelona, convé als altres trenta-cinc municipis i també convé, sobretot convé a Catalunya.

Jo ja acabo, senyor president. Quan m'estava preparant aquesta intervenció vaig escriure «avui és un dia històric», i vaig tenir un moment de dubte perquè vaig pensar això sempre ho diem, però és que després em vaig adonar que ho diem sempre perquè és així, perquè respon a la realitat, perquè aquests darrers set anys estan plens de moments històrics. Vam tenir vint-i-tres anys de governs de Convergència i Unió, d'atonía, d'anar tirant, i han estat els governs d'esquerreres que en aquests darrers set anys han espremut tot el potencial de Catalunya per fer-ne un país compassat a les aspiracions i a les necessitats de la majoria dels seus ciutadans, no només d'uns quants.

Fer l'Estatut va ser històric; tenir el millor sistema de finançament de Catalunya ha sigut històric; tenir la major inversió de la nostra història és històric; la Llei de serveis socials és històrica; la Llei de barris també és històrica; la Llei d'educació, històrica, i també, senyores i senyors diputats, aprovar avui la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona és històric.

I és històric no perquè tenim avui una llei que hem esperat llargament, tampoc perquè es repari un error que segurament també va ser un error històric, sinó que és històric perquè capgira una cultura, perquè desfà un malentès segons el qual una Barcelona metropolitana forta suposa un desequilibri amb el rerepaís, amb el que equivocadament s'anomena «rerepaís». Defensar una Barcelona forta és defensar una Catalunya forta, i també a l'inrevés. Avui finalment defensar Barcelona pot deixar de ser un signe de patriotisme urbà, per passar a ser un signe de patriotisme a seques, sense adjectius, un signe de catalanisme.

I jo ja els ho deia, en la meua intervenció a la totalitat, a mode de confessió. Jo sóc barcelonina fins a la medulla –crec que és evident, només m'han de sentir vostès parlar; evident–, però també sóc catalana, com la que més. I avui, amb aquesta llei, jo puc, més del que podia ahir, estimar la meua ciutat sense que es mal interpreti ni es menystingui l'estima per al meu país. I això, senyores i senyors diputats, és històric.

I, per tant, el vot del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és un vot afirmatiu, és un sí, convençut, amb orgull, amb satisfacció i jo diria que amb felicitat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, conseller i consellera, autoritats, senyores i senyors diputats, saben molt bé que Barcelona i la seva metròpoli abasten uns 3 milions d'habitants, uns sis-cents quilòmetres quadrats, i com tots els territoris metropolitanos d'arreu del món –i estem parlant, doncs, que la meitat de la població del món viu en àrees metropolitanes o en grans ciutats–, com tots els territoris metropolitanos d'arreu del món, l'àrea metropolitana de Barcelona, pel seu gruix, reclamava ja fa molt de temps una intervenció coordinada i conjunta pel que fa a la planificació urbana, l'habitatge, la planificació ambiental, el transport, les comunicacions intermunicipals, etcètera.

Però aquesta és una necessitat que ve de lluny i que s'ha intentat abordar diverses vegades al llarg dels darrers vuitanta anys i que avui, per fi, serà una realitat, perquè certament no ve de segles enrere, com el cas de les vegueries, però no va néixer pas ahir ni als anys vuitanta. És una necessitat històrica, i no només en el sentit terminològic que utilitzava la diputada Martínez-Sampere, sinó des del punt de vista estrictament del temps enrere.

Perquè permetin-me que faci referència als anys trenta, quan va començar a prendre forma aquesta necessitat d'estructurar una realitat metropolitana de Barcelona. Als anys trenta es va apostar d'una manera clara per la planificació conjunta de l'urbanisme, de les obres, del que era l'anomenat «hinterland de Barcelona». I el debat va ser intens aleshores, com és intens sempre. I com sempre en molts casos fins i tot va haver-hi dos plans paral·lels al voltant d'aquesta qüestió, a més a més de les ponències del I Congrés Municipalista Català, de l'any 33: estem parlant del Regional Planning, del Govern Macià, encarregat l'any 31 i signat pels germans Rubió i Tudurí; del pla Macià de l'any 34, amb el GATCPAC i Le Corbusier, que es va posar aquest nom en honor del president Macià, que havia mort l'any 33, i el mateix Congrés Municipalista.

Em disculparan que torni a insistir-hi, perquè aquesta, ho repeteixo, és una demanda històrica. El Regional Planning el va encarregar el Govern de la República. Va ser el primer pla, de fet, i després va tenir molta influència en tots els assajos planificadors posteriors. Entenien, aquella gent, que una Barcelona sense fer referència al territori que l'envoltava no tenia cap sentit, i dissenyaven una metròpoli, que incloïa el pla del Llobregat, la zona del Besòs, part del Vallès i el massís del Tibidabo, una mena d'anell al voltant de Collserola, que coordinés les actuacions entre municipis i fes sectorialment una regió de Barcelona en sis sectors funcionals.

El pla Macià del 34, del GATCPAC i Le Corbusier, dibuixava una Barcelona en tres dimensions: una Barcelona capital política d'un país que s'estava formant, una Barcelona que era el port de Catalunya i una Barcelona que era una ciutat industrial i obrera.

O la tercera pota, el Congrés Municipalista, del febrer del 33, que es va celebrar al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, en què es va aprovar una ponència amb quatre punts en què es demanava d'organitzar el municipi de la ciutat de Barcelona sobre un nucli d'acció municipal integrat per municipis susceptibles d'agregació; que hi hagués una gran Barcelona integrada per Barcelona, Sant Adrià, Santa Coloma, Badalona, Montgat, Esplugues, Sant Just, l'Hospitalet, Cornellà i el Prat; que aquests municipis tinguessin autonomia, i que les competències de la «gran Barcelona», com ells anomenaven, incloguessin plans urbanístics i d'enllaç, les vies de comunicacions, els jardins, els hospitals, l'habitatge, l'assistència social, i que òbviament es tingués en compte, en el repartiment de recursos, les possibilitats de cada municipi.

D'aleshores ençà, fins als vuitanta, és un desert. Saltem cap a l'any 87, a la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que va ser precisament la mateixa llei que va abolir l'entitat municipal corporació de la regió metropolitana. Aquesta Llei municipal es referia a les entitats metropolitanes amb la possibilitat d'assumir diverses competències de planificació o gestió de serveis, però això no es materialitzarà fins vint-i-tres anys després, aquesta possibilitat.

Esquerra hi hem cregut sempre, hem parlat sempre de la necessitat d'un tractament específic dels fets metropolitans, amb el fet metropolità de Barcelona al capdavant, com és obvi, i ens hi hem afegit cada vegada que aquest debat s'ha tornat a propiciar.

Per tant, i els prego que disculpin aquest excurs, aquest itinerari històric, el projecte de llei que avui aprovarem, que farem llei és el resultat de molts anys de treball i de molt pòsit acumulat. I durant aquest temps Esquerra hem estat sempre defensant la simplificació administrativa que representa la reducció del nombre de representants polítics, que això serà així, i que l'Àrea Metropolitana de Barcelona sigui una mancomunitat de municipis per prestar serveis i coordinació. Perquè entenem que els beneficis de la capitalitat es poden i de fet s'han d'estendre als trenta-sis municipis que la integren inicialment; que això ha de donar fortalesa, ha de donar vigor al país, perquè no hem cregut mai des d'Esquerra en la creació d'una macrociutat barcelonina que engoleixi la resta de municipis, sinó, com els he dit, en una mancomunitat de serveis, que millori, que permeti millorar els estàndards de qualitat d'aquests serveis i que se n'optimitzi l'actuació i s'equilibri territorialment.

Però sí que enteníem que, tot i que la presidència de l'àrea metropolitana li correspon, segons el projecte de llei, a l'alcalde del municipi que el consell metropolità decideixi, des d'Esquerra Republicana hem defensat que l'Àrea Metropolitana de Barcelona lògicament..., i els ho diu una hospitalenca, eh?, que creu que cal que estigui presidida, doncs, per l'alcalde de Barcelona, que creu que cal que la capital de Catalunya la presideixi, perquè impulsa i fa bategar l'àrea de la qual és el cor, i també n'és, no ho oblidem pas, la màxima aportadora neta de recursos.

Per tant, entenem que una esmena presentada pels tres grups que donem suport al Govern i que s'ha incorporat

al dictamen garanteix que això sigui així, com ha dit la ponent del Partit dels Socialistes de Catalunya, no sense Barcelona.

Perquè Barcelona, i això ens ho va dir Jordi Portabella, que avui no ens ha pogut acompanyar, a desgrat seu, en la seva compareixença al Parlament, Barcelona és una capital que és lloc d'enlairament dels projectes internacionals de Catalunya, d'aquelles idees, persones i activitats econòmiques que tenen capacitat d'internacionalitzar-se, i que també és un lloc d'aterratge de projectes de la resta del món que busquen una porta d'entrada al nostre país i per tant a Europa, doncs.

I entenem que Barcelona ha de reforçar i ha d'estendre aquesta potencialitat a tota l'àrea d'influència immediata. L'àrea metropolitana podrà col·laborar en la promoció econòmica dels municipis integrants, municipis que, no ho oblidem, tenen centres d'alt valor afegit: a la meua comarca, el mateix aeroport del Prat; el port de Barcelona, el parc aeroespacial, la fira de Barcelona, el sincrotró, el Parc Tecnològic del Vallès, els Vallesos, en són alguns dels exemples. I això ha de propiciar també economies d'escala, que ara són molt necessàries en aquests moments en què estem, i més endavant també, i una gestió integral que col·labori a fer una administració més eficaç.

La llei, per tant, calia, cal, per la personalitat històrica que els he esmentat; també per la personalitat cultural, en el sentit ampli de la paraula, de Barcelona i el seu entorn metropolità; pel pes econòmic i demogràfic de l'àrea, i per la seva cohesió i unitat funcionals.

Aquesta llei és una oportunitat per millorar la situació en què ens trobem. I és absolutament necessari que l'espai metropolità de Barcelona es doti d'una estructura administrativa sòlida, comprensiva i útil per a la ciutadania, i ben finançada des de la seva entrada en vigor. I ara hauran de venir la resta d'àrees metropolitanes que es configuren a Catalunya.

Els anuncio el nostre vot negatiu a les esmenes que han quedat vives en aquest Ple, perquè entenem que la llei és justa, és adequada, està ben travada, com ha quedat, després també de les millores que s'han fet en tota la ponència, i el nostre afirmatiu al projecte, al dictamen del projecte de llei.

Però no vull finalitzar sense reiterar que aquesta llei és un deute que Catalunya tenia amb la seva capital i amb la seva àrea metropolitana, però que aquesta llei també reforçarà els deures que la capital i la seva àrea metropolitana tenen amb el país, tenen amb Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, expresident Maragall, alcalde de Barcelona, exalcaldes, alcaldes de la regió metropolitana, senyores i senyors diputats, s'ha dit aquí, però val la pena recordar-ho: els grans problemes que té avui la

humanitat d'ordre social, d'ordre econòmic i d'ordre ambiental, tots tenen una dimensió urbana importantíssima i sols es poden abordar des de la dimensió urbana, ni que només sigui, també s'ha recordat, perquè més de la meitat de la població mundial en aquest moment viu en ciutats, i d'aquesta, majoritàriament en grans ciutats i en metròpolis.

Barcelona i el seu entorn, la seva primera i la seva corona metropolitana, formen part d'aquest entramat de grans metròpolis mundials que articulen al seu voltant països que són espais d'oportunitats, s'ha dit aquí, però des del nostre grup volem afegir, com ja vàrem dir en la introducció i no s'ha dit prou avui aquí, que sobretot són o han de ser espais d'equitat, perquè al voltant i a l'interior d'aquestes àrees s'expressen també totes les tensions socials, totes les injustícies que pateix el nostre món en aquest moment, i també són els àmbits on es poden començar a abordar aquestes injustícies, aquestes situacions que requereixen cohesió social, que requereixen equitat a partir de les polítiques que es poden fer des de la proximitat, des dels municipis, des dels serveis públics, des de l'educació, des de la formació, des dels valors cívics, des dels equipaments, des de les dotacions, des de les polítiques d'habitatge, de tot allò que pot fer la inclusió social.

Per tant, estem parlant d'una oportunitat històrica i també d'una necessitat; una necessitat que, com aquí s'ha dit, arriba amb la unanimitat dels grups polítics d'aquesta cambra i arriba amb el suport de tots els municipis d'aquesta primera àrea, dels trenta-sis municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Val la pena reproduir aquí la declaració, el principi de la declaració que es va signar aquí, en aquest Parlament, el 10 de juliol: «La realitat metropolitana de Barcelona és una evidència que està fora de tot dubte. Al voltant de Barcelona s'articula un espai de relacions funcionals, de concurrència urbanística, d'ús comú de subministraments i serveis que sens dubte forma un entorn diferenciats, amb les seves particularitats i necessitats específiques. Correspon a l'Administració procurar que l'organització territorial i administrativa d'un país esdevingui una eina efectiva al servei de l'eficiència en la gestió i el benestar dels ciutadans. La institucionalització de l'Àrea Metropolitana de Barcelona respon a la voluntat de millorar l'eficiència i l'eficàcia de les administracions que actuen en el territori metropolità, garantint la prestació d'uns serveis públics de qualitat per mitjà de la configuració d'una administració propera capaç d'incrementar la implicació i la participació ciutadanes en una realitat de continuïtat urbana, densitat demogràfica i característiques econòmiques i socials que ho fan necessari.»

Aquest és el principi, aquest és el frontispici de la llei que avui aprovarem, per això fa falta, i és naturalment un principi que compta amb el suport unànim dels ajuntaments, que han estat cridats a pronunciar-se, però que compta també amb els instruments i els mecanismes perquè realitats urbanes del contínuum urbà d'aquesta primera àrea, per dir-ho així, que ara constituïm s'hi puguin afegir. I des d'aquí, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no

tenim inconvenient a dir que nosaltres donarem suport, quan sigui el moment, a la incorporació del municipi de Vallirana i d'altres que han expressat aquesta voluntat d'incorporar-se a aquest mecanisme de gestió.

El nostre compromís en la tramitació d'aquesta llei, en les esmenes i en el seu desplegament posterior ha estat sobretot i principalment potenciar allò que és la característica principal de la regió metropolitana de Barcelona amb relació a les altres grans metròpolis europees i mundials, que és una realitat policèntrica, és una veritable ciutat de ciutats, és un territori especialment ric, ric institucionalment, ric culturalment, ric econòmicament, ric socialment amb la diversitat dels municipis. I això ha estat possible a través d'aquests anys de democràcia, que allò que era un magma poc conformat, amb greus riscos de segregació territorial en el moment de la conquesta dels ajuntaments democràtics, la presència de grups municipals potents, d'una ciutadania mobilitzada, d'un fort moviment veïnal han contribuït que en aquest moment puguem parlar d'una realitat metropolitana pluricèntrica, plural políticament i rica socialment.

S'ha dit aquí que estàvem reparant una injustícia, que estàvem reparant un error històric, la dissolució de l'Àrea Metropolitana de Barcelona el 1987. Jo diria que avui estem fent quelcom més; no estem retornant al passat, no estem desfent o refent quelcom, estem creant quelcom de nou. Les tensions que hi havien l'any 87, les malfiances que hi havia en aquell moment avui s'han esbandit.

Vull referir-me aquí..., i saludar –perquè també vaig tenir ocasió de dir-ho en la comissió– l'encertada intervenció de l'alcalde Hereu en la seva compareixença, quan va dir: «Escolteu, aquí Barcelona no ve a ser per davant de ningú ni a imposar-se a ningú; Barcelona, amb tot el seu potencial, amb tota la seva riquesa, amb tota la seva grandesa, se sent igual, en peu d'igualtat, en peu de col·laboració amb el conjunt de les ciutats del seu entorn. Com s'ha dit molt bé aquí, aquesta àrea metropolitana ha de comptar amb Barcelona però també Barcelona ha de comptar amb la seva àrea. Que ningú esperi» –deia– «ni actituds de prepotència ni actituds d'imposició per la ciutat de Barcelona. Si fos així, no hi seríem.» Crec que aquesta és una expressió molt clara del que ha passat en aquests anys.

La setmana passada –al ple passat, perdó– homenatjàvem aquí Antoni Farrés, alcalde de Sabadell. Ell havia expressat en el seu moment les malfiances, els temors respecte al que podia ser aquesta realitat barcelonina respecte a aquesta corona metropolitana. Estic segur que avui l'Antoni Farrés estaria molt més tranquil, que hem progressat en aquest sentit. I vull saludar que precisament fos l'Ajuntament de Sabadell, a proposta del nostre grup municipal però de tots els grups municipals, que hagi organitzat –ha estat una de les ciutats que ho ha fet; no sé si d'altres...– durant aquestes setmanes, amb tota tranquil·litat, des de la segona corona, que no està cridada ara a incorporar-se a aquesta àrea metropolitana, un debat sobre els diferents aspectes de la llei, de com podien tenir relació amb la realitat d'aquestes ciutats de la segona corona metropolitana. Amb tota

tranquil·litat. Aquest paper plural i equilibrat s'expressa amb la creació del Consell d'Alcaldes, que és el que ha de proposar el president, i amb aquest sistema d'elecció del president de l'Àrea Metropolitana, que, com molt bé s'ha dit aquí, per descomptat que ha de correspondre a la ciutat de Barcelona, ha de correspondre a l'alcalde o alcaldessa d'aquesta ciutat, però hi ha de correspondre a partir de la representació democràtica, del consens del Consell d'Alcaldes, que és el qui l'ha de proposar.

Què fa aquesta llei també? Procurar, com deia la declaració dels alcaldes i de les forces polítiques que vàrem subscriure el 14 de juliol en aquest Parlament, potenciar eficiència i serveis per als ciutadans, a partir del pragmatisme però amb grans potencials de futur. Què vull dir amb això? Evidentment –s'ha dit– és una llei, si voleu, molt poruga, molt limitada en el seu origen; es limita –i no és poc– a refondre l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Residus, la de Transports i la Mancomunitat. És realment un principi, si voleu, molt pragmàtic; s'agafa l'àmbit d'allò que ja ha estat funcionant, que ha funcionat bé i es pren com a punt de partida, però com a punt de partida per desenvolupar què? Per desenvolupar sobretot un model urbà, un model urbà a partir de disposar de quelcom que aquest país necessitava des de fa molt temps i aquest àmbit territorial: un pla territorial metropolità que és més ampli que el de l'àrea metropolitana que avui institucionalitzem, però que, alhora, conté un mandat molt explícit per al primer període de funcionament de la nova àrea, que és la formulació del pla director urbanístic de l'àrea metropolitana de Barcelona, que ha d'integrar i ha de donar projecció cap al futur a l'històric Pla general metropolità de Barcelona integrant progressivament i donant directius per al diferent planejament urbanístic dels municipis que l'integren. Aquest és un mandat fonamental.

Segon aspecte fonamental: es dona a aquest àmbit administratiu la facultat d'intervenir en un seguit de matèries que permetran realment constituir aquest model d'equitat i aquest model de progrés i de competitivitat: l'urbanisme, l'habitatge, el medi ambient, sanejament, abastaments, sòl, subsòl, paisatge i infraestructures de comunicació i el conjunt de les infraestructures de subministrament. Sobre aquesta base es pot construir aquest territori. Per nosaltres, a diferència en aquest cas del que ha dit el Grup de Convergència i Unió, és saludable que s'hagi definit com a administració de caràcter territorial a partir, com molt bé també s'ha assenyalat, del pronunciament unànim de conjunt dels ajuntaments que estan cridats a formar-ne part i amb la garantia que els que s'hi vagin incorporant serà sempre sobre base voluntària. Per què? Perquè aquest caràcter d'administració territorial li permet fer un plantejament de progrés, de potencialitat futura, d'assumir, en virtut de les necessitats i a partir de la demanda dels mateixos ajuntaments, una projecció cap a altres competències, cap a competències que queden obertes, és cert, però que tenen prou mecanismes de garantia perquè no siguin una imposició de cap entitat o administració, sinó que sigui una construcció des de baix.

D'aquí la importància també que en aquesta llei s'incorpori la dimensió de la planificació estratègica; no només és la planificació urbanística, és sobretot la planificació

estratègica. Aquesta àrea ha estat dotada fins ara, i amb molt bon encert, d'un pla estratègic metropolità que ha anat agafant una dimensió superior i que ara per fi troba el seu instrument de desenvolupament natural a través de la institució que avui creem. Per tant, planificació urbanística, planificació estratègica, polítiques socials, possibilitat d'incorporar altres polítiques. Aquesta és una potencialitat que a la força s'ha d'expressar en el futur també amb un redimensionament territorial. Nosaltres ho diem clar: creiem en la regió metropolitana de Barcelona com l'àmbit natural d'institucionalització. Per això hem dit: és una llei pragmàtica, comença a partir del que hi ha, però és una llei que té unes grans potencialitats de futur: la integració progressiva a partir de les polítiques urbanes i d'infraestructures de tot aquest sistema de la segona corona metropolitana de Barcelona, que constitueix la veritable ròtula d'aquesta regió metropolitana respecte al conjunt de Catalunya i també –per què no dir-ho?– ja en aquests moments, amb un potencial de futur.

És en aquest àmbit en el que s'han de constituir les polítiques de descentralització, de descentralització dels elements de centralitat, valgui la possible contradicció. Hi ha capitalitat més enllà de la ciutat central; hi han museus, hi han centres culturals, hi han centres artístics, hi han universitats, hi han centres de recerca, hi ha el sincrotró, que estan distribuïts en aquest conjunt de la regió metropolitana de Barcelona i que constitueixen, per tant, el potencial futur del que és aquesta gran capital de Catalunya. Per això nosaltres vàrem insistir..., i, si m'ho permeten, en l'esperit de concòrdia d'aquest ple em permetré insistir davant del Grup de Convergència i Unió respecte a la famosa esmena 114 i al tema de l'encaix territorial.

Evidentment que ha d'anar a aquesta coincidència i que hi haurà d'haver aquest redimensionament administratiu. Nosaltres el que demanàvem, el que proposàvem i el que encara està damunt de la taula, amb la possibilitat de consensuar-ho transaccionalment, és que en definitiva la llei faci una crida, una crida molt clara als responsables d'aquesta nova administració, al conjunt de les administracions de Catalunya i a la Generalitat de Catalunya, en el sentit que, per a una prestació millor i més eficaç dels serveis públics de caràcter territorial i ambiental, la gestió dels quals aquesta llei atribueix a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, s'hauran de promoure els mecanismes de coordinació, cooperació i integració que siguin necessaris en cada cas amb la resta de les administracions actuals a l'àrea metropolitana de Barcelona. Això ja és una realitat; aquesta voluntat de cooperació ja hi és. Creiem que estaria bé que aquest mandat quedés incorporat a la llei com no només una declaració, sinó com una orientació de polítiques futures, perquè, sigui aquest Govern, sigui el que vingui, siguin els que vinguin als ajuntaments de Catalunya, hi hagi aquesta voluntat d'anar cap a la institucionalització voluntària d'aquesta gran capital de Catalunya que és la regió metropolitana de Catalunya.

Res més, senyores i senyors diputats. L'agraïment a la relatora, la senyora Anna Simó, companya, a tots els ponents de la resta dels grups parlamentaris. I també saludar, doncs, l'esperit de concòrdia amb què

avui s'aprova aquesta llei, que ve a reafirmar el que he dit anteriorment: no estem simplement tornant al passat; estem construint quelcom nou. Hem superat una etapa històrica. Avui en dia ningú pot discutir que aquesta gran capital de Catalunya i aquest gran país, aquesta gran nació que és Catalunya disposa d'un instrument de projecció econòmica, de projecció social i de justícia i de cohesió que li mancava i que a partir d'ara els ciutadans de Catalunya veuran reflectit en la seva vida diària.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votarem, en primer lloc, les esmenes transaccionals entre els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 131 vots a favor.

Votem ara les esmenes transaccionals entre els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovades també per 131 vots a favor.

Votem seguidament les esmenes coincidents del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són la número 5 i 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor i 68 vots en contra.

Votem ara les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc votarem les números 28, 90, 91, 94, 112, 113, 114 i 116.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 81 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les números 31, 42 i 89.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes del Grup Mixt.

Votem en primer lloc les esmenes números 7 i 61.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 68 en contra i 60 abstencions.

Votem l'esmena..., seguidament la número 27.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 81 en contra i 47 abstencions.

Votem seguidament les números 70 i 109 –70 i 109.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 68 en contra i 47 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 68 en contra i 49 abstencions.

Votem ara l'article 2.1 del dictamen –2.1 del dictamen.

Comença la votació. (*Remor de veus.*) S'atura la votació. No? (*Pausa.*) Hi ha una demanda de votació separada del 2.1. (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Votem, doncs, per tant, tot el dictamen sencer? (*Pausa.*)

Votem el dictamen conjuntament, tot el dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha estat aprovat per 130 vots a favor i 1 abstenció.

I de conformitat amb l'article 118 del Reglament passem a fer la votació final.

Comença la votació.

De conformitat amb l'article 118, la majoria absoluta ha estat assolida per 131 vots a favor i, per tant, el Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona ha estat aprovat.

(*Aplaudiments. Pausa.*)

Projecte de llei

de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (tram. 200-00077/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell, que va ser designada relatora d'aquesta ponència.

La Sra. Pardell Veà

President, il·lustres diputades, diputats, en nom dels membres d'aquesta ponència i en la meua condició de relatora, dono compte a continuació dels treballs de la ponència del projecte de llei que avui presentem, la Llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya. La meua intervenció com a relatora de la llei serà breu i centrada en els aspectes més destacats de la ponència.

Com ja vàrem assenyalar en el debat a la totalitat, el projecte s'emmarca, per una part, en el desplegament de l'Estatut d'autonomia de 2006, concretament en els articles 159 i 160, i per altra part, en la transposició de la Directiva de serveis en el mercat interior i com impacta, aquesta directiva, en l'actuació administrativa, a més d'actualitzar el procediment i el règim jurídic de l'Administració de la Generalitat després de vint anys de vigència de la Llei 13/1989, aprovada en el marc de l'anterior Estatut d'autonomia de 1979.

La tramitació es va iniciar el mes de desembre, en publicar-se el projecte en el *Butlletí Oficial del Parlament* del dia 14. La presentació del projecte es va dur a terme en la sessió plenària del 27 de gener, i fou a càrrec de l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El projecte de llei té cent quinze preceptes, sistematitzats en nou títols, dotze disposicions addicionals, una disposició transitòria, una derogatòria i cinc disposicions finals. El contingut substitueix en bona part la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que té, com ja hem dit abans, més de dues dècades de vigència. També modifica alguns articles de la Llei 13/2008, de la Presidència de la Generalitat i del Govern. I dedica una part important del seu articulat a la regulació de l'exercici de les potestats d'inspecció i sanció, incloses dins del que són les entitats privades que col·laboren amb l'Administració en règim d'habilitació, així com el marc general en el qual s'han d'adequar les relacions interdepartamentals, i també inclou el procediment per a l'elaboració de disposicions reglamentàries o la previsió de determinats aspectes de responsabilitat patrimonial de l'Administració.

En els treballs de la ponència en tot moment han estat presents els objectius de la llei. Entre aquests, cal recordar que les previsions estatutàries i el desenvolupament de la legislació bàsica fan indispensable l'establiment d'un marc legal d'actuació de les administracions públiques que tingui un caràcter innovador i doni resposta a les expectatives de la ciutadania en les seves relacions amb qualsevol administració catalana, amb independència de quin sigui el mitjà de relació. D'altra banda, cal incorporar també els principis de la Directiva de 2006 relativa als serveis en el mercat interior, i obliga a regular les mesures de simplificació administrativa, amb una clara voluntat de contribuir a una major racionalització de les nostres administracions públiques.

Les compareixences foren substanciades el 17 de març i foren d'entitats representatives del món local i experts jurídics. Concretament, varen comparèixer representants de la Federació de Municipis de Catalunya, de l'Associació Catalana de Municipis, també del Col·legi d'Advocats de Barcelona i, en la seva condició d'experts juristes de reconegut prestigi, varen comparèixer la doctora Maria Jesús Montoro, catedràtica de dret administratiu de la Universitat de Barcelona i membre de la Comissió Jurídica Assessora del Govern, i el doctor Josep Maria Vallès, catedràtic de ciència política i de l'administració de la Universitat Autònoma de Barcelona. A tots ells els agraïm les seves aportacions.

Pel que fa a les esmenes a l'articulat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en va presentar cent; el Grup de l'Entesa, vint-i-cinc; el Grup del Partit Popular de Catalunya, trenta-quatre, i el Grup Mixt, dues. Eren coincidents, algunes de les esmenes, ja que feien referència a les aportacions que havien fet els experts en les seves compareixences. I, per tant, aquestes coincidències són les que han donat lloc a les transaccions realitzades.

La ponència va celebrar dues reunions, els dies 4 i 7 de juny, i el dictamen fou aprovat en la Comissió d'Afers Institucionals del dia 9 de juny i fou publicat l'11 de juny en el *Butlletí Oficial del Parlament*.

La primera de les qüestions objecte de debat en la ponència va ser la delimitació del seu contingut, concretament el fet que aquesta llei no abordés l'organització de l'Administració de la Generalitat. I precisament per aquest motiu el projecte suposa la continuïtat de la vigència de part de la Llei 13/89, tal com preveu la disposició derogatòria del projecte de llei. Cal recordar que en aquesta mateixa legislatura es va aprovar la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, que conté aspectes organitzatius de la Generalitat.

La segona de les qüestions girà entorn de les diferències amb la Llei 13/89, en el sentit que la llei que avui esperem que s'aprovi és d'aplicació a totes les administracions catalanes, i no només a l'Administració de la Generalitat. La motivació és clara: es vol concretar en una sola llei el sistema institucional que està així anunciat i determinat en l'article 2 de l'Estatut d'autonomia, que ens assenyalava que també formen part d'aquest sistema les entitats que integren l'Administració local de Catalunya.

La tercera va fer referència al principi d'autonomia local, que tant va ser reivindicat per les entitats representatives del món local quan varen comparèixer. Efectivament, sobre aquesta qüestió vàrem donar tómb i vàrem també analitzar les vies de col·laboració i de cooperació interadministrativa, en el marc del respecte al principi de l'autonomia local.

La quarta es centrà en la regulació de les funcions d'inspecció i control de les entitats col·laboradores de l'Administració pública, les conegudes ECA, de les quals la llei estableix el règim bàsic i comú d'actuació.

I aquestes diríem que són les novetats més importants de la llei.

L'obligada transposició de la Directiva de serveis també va estar present en els debats de la ponència, ja que d'ella es deriven processos de simplificació administrativa que han de ser aplicats a la normativa reguladora dels procediments sectorials de competència de la Generalitat i de les entitats que integren l'Administració local. En són algun exemple, d'aquestes novetats, la declaració responsable, la comunicació prèvia –que substitueix les autoritzacions i les llicències–, el registre d'ofici, la finestra única o l'espai comú, etcètera.

Hem de dir que els drets i els deures dels ciutadans han estat temes de major coincidència en el si de la ponèn-

cia, com ja es va posar de manifest en el contingut de les esmenes presentades: dret a una atenció adequada, dret a una bona administració, dret a uns serveis públics de qualitat, dret a l'ús de mitjans electrònics, dret d'accés a expedients administratius, dret a una informació veraç i de qualitat i altres.

Els resultats dels treballs de la ponència respecte a les esmenes presentades van fer que no fossin moltes i no les que nosaltres desitjàvem que s'acceptessin o fossin transaccionades. Per tant, demanàrem que les esmenes que avui mantenen els grups parlamentaris fossin exposades al llarg de la seva intervenció. No faré, per tant, cap més esment en aquest sentit.

Finalment, el que sí que vull posar de manifest és que el temps ens ha marcat el ritme de la ponència i s'ha prioritzat la necessitat d'aprovar la llei en el present període de sessions.

No voldria acabar aquesta exposició sobre el meu relat sense expressar l'agraïment a la resta dels ponents amb els quals he compartit els treballs de ponència: les il·lustres diputades, la senyora Pilar Pifarre, la senyora Dolors Clavell i la senyora Patrícia Gomà. A elles els agraeixo l'esforç que varen fer de sintetitzar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) les reunions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...de poder treballar els aspectes més importants, i, per tant hem arribat fins aquí en el nostre camí. Estic segura que gràcies a l'esforç de tots i de totes fem possible avui l'aprovació d'aquesta important llei. No voldria deixar de fer el meu agraïment també al lletrat de la ponència, el senyor Antoni Bayona, pel seu informe, pels seus suggeriments i per totes aquestes recomanacions que ens ha anat fent al llarg del treball, així com al gestor i a l'assessor lingüístic.

Res més per la meua part, moltes gràcies, i perdoni, president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Pilar Pifarre.

La Sra. Pifarre i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, efectivament, avui debatem l'aprovació de la Llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques catalanes, i, com deia abans la diputada senyora Pardell, és un projecte prolix, amb cent quinze preceptes, quinze disposicions addicionals, una disposició transitòria, una derogatòria i sis disposicions finals. L'objecte –també ho ha dit ella– és regular el règim jurídic de les administracions públiques catalanes i les especificitats del procediment que els són pròpies.

Bé, nosaltres considerem que aquesta llei és una llei important i de gran impacte. Aquest projecte de llei és de gran importància, malgrat que és una llei molt tècnica i molt poc mediàtica; segur que d'aquesta llei no en sortiran grans titulars. Però el mateix Consell de Garanties Estatutàries exposa que es tracta d'una legislació important quant a l'impacte i l'afectació sobre la ciutadania, tenint en compte que cada vegada és més gran, més voluminosa i més expansiva l'activitat administrativa i, a més a més, també tota la relació i col·laboració amb el sector privat en relació amb el públic.

Llei constitucional i estatutària. Nosaltres vam demanar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries. I el Consell de Garanties Estatutàries no aprecia que la llei sigui inconstitucional i antiestatutària, sempre que determinats articles s'interpretin en el sentit que indica el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Des de Convergència i Unió considerem, la veritat, que aquesta és una mala llei. És poc clara, crea confusió normativa. Les normes aplicables es dispersen en diferents lleis, algunes vigents a trossos. I això és greu avui, perquè gairebé tothom, gairebé tots els grups d'aquesta cambra tenim experiència de govern i, per tant, sabem les dificultats en l'aplicació d'algunes lleis.

Creiem que no innova, no innova realment, encara que es vesteix dels principis anomenats «de segona generació» que vostès han anunciat repetidament però que encara no han introduït de veritat des de fa vuit anys.

Aparenta, és una llei que aparenta progressisme i modernitat fent bandera de la finestra única, de les tramitacions electròniques, de les comunicacions prèvies o les declaracions responsables. I d'això nosaltres no hi estem gens en contra, tot al contrari –al contrari–, però després creiem que se'ls veu el llautó, perquè no fan passos endavant amb els ciutadans quan parlem de terminis de resolució, quan parlem del silenci administratiu, de l'audiència o l'accés a la informació. Si volen modernitat, nosaltres creiem que han de canviar els continguts, no només les formes, com fan habitualment.

La tècnica legislativa, des del nostre punt de vista, erràtica. La tècnica legislativa que utilitzen, en reproduir de forma literal algunes bases estatals –no totes, perquè n'ometen algunes de fonamentals, com el concepte d'«interessats» o com seran modificades les normes estatals que reproduïxen i amb quin contingut ho fan–, justament, aquesta tècnica legislativa ha estat desaconsellada reiteradament pel Tribunal Constitucional per confusa i susceptible d'incórrer en inconstitucionalitats. En definitiva, és una llei poc entenedora que genera una innecessària duplicació normativa, en paraules del Consell de Garanties Estatutàries.

Manca de disseny global de la llei. No hi ha disseny global en aquesta llei. El règim jurídic i el procediment de les administracions públiques no es pensa com un tot. S'agafen trossos d'aquí, algunes normes bàsiques d'allà, els principis que abans anomenaven «de segona generació», i surt un batibull difícil de seguir i difícil d'aplicar. I el resultat, a més d'aquest batibull, és, la veritat, d'escassa ambició competencial.

L'aplicació de la llei en els ens locals. No se sap ben bé com s'ha d'aplicar la llei en els ens locals. De vegades regula en excés i de vegades no se sap com se l'ha d'aplicar. Una de les coses que sí que sabem del cert és que a partir d'ara els alcaldes hauran d'obrir tràmits d'audiència per causes del tot injustificades. Els alcaldes, sí; altres càrrecs de l'Administració de la Generalitat, no necessàriament.

Disposicions arbitràries. Doncs sí, s'introdueixen, des del nostre punt de vista, una sèrie de disposicions que resten sotmeses a l'arbitrarietat de l'executiu. Podem vulnerar els principis de legalitat, reserva de llei o rang de llei, allò que vostès anomenen –i està al llarg de tot el text– «per raons motivades», «per interès públic», etcètera. I què vol dir, això? Doncs, pot voler-ho dir tot. I així acabem.

La potestat reglamentària del president de la Generalitat. El dictamen del Consell de Garanties Estatutàries recorda que el president de la Generalitat pot tenir específicament atribuïda la potestat reglamentària. Per tant, vostès, creiem que estan devaluant la potestat reglamentària del president i el seu paper en les disposicions reglamentàries, inclosos fins i tot els decrets.

Preceptes sobre l'organització de les administracions públiques. De vegades trobem preceptes que incideixen en l'organització de les administracions públiques catalanes en incorporar la figura –abans s'ha dit– dels consorcis i de les ECA. Però en altres casos, com la conceptualització necessària del que són els òrgans administratius, la suplència, etcètera, diuen que no s'hi ha d'entrar, perquè aquesta no és una llei d'organització de les administracions públiques. En què quedem? Demanem coherència.

L'habilitació per imposar sancions. Habiliten persones per sancionar i atribueixen la condició d'autoritat a personal dels consorcis –consorcis constituïts, de qualsevol tipus– i a les mateixes ECA, cosa inadmissible en un estat de dret. Però ja sabem –lamento dir-ho– que vostès, en comptes d'estar sòlidament per l'estat de dret, tiren habitualment pel dret.

La ponència de la llei. Parlem de la ponència, i aquí segur que difereixo amb la diputada senyora Agnès Paredell, i sense cap mena de qüestió personal. Nosaltres creiem que si una llei acaba sent únicament un tràmit molest que fa perdre temps, sense a penes diàleg, amb un objectiu predeterminat de no admetre ni un canvi ni una millora, en una llei que afecta tantes persones, potser –potser– que ens replantegem el nostre paper en aquesta cambra. La diputada que els parla, malauradament, només ha tingut una sola reunió amb la ponència. I vostès solament han modificat allò que els han dit alguns dels pocs compareixents que han tingut la sort de no ser vetats. Vostès han esmenat alguns errors inequívocs i algunes omissions que eren evidents. Això sí, no vull deixar d'agrair al lletrat, el senyor Bayona, i als serveis tècnics d'aquesta cambra, la seva feina i les seves aportacions també; ho faig especialment als tècnics del nostre grup parlamentari.

I per acabar, com poden comprendre a partir de la nostra exposició, lamentem no poder donar suport a aquest

projecte de llei, plantejat amb prepotència al nostre parer. Mirin, aquesta llei, que no és una llei estrictament ideològica –creiem que no hauria de ser-ho–, hauria d'haver estat consensuada i s'hauria d'haver estat prou humil a deixar els nostres posicionaments partidistes i posar-nos d'acord en la necessitat de proporcionar les màximes garanties i la seguretat jurídica a tots els ciutadans de Catalunya. Creiem que aquest és el nostre deure i la nostra obligació.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, ja vàrem manifestar en el debat de totalitat d'aquest projecte de llei, en què, per cert, el nostre grup no va presentar esmena a la totalitat, que felicitàvem el Govern per presentar-lo –nosaltres discrepem de la intervenció de la il·lustre diputada Pilar Pifarré–, ja que responia a una de les demandes que el nostre grup feia ja des de la sisena legislatura, que es va tornar a exigir arran del debat sobre el cas del barri del Carmel, de Barcelona i que en el debat estatutari i posteriorment hem tornat a reiterar en múltiples ocasions.

Ens trobem, doncs, ara, davant del darrer tràmit per dotar les administracions de Catalunya d'una llei de règim jurídic i de procediment administratiu. En termes generals, des del nostre grup parlamentari voldríem posar de manifest tres aspectes que ens semblen especialment rellevants i que cal destacar d'aquest projecte de llei.

El primer, que per primer cop ens dotem d'una disposició legal comuna per a totes les administracions catalanes, és a dir, comuna a l'Administració de la Generalitat i a les diferents administracions locals que existeixen a Catalunya –ajuntaments, diputacions, consells comarcals. Això, veritablement, és una autèntica novetat, perquè, a diferència de la legislació estatal aplicable, insensible a la realitat local, aquesta llei contempla la realitat pluriadministrativa de Catalunya i és sensible a les particularitats d'organització, funcionament i règim jurídic de les administracions locals. En aquest sentit, pensem que aquesta és la principal novetat i que serà ben rebuda en el món administratiu.

En segon terme, hem assolit un text que respecta la legislació bàsica de l'Estat en matèria de règim jurídic i procediment administratiu. Efectivament, la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, i ulteriors modificacions, que es configura com una norma bàsica en la matèria, és respectada en la gran majoria dels seus extrems per la llei catalana que ara aprovarem, i això evita generar una certa inseguretat jurídica, clarifica el marc normatiu de les diferents administracions, és, en definitiva, al nostre entendre, una llei constitucional, plenament estatutària –per utilitzar

una denominació tan utilitzada aquestes darreres setmanes— i que demostra que el Parlament pot aprovar lleis de desplegament estatutari o de l'Estatut d'autonomia plenament constitucionals i estatutàries amb el suport del nostre grup parlamentari.

En tercer lloc, i finalment, volem destacar que aquesta llei té una doble virtualitat pràctica —pràctica. Per una banda, recull aquells aspectes de la realitat administrativa que estaven mancats d'una regulació concreta, sistemàtica i unívoca, com poden ser, per exemple, la regulació del règim del silenci administratiu, les mesures de simplificació administrativa, com ara la declaració responsable, o la comunicació prèvia o la regulació, tal com s'ha dit per part de la relatora, de les entitats de control, les ECA. Per altra banda, hereta els millors aspectes, al nostre parer, de la regulació continguda en la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En conseqüència, creiem que és una llei positiva, perquè innova i, alhora, respecta la doctrina més coherent que al voltant de l'aplicació de la dita llei s'ha anat generant al llarg d'aquests darrers vint-i-un anys de vigència. Una llei a la qual ens agradaria rentre un sincer homenatge perquè ha estat un instrument útil, eficaç i de referència per a l'Administració de la Generalitat.

Tot i entrar en l'anàlisi del contingut del projecte de llei, que ara sotmetem a votació, al nostre grup parlamentari ens agradaria centrar-nos en cinc aspectes que creiem que milloren i reforcen el règim de les administracions catalanes. El primer d'ells: la regulació del silenci administratiu, continguda en els articles 54 i 55. La llei sistematitza i regula en seu de finalització de procediment els diferents supòsits de silenci estimatori i desestimatori, evitant, en la mesura del possible, que aquesta regulació quedi dispersa al llarg de la llei i assumint les previsions d'altres disposicions. Això beneficia, sens dubte, els operadors jurídics i clarifica l'esquema del silenci en els seus efectes, en ares de preservar els drets dels ciutadans davant de l'Administració.

En segon terme, volem palesar la importància de l'àmplia regulació dels drets dels ciutadans i ciutadanes que es fa a la llei. Creiem que aquesta regulació cal destacar-la, perquè, a diferència de la llei estatal, que també recull un ampli ventall de drets de les persones interessades en el procediment, la llei catalana conté una regulació substantiva d'aquests drets, concreta un règim específic de drets que els ciutadans poden exercir davant les administracions públiques i que poden fer efectius en tot moment. No es tracta, doncs, d'una mera declaració de principis o d'una carta més o menys àmplia de drets buits de continguts, sinó que, en regular-ne el contingut, es clarifica què podem fer i exigir els ciutadans i com poden actuar davant de l'Administració.

En tercer terme, volem ressaltar l'actualització que es fa a la llei de la regulació del sistema de justícia administrativa. S'ajusta aquesta al sistema estatal i es regulen els recursos administratius de forma anàloga a la llei estatal, a la llei de l'Estat, sense deixar portes obertes a dubtes o a inconcrecions que facin perillar la posició dels justiciables davant l'actuació de les administraci-

ons. En aquest sentit, regulem el recurs d'alçada, el recurs potestatiu de reposició, recursos tots dos ordinaris, i es preveu un recurs extraordinari, el de revisió, per a les circumstàncies concretes que s'enumeren a la llei estatal.

En quart terme, assolim plenament un acord sobre la regulació de les entitats col·laboradores de l'Administració en l'àmbit de la inspecció i control, conegudes com a ECA. I cal destacar-ho, perquè no disposàvem, fins ara, d'una regulació única i homogènia d'aquestes entitats, sinó que es regulaven en funció dels àmbits concrets sectorials en què operen: seguretat industrial, consum, etcètera. Cal, però, estar també alerta al toc que ens fa el Consell de Garanties Estatutàries en el seu dictamen 17/2010 al respecte i aplicar la llei en els termes estrictes que l'alt organisme ens proposa.

I, finalment, ho hem esmentat anteriorment, volem destacar la regulació de les mesures de simplificació administrativa previstes; en concret, la nova regulació i completa que es fa amb caràcter general de la declaració responsable de la comunicació prèvia, que pot ajudar en molts procediments a estalviar l'inici i la instrucció d'expedients que, en condicions normals, serien de llarga durada i feixuga, o la regulació de les inscripcions d'ofici.

Totes elles són mesures que, de ben segur, serviran per agilitzar els procediments de les administracions i fer més fàcil l'accés dels ciutadans a les administracions públiques quan hagin d'entrar en relació amb elles per fer gestions, demanar coses o, simplement i planerament, exigir els seus drets.

No volem cloure la intervenció, però, sense manifestar un cert neguit del nostre grup parlamentari pel fet que algunes esmenes, que mantenim vives en aquest debat i que sotmetrem a votació de la cambra, no s'hagin acollit per la ponència. En gran part, són esmenes de caràcter tècnic, que, més enllà del debat, volien o volen millorar el text i clarificar-lo, i que no entenem, sincerament, que la ponència no les hagi acceptades. Potser serà que, des dels serveis jurídics de la Generalitat, no han volgut donar el vistiplau als grups de la majoria governamental per incorporar-los al text. Però sembla il·lògic i absurd que no es reculli la nostra esmena, per exemple, que regula la durada dels procediments de forma semblant a com ho fa la llei estatal o que no s'incorporin aspectes tècnics com l'aplicació del silenci administratiu desestimatori a les reclamacions prèvies a la via judicial civil o laboral.

Malgrat tot, i aquests dos exemples concrets, el nostre grup parlamentari votarà favorablement el dictamen, i, per aquest motiu també, demanem que se sotmetin a votació les nostres esmenes, i, amb tot, ho repeteixo, anunciem el nostre vot favorable al text del dictamen.

Moltes gràcies, president, il·lustres diputades i diputats.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Diputadas, diputados, la ley que se debate, la Ley de régimen jurídico y de procedimiento de las administraciones públicas catalanas, nos parece una ley importante, nos parece una ley necesaria, ya que afecta en gran manera a la ciudadanía y a las empresas en su relación con la Administración y que unifica la actuación de las distintas administraciones de Cataluña.

Desde *Ciutadans*, siempre nos hemos mostrado a favor en todo a lo que se refiere a dotar a la Administración de mecanismos actualizados y de un marco legislativo adaptado a la realidad.

En este ámbito, el objetivo prioritario consiste en no burocratizar más la Administración y agilizar los trámites. Ese es, en nuestra manera de ver, el aspecto positivo de esta ley. No obstante, *Ciutadans* ha mantenido vivas dos enmiendas, la primera relativa al régimen lingüístico de esta ley.

En nuestras enmiendas, pedíamos la supresión del artículo 5, que es, precisamente, el que regula el régimen lingüístico de la ley. Es evidente que, a la fecha de la presentación de las enmiendas, no se conocía el fallo del Constitucional en el que se declara nula la expresión «preferente» del apartado 1 del artículo 6; por lo tanto, queda excluido el carácter preferente del catalán como lengua de las administraciones públicas con los particulares que, hasta ahora, han venido manteniendo los sucesivos gobiernos autonómicos.

En ese sentido iba nuestra enmienda. En el bien entendido que ha sido decretada nula esa preferencia, entendemos que esa ley tiene que ser aplicada conforme a la sentencia del Tribunal Constitucional relativa al *Estatut*.

Por ello, el régimen lingüístico que proponemos desde *Ciutadans* para la aplicación correcta de esta ley es el del bilingüismo en todas las comunicaciones o, como mínimo, el derecho de opción del ciudadano a recibir y comunicarse en cualquiera de las dos lenguas oficiales en Cataluña, catalán y castellano; así de sencillo, así de claro y así lo ha entendido el Constitucional y ha venido a respaldar esta postura que viene manteniendo *Ciutadans* desde hace..., bueno, desde siempre.

La segunda enmienda que se mantiene tiene como objetivo una remisión explícita a la legislación estatal que ha sido obviada o ignorada en una materia en que las competencias son compartidas.

También en el redactado final de la ley, hemos de comentar un punto que nos parece completamente inadecuado y que es la que establece el artículo 43.2 de la posibilidad de fijar una obligatoriedad reglamentaria de las comunicaciones telemáticas en el caso de personas jurídicas o colectivos profesionales.

En este sentido, hemos de señalar que la adaptación a las nuevas tecnologías es algo que debe favorecer el ejercicio de la actividad, tanto desde el ámbito público como desde el privado. Y, en el caso de la actividad privada, esta obligatoriedad no puede establecerse, en este caso concreto, sin menoscabo de la libertad de opción.

En algunos casos concretos, como puede ser el de los abogados, que conocemos personalmente, el argumento de la libertad de opción está, además, reforzado por la experiencia profesional de muchos años que ha sido ejercida utilizando registros presenciales y trámites realizados en papel.

El uso de las posibilidades tecnológicas debe contribuir a mejorar y a favorecer, no a cambiar de hábitos de modo obligatorio y súbito en contra de una práctica que se ha ejercido siempre sin problemas y estar al albur en procedimientos que hay plazos de que no se cuelgue la red o de deficiencias de la herramienta informática.

Además, esta obligatoriedad es contraria a lo establecido en la Ley de acceso electrónico de los ciudadanos a los servicios públicos, en la que se establece que la utilización de medios electrónicos para relacionarse con la Administración es un derecho de los ciudadanos, no una obligación.

Los representantes públicos debemos tener claro, y así ha de verse reflejado en la actividad legislativa, que cualquier presunción debe ir siempre a favor de los ciudadanos, que son quienes costean el servicio que ofrece la Administración.

Por tanto, sería conveniente que este avance en el reconocimiento del silencio positivo no quedara estancado y fuera ampliándose sucesivamente a los supuestos incluidos en el mismo.

Muchas gracias.

El president

Doncs, senyora Agnès Pardell, té la paraula, en nom dels tres grups que donen suport al Govern.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, senyora Laia Bonet, secretària de Govern, equip jurídic que l'acompanya..., els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa votarem a favor del Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, des del convenciment que aquesta és una llei oportuna, és una llei necessària i és una bona llei. No entenem com Convergència i Unió va remetre-la al Consell de Garanties Estatutàries, ja que la intervenció de la diputada, de la senyora Pilar Pifarré, en el debat de la totalitat del projecte, en cap moment, ens va fer pensar, la seva intervenció, que existissin motius d'inconstitucionalitat o d'estatutarietat de la llei. És evident que tenia tota la legitimitat, el grup, de fer-ho; simplement, expresso la nostra estranyesa.

I ens felicitem pel dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, perquè, evidentment, el que ha fet el dictamen és ratificar la constitucionalitat, l'estatutarietat de la llei i només ha fet dues interpretacions.

Bé. Igual que ho ha fet la diputada de Convergència i Unió, a mi també m'agradaria començar fent algunes referències, algunes consideracions, respecte a la tècni-

ca legislativa; perquè, efectivament, és molt important la tècnica, si tenim en compte la seguretat jurídica, i, així mateix, també ho fa el dictamen.

I, respecte a la tècnica legislativa, el que veiem en aquesta llei i la seva relació amb les bases estatals que entenem que les produccions que es fan, les reiteracions que es fan respecte a la legislació bàsica només es produeixen en alguns dels títols del text legal i que se cita en el mateix dictamen; concretament, es fa referència a una sentència, a la Sentència del Tribunal Constitucional 341/2005, de 21 de desembre, que ens diu, la mateixa sentència, que la reproducció de la normativa estatal bàsica, que és, per altra part, indisponible per al legislador autonòmic, no és contrària a la Constitució. Diu: «Se viene a dotar de inteligibilidad al texto normativo aprobado por el Parlamento autonómico y no genera en sí misma ningún efecto indeseado.» De fet, exercir la competència exclusiva en el marc de les bases estatals en aquesta matèria –article 159.1 de l'Estatut– no és una tasca senzilla sense reproduir part de la legislació estatal, sempre amb la finalitat d'atorgar al text legal la coherència indispensable per a la seguretat jurídica dels ciutadans i ciutadanes en llurs relacions amb l'administració o amb les administracions catalanes. Crec que amb això ja hi ha justificació respecte a la tècnica utilitzada. Podríem ampliar-nos molt més, però, evidentment el temps ens marca.

Respecte a altres arguments que s'han utilitzat aquí, jo voldria insistir que aquesta és una llei oportuna. És una llei postestatutària, que expressa una clara voluntat de desplegament de l'Estatut i es produeix després del decurs de vint anys de l'anterior llei, la Llei 13/1989. Quan al debat ens plantegem la necessitat o no de la reforma, a mi m'agradaria fer referència, a tall d'exemple, a l'informe sobre bon govern i transparència que va elaborar per encàrrec del Govern el juliol del 2005 i que en aquest informe es recomanava modificar les lleis i els instruments de procediment administratiu, i en particular recomanava elaborar una nova llei de procediment administratiu aplicable a l'administració de la Generalitat. No hi ha dubte, per tant, que les administracions públiques han d'adaptar-se a les noves tècniques de bon govern que estan essent d'ús en altres països del nostre entorn.

També considerem que aquesta és una llei obligada, ja que la no adopció suposaria deixar Catalunya, entenem, sense el marc normatiu necessari per a l'exercici dels drets dels ciutadans i ciutadanes reconeguts en l'article 6 de la Llei 11/2007, de 22 de juny, d'accés als mitjans electrònics, eh? Concretament, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics. Jo diria, a més, que també és una llei esperada, ja que incorpora els principis bàsics de la directiva europea de serveis en el mercat interior que han de ser traslladats a la llei i a la normativa de règim jurídic i procediment de les administracions públiques.

Nosaltres valorem molt positivament, justament, l'ambició competencial que aquesta llei té, a diferència del que ha fet la diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè precisament aquesta llei desenvolupa un nou sistema institucional de la Generalitat.

El projecte desplega l'Estatut d'autonomia; només cal anar a l'exposició de motius per constatar-ho. I veiem també que estableix una sèrie de peculiaritats, pel que fa al procediment, per tal que aquest procediment pugui desenvolupar les particularitats del dret substantiu de Catalunya, així com en matèria de règim local, ja que inclou la regulació de les relacions entre les institucions de la Generalitat i les entitats locals, i també les vies de relació per a la col·laboració administrativa, tot respectant el principi d'autonomia local, principi que també va fer molta insistència, tant en el debat a la totalitat com al llarg de les dues reunions –dic «dues reunions», perquè varen ser dues– dels treballs en ponència. A una vostè va arribar una mica tard, i a l'altra hi va ser en la seva totalitat.

Bé, respecte al tema de l'autonomia local, sí que m'agradaria dir que precisament hi ha moltes referències en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre aquest tema, i ens diu que és del tot innecessària una reproducció que vostès demanen del principi d'autonomia local. Diu: «Esdevé sobrer qualsevol mena de referència al principi d'autonomia local per tal d'imposar la seva aplicació, segons prescriuen els articles 159.6 i 71.1 de l'Estatut d'autonomia. En conseqüència», diu, «la lletra d de l'article 3 del projecte de llei relatiu precisament a aquest tema no és contrària ni a la Constitució ni a l'Estatut, atès que la manca», torna, «la manca de referència expressa en el seu text al principi d'autonomia local no implica per si sola la seva vulneració.» Per tant, jo crec que després del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries ens queda a tots molt clar que no hi ha cap vulneració d'aquest principi, al contrari: el respectem en la seva totalitat.

Un altre dels arguments que s'utilitza és que d'alguna manera aquesta llei neix extemporàniament; ho deixen entreveure. Ho va dir expressament en el debat a la totalitat. Bé, nosaltres entenem que no és així, no és així i que, precisament, el que nosaltres volem és avançar en l'aplicació de la directiva. Vostès ens deien: «No, cal esperar, cal esperar a tenir tot l'edifici institucional i administratiu acabat del nostre país.» No. Bé, potser vaig fer una interpretació que no corresponia –ho dic per les senyes que m'està fent–, però, en tot cas, nosaltres entenem que la no adopció d'aquesta llei comportaria un retard en la introducció dins de l'entorn normatiu de les administracions catalanes de les categories jurídiques derivades de l'aplicació de la directiva europea. Per tant, hem d'avançar i hem de fer la transposició d'aquesta directiva.

Hi ha algunes qüestions que avui també ha insistit i que també es varen demanar en el dictamen referides a la potestat reglamentària, i concretament referides a la potestat reglamentària per part del president de la Generalitat, i a mi també m'agradaria fer algunes consideracions al respecte, perquè jo crec que aquí hi ha una confusió i que crec que cal delimitar molt bé els dos supòsits en els quals ens podem trobar davant de supòsit d'exercici de la potestat reglamentària del president de la Generalitat.

Primer supòsit: quan aquest exercici de la potestat reglamentària s'exerceix com a titular del departament de la Presidència. En aquest cas, com diu el dictamen, el pre-

sident actua amb les mateixes atribucions que els altres consellers en relació amb les competències respectives per raó del sector o de la matèria departamental. En conseqüència, l'àmbit de la potestat reglamentària del president de la Generalitat com a titular del departament de la Presidència es troba definit en l'article 39.3 de la Llei 13/2008. Per tant, la redacció actual de l'article 60 no cal modificar-la, ja que inclou les disposicions que el president de la Generalitat dicta com a titular del departament de la Presidència.

Anem al segon dels supòsits: exercici de la potestat reglamentària com a president de la Generalitat no vinculada a la competència material del Departament de la Presidència. Bé, en aquests casos, l'àmbit de la potestat reglamentària del president de la Generalitat es troba definida en l'article 39.2 de la Llei 13/2008, el qual estableix que «el president pot dictar disposicions reglamentàries en els supòsits en què una norma amb rang de llei li ho autoritzi expressament». Per tant, entenem que cal deixar clar que no hi ha en aquest sentit ni oblits ni superposicions, sinó que estan ben definits els supòsits en els quals hi ha aquest exercici o es pot dur a terme aquest exercici de la potestat reglamentària.

Bé, anem a un dels altres temes que també ha estat objecte de la seva intervenció, que és el tema de les ECA, de les Entitats de Col·laboració amb l'Administració. I aquí hem de dir que el que fa la llei és establir un règim comú d'aquestes, que entenem que la seva importància rau precisament en el fet que exerciran en molts casos funcions de caràcter públic i que cada cop aquestes entitats són cridades a col·laborar amb les administracions competents. Raons precisament de seguretat jurídica de ciutadans afectats per l'actuació d'aquestes entitats col·laboradores expliquen la necessitat d'establir, amb una norma amb rang de llei, aquestes facultats que les administracions públiques de Catalunya tenen respecte de llur actuació.

Aquestes entitats hem de reconèixer que no són una novetat en el nostre ordenament jurídic. Precisament van ser previstes per primer cop a Catalunya l'any 1985, en època del Govern de Convergència i Unió, en la regulació de la inspecció tècnica, control, assaig en matèria de seguretat i qualitat industrial. Per tant, diríem que... –i reconeixem que no són una novetat–; el que passa és que sí que establim aquest règim comú. I, pel que fa al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre aquestes, crec que deixa ben clar que no tenen en principi cap problema ni d'inconstitucionalitat ni d'estatutarietat. I, a més a més, voldria recordar també que en les compareixences dutes a terme..., no, perdó, no les compareixences sinó que en l'avantprojecte, quan es va fer públic, recordo que hi havia unes consideracions de l'Oficina Antifrau de Catalunya en què es valorava molt positivament precisament que es preveïés aquesta regulació en aquesta llei. Tot això, al nostre entendre, posa de manifest que no hi havia base legal, no hi havia motius, no hi havia fonament, digui-li com vulgui, per demanar el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Però, en qualsevol cas, creiem que la llei surt reforçada d'aquest dictamen.

Bé, en definitiva estem davant..., i a partir sobretot de l'aplicació de la directiva comunitària, estem davant

d'una nova visió de l'actuació administrativa, una nova visió que comporta una reubicació de l'actuació de l'administració, en el sentit que perd protagonisme l'actuació prèvia front a l'actuació administrativa posterior, i amb això el que es fa és posar l'accent en les funcions de control i d'inspecció en l'exercici de l'activitat dels serveis per part dels particulars.

Vaig acabant. Els grups parlamentaris que donem suport al Govern votarem sí a aquest projecte, perquè considerem, i ho repeteixo, que és una bona llei, una llei que té entre les seves finalitats la de promoure una administració pública àgil, eficaç, eficient, i la de fer-la més accessible a la ciutadania, a través de qualsevol mitjà, regulant drets i deures dels ciutadans, entre els quals destaquem, des de l'òptica de la transparència i del bon govern, el dret a una atenció adequada, el dret a una bona administració, el dret a uns serveis públics de qualitat, el dret a l'ús de mitjans electrònics, el dret a l'accés als expedients administratius, el dret a una informació veraç i de qualitat.

Els grups parlamentaris que donem suport al Govern considerem que estem davant d'un projecte de llei que configura una administració nova a Catalunya més propera, més eficaç i que és una mostra clara de la cultura del bon govern.

Per totes aquestes raons votarem sí al projecte i no a les esmenes que es mantinguin vives.

Res més, i moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Comencem la votació amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Votem primer l'esmena número 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 71 en contra i 12 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 79.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 68 en contra i 15 abstencions.

Seguidament votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, votariem en primer lloc els números 91 i 94.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 68 en contra i 46 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 68 en contra i 49 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor i 114 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes subsegüents del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 68 en contra i 15 abstencions.

Com els grups ja saben, s'han presentat dues esmenes tècniques que sotmetem a votació seguidament.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 79 vots a favor, 1 vot en contra i 49 abstencions.

Votem seguidament la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya ha estat aprovat per 80 vots a favor, 49 vots en contra i cap abstenció.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.